

செவ்வியல் தம்ழ்

வரலாறும் பண்புகளும்

பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்

செவ்வியல் திட்டம்: அறிவியல் பன்னாட்டு

660342

880343

செவ்வியல் தமிழ்

வரலாறும் பண்புகளும்

பொலிதிராள் அ. கல்யாணசாமி

செவ்வியல் தமிழ்: வரலாறும் பண்புகளும்

செவ்வியல் தமிழ்
வரலாறு, பண்புகள்
2010

தமிழக மயக்கம்

வ. நாராயணன்

வ. நாராயணன் வ. நாராயணன் : தமிழக மயக்கம்

செவ்வியல் தமிழ்

வரலாறும் பண்புகளும்

பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்

680342

குமரன் புத்தக இல்லம்

கொழும்பு - சென்னை

2010

செவ்வியல் தமிழ்: வரலாறும் பண்புகளும்

அ. சண்முகதாஸ் எழுதியது

பதிப்புரிமை © 2010

குமரன் புத்தக இல்லத்தினால் வெளியிடப்பட்டது

B 3 - G 3, ரம்யா பிளேஸ், கொழும்பு-10, தொ.பே. 011 242 1388, மி.அஞ்சல்: kumbhik@gmail.com

3 மெய்கை விநாயகர் தெரு, குமரன் காலனி, வடபழனி சென்னை - 600 026

Cevviyal Tamil: Varalārum Panpukaḷum

(Classical Tamil : History and Its Features)

by A. Sanmugadas

© 2010

Published by Kumaran Book House

B 3 - G 3, Ramya Place, Colombo -12, Tel. - 011 242 1388, E.mail : kumbhik@gmail.com

3 Meigai vinayagar Street, Kumaran Colony, Vadapalani, Chennai - 600 026

வெளியீட்டு எண்: 468

ISBN 978-955-659-282-5

முகவுரை

தமிழ் ஒரு செவ்வியல் மொழி என இந்திய அரசு அறிவித்த பின்னர் செம்மொழி பற்றியும் தமிழ் எவ்வாறு செவ்வியல் மொழியாக அமைகின்றது என்பது பற்றியும் ஒரு நூல் எழுதவேண்டுமென ஆவல் உண்டாயிற்று. அவ் வெண்ணத்தினை நடைமுறைப்படுத்த உதவியது சென்னை உலக ஆசிரிய ஆய்வு நிறுவகம் ஒழுங்குசெய்த பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கமாகும். 2008ஆம் ஆண்டு தைத் திங்கள் 17, 18, 19, 20 ஆம் திகதிகளில் நடைபெற்ற செம்மொழிக் கருத்தரங்கிலே என்னையும் என்னுடைய துணைவியார் மனோன்மணியையும் வளவாளர்களாகக் கலந்துகொண்டு ஆய்வுக் கட்டுரைகள் படிக்கும்படி டாக்டர் ஜான் சாமுவேல் அழைப்பு அனுப்பினார். அக்கருத்தரங்கிலே படிப்பதற்கு ‘Tamil as a Classical Language at the Global Level’ என்னும் கட்டுரையினை எழுத எடுத்த முயற்சி இந்நூல் உருவாக உதவியது. டாக்டர் ஜான் சாமுவேலுக்கு எம்முடைய நன்றியினை இங்கு பதிவு செய்கிறோம்.

இந்நூலை எழுத எண்ணியபோது டாக்டர் வா.செ. குழந்தை சுவாமி செம்மொழி பற்றி ஆங்கிலத்தில் எழுதிய நூலே முதலில் நம் கைக்குக் கிடைத்தது. பின்னர் டாக்டர் ஜான் சாமுவேல், மலையமான் ஆகியோர் எழுதிய நூல்களைப் பெற்றுக்கொண்டோம். நூல் முடிவுற்ற வேளையில் ஓர் எழுத்துப் பிரதியினை டாக்டர் குழந்தைசுவாமியிடம் கொடுத்தோம். அவர் நூல் சிறக்கப் பயனுள்ள கருத்துக்களை வழங்கினார். அவருக்கு எம்முடைய மனமுவந்த நன்றிகள்.

‘தமிழ் ஒரு செவ்வியல் மொழி’ என்னும் நூலை எழுதப் போகிறேன் என்று கூறியபொழுது, அந்நூலை தான் அழகாக அச்சிட்டுத் தருவதாகக் குமரன் புத்தக இல்ல உரிமையாளர் திரு. க. குமரன் கூறியிருந்தார். அவருக்கு எம்முடைய அன்பும் நன்றியும்.

இந்நூலுக்கு என்னுடைய துணைவியார் மனோன்மணியின் பிறந்த நாளாகிய 14.10.2010 அன்று வெளியீட்டு விழா நடைபெற்றிருக்க வேண்டும். நாம் இருவரும் முதலிரு மாதங்களிலும் ஜெர்மனி நாட்டிலே இருந்தபடியால் அது கைகூடவில்லை. எனினும் இந்நூலினை என்னிலே மிகுந்த அன்பு கொண்டுள்ள என் அன்புத் துணைவியார் மனோன்மணிக்கு பிறந்த நாள் அன்பளிப்பாக வழங்குவதில் மகிழ்வடைகிறேன். செம்மொழியான தமிழ் மொழியே!

அ. சண்முகதாஸ்

14.10.2010

பொருளடக்கம்

முகவுரை	v
இயல் ஒன்று: முன்னுரை	1
இயல் இரண்டு: செவ்வியல் மொழி என்றால் என்ன?	12
இயல் மூன்று: செவ்வியல் தமிழின் கால வரையறை	45
இயல் நான்கு: செம்மொழித் தமிழின் மொழி இலக்கண இயல்புகள்	83
இயல் ஐந்து: தமிழின் செவ்வியல் இலக்கிய மரபு	102
இயல் ஆறு: செம்மொழித் தமிழ் மைய நிறுவகத்தின் பணிகள்	147
இயல் ஏழு: செம்மொழி மாநாடு 2010	153
உசாத்துணை	160

இந்திய அரசு தலைநகரில் மதுக்கடைகளின் பரம்பரைமீது 1952 ஆம் ஆண்டு மேலே குறிப்பிட்டுள்ள அட்டை போட்டுப் பிடிப்பது மதுக்கடைகளை மூடும் உத்தேசம். இந்த உத்தேசம் மதுக்கடைகளை மூடும் உத்தேசம். இந்த உத்தேசம் மதுக்கடைகளை மூடும் உத்தேசம். இந்த உத்தேசம் மதுக்கடைகளை மூடும் உத்தேசம்.

1	சுற்றுலா துறை
2	சுற்றுலா துறை
3	சுற்றுலா துறை
4	சுற்றுலா துறை
5	சுற்றுலா துறை
6	சுற்றுலா துறை
7	சுற்றுலா துறை
8	சுற்றுலா துறை
9	சுற்றுலா துறை
10	சுற்றுலா துறை
11	சுற்றுலா துறை
12	சுற்றுலா துறை
13	சுற்றுலா துறை
14	சுற்றுலா துறை
15	சுற்றுலா துறை
16	சுற்றுலா துறை
17	சுற்றுலா துறை
18	சுற்றுலா துறை
19	சுற்றுலா துறை
20	சுற்றுலா துறை

இயல் ஒன்று

முன்னுரை

1. தமிழ் செவ்வியல் மொழியாக அறிவிக்கப்பட்டது

‘12.10.2004இல் இந்திய அரசினால் தமிழ் ஒரு செவ்வியல் மொழி என அறிவித்தபொழுது உலகமெங்கும் வாழும் தமிழர் சொல்லி லடங்கா உயர்வெய்தினர்.’ என நம்முடைய தமிழியல் அறிஞர் முனைவர் வா.செ. குழந்தைசுவாமி கூறியது உண்மையானதும் பொருத்தமானதுமான கூற்றாகும். தமிழ் மொழியைச் ‘செந்தமிழ்’ என்றே நம் முன்னோர்கள் கூறிவந்துள்ளனர்.

‘செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவணி’ (தொல். சொல். எச்ச. 2)

‘செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்’ (தொல். சொல். எச்ச. 4)

என்று தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது. தொல்காப்பிய இலக்கண நூலுக்குச் சிறப்புப் பாயிரம் பாடிய பனம்பாரனார்

‘செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு’

என்று கூறுகின்றார். தேவாரப் பாசுரங்களிலே இச்சொற்றொடர் பல முறை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அவற்றுட் சில கீழே தரப் பட்டுள்ளன.

திருஞானசம்பந்தர்

‘சிந்தையாற் சொன்ன செந்தமிழ் வல்லவர்’

திருக்கழிப்பாலை

பண்பொலிசெந்தமிழ்மாலை பாடிய பத்திவை வல்லார்’

திருவெண்காடு

‘சம்பந்தன் செந்தமிழ் வல்லவர்’

திருச்சிரபுரம்

'சீர்மலி செந்தமிழ்கள்'	திருச்சண்பைநகர்
'பன்னிய செந்தமிழ் பத்தும் வல்லார்'	திருவிசயமங்கை
'பாமரு செந்தமிழ் மாலை பத்திவை'	திருக்கற்குடி
'குலவுஞான சம்பந்தன் செந்தமிழ்'	திருக்கருகாவூர்
'செந்தமிழர் தெய்வமறை நாவர்'	திருவீழிமிழலை
'சந்தமாச் சொன்ன செந்தமிழ்'	திருச்சிக்கல்
'ஞானசம்பந்தன் செய்த செந்தமிழ் பத்தும்'	திருமறைக்காடு

திருநாவுக்கரசர்

'பன்னிய செந்தமிழறியேன் கவியேன் மாட்டேன்'	திருவெறும்பியூர்
'செந்தமிழோ டாரியனைச் சீரியனை'	திருவாவடுதுறை
'செந்தமிழின் சொல்லளப் பதிகம்'	74
'தேமாலைச் செந்தமிழின் செழுந்திருத் தாண்டகம்பாடி'	93

சுந்தரர்

'செந்தமிழ்த்திறம் வல்லிரோ செங்கணரவ முன்கையிலாடவே'	36:4
'ஒலிகொள் இன்னிசைச் செந்தமிழ் பத்தும்'	திருவலிவலம்
'மன்னுநாவ லாளுரன் வன்றொண்டன் ஒலிகொளின்னிசைச் செந்தமிழ் பத்து'	திருவலிவலம்

பெரியாழ்வார்

'சீர்மலி செந்தமிழ் வல்லார்'	4:10
'செந்தமிழ்த் தென்புதுவை விட்டுசித்தன்சொல்'	9:11

நாச்சியார்

'கோதை தொகுத்துரைத்த செந்தமிழ் பத்தும்'	9:10
--	------

திருமங்கையாழ்வார்

'சீர்மன்னு செந்தமிழ் மாலை'	பெரிய திருமொழி 2:9:11
'செந்திறத்த தமிழோசை'	திருநெடுந்தாண்டகம் 4:3

நம்மாழ்வார்

'செந்தமிழ் பத்தும் வல்லார்'	திருவாய்மொழி 6:5:11
-----------------------------	---------------------

சேக்கிழார்

'செந்தமிழ் மாலைகள் பாடி'

பெரியபுராணம்: தடுத்தாட். 114

அருணகிரிநாதர்

'செந்தமிழ்நூல் விரித்தோனை'

கந்தரலங்காரம்: 72

பாரதி

'செந்தமிழ் நாடென்னும் போதினிலே'

ஆங்கிலத் தொடராகிய 'Classical language' என்பது 'செவ்வியல் மொழி' எனவும் 'Classical Tamil' என்பது 'செவ்வியல் தமிழ்' அல்லது 'செந்தமிழ்' எனவும் வழங்குவது பொருத்தமானதாகும். Classical என்னும் பதத்துக்கு அறிஞர்கள் பயன்படுத்திய சொற்றொடர்களை கீழே பட்டியலிட்டுத் தருகிறோம்:

வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார்	'உயர்தனிச் செம்மொழி'
த.நி. நல்லப்பன்	'உயர்தனிச்செம்மொழி'
தமிழண்ணல்	செவ்வியல்
ஜான் சாமுவேல்	'செந்நெறி/செம்மொழி'
ச. அகத்தியலிங்கம்	'செவ்வியல்'
கா. அப்பாதுரை	'தலைமைப்பண்பு இலக்கியம்'
கூ. பாலச்சந்திரன்	'செம்பொருளியல்'
ந. பிச்சமுத்து	'முதன்மை மரபியல்'
இ. மறைமலை	'செம்மொழி'
மலையமான்	'செவ்வியல்'

'Classical Language' என்னும் தொடருக்கு 'செவ்வியல் மொழி' என்று கூறுவதே பொருத்தமாகும்.

நம்முடைய முன்னோர்கள் 'செந்தமிழ்' என்றே தமிழ் மொழியை வழங்கியுள்ளனர். 'Classical Tamil' என்னும் தொடரைச் 'செந்தமிழ்' என்று வழங்குவது பொருத்தமாயிருக்கலாம். ஆனால் இச்சொற்றொடர் ('கொடுத்தமிழ்' என்று ஒன்று இருப்பதால்) ஒருவகைத் தமிழைக் குறிப்பதாகவும், ஒரு குறிப்பிட்ட மாநிலத்தைச் சேர்ந்ததாகவும் (பாண்டிநாடு அல்லது சோழ நாடு) தமிழ் இலக்கண நூலார் குறிப்

பிடுவதால் இது பொருத்தமாகாது. 'Classical' என்னும் சொல்லைத் தமிழிலே 'செவ்வியல்' எனக் கூறுவதே பொருத்தமாகும். 'செம்மையின் இன்னொரு வடிவமே 'செவ்வி'. இவ்விரு சொற்களுக்கும் Tamil Lexicon தரும் பல் வேறு பொருளை நோக்கினால் அவை 'செம்மொழி' என்னும் கருத்தினை அரண்செய்வனவாக அமைகின்றன. 'செம்மொழி' என்னும் தொகைச்சொல் தற்போது பொதுவான பயன்பாட்டில் இருப்பதால் இந்நூலில் அச்சொல்லும் சிற்சில இடங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மொழி என்னும் சொல்லுடன் 'செவ்வியல்' சேரும்போது 'செம்மொழி' எனக் கூறலாம். ஆனால் இலக்கியம், ஓவியம், கட்டடக்கலை என்பவற்றுடன் முறையே 'செவ்வியல் இலக்கியம்', 'செவ்வியல் ஓவியம்', 'செவ்வியல் கட்டடக்கலை' என்று கூறுவதே பொருத்தமாயிருக்கும்.

2. தமிழ் செவ்வியல் மொழியாக ஒப்புதல் பெற்ற வரலாறு

இந்திய மத்திய அரசு 12.10.2004 அன்று பிறப்பித்த அரசாணையால் தமிழ் செவ்வியல் மொழி என வகைப்படுத்தப்பட்டது. இந்திய அரசு இந்த அரசாணையைப் பிறப்பிப்பதற்குப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே ஊக்குவிப்பு நடவடிக்கைகள் பல மேற்கொள்ளப்பட்டன. 1887இல் ஒரு வரலாற்று நிகழ்வு நடந்தது. இந்திய மத்திய சட்டசபையில் 'சுதேசத் தாய் மொழிகளையெல்லாம் சர்வகலாசாலைப் பாடப் பகுதிகளினின்றும் நீக்கிவிடவேண்டும் என்பதாக ஒரு பிரேரணை கொண்டுவந்தனர். ராஜப்பிரதிநிதி, இப்பிரேரணையைச் சென்னைச் சர்வகலாசாலைக்கு, அதன் கருத்தைத் தெரிவிக்கும்படி அனுப்பினார். சர்வகலாசாலை; சென்னை ஆசிரியர் சங்கத்திற்கு இப்பிரேரணையை அனுப்பிவிட்டது.' (வித்வான் ந. சுப்ரமணியன், 'வி.கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் (பரிதிமாற்கலைஞன்)', வி.சு. சுவாமிநாதன் வெளியிட்டது, மதுரை, 1950, பக். 103). இந்நிலையில்தான் வி.கோ, சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் மு.சி. பூரணலிங்கம் பிள்ளை துணையுடன் ஆசிரிய சங்கத்திலே தமிழ் ஒரு செம்மொழி என்று பிரகடனஞ்செய்து அது பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு பாடமாக இருக்க வேண்டுமென வலியுறுத்தி சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்துக்கு அறிவித்தனர். இந்நிகழ்வு தொடர்பாகச் சாஸ்திரியாருடைய வர

லாற்றினை எழுதிய வித்வான் ந. சுப்ரமண்யன் பின்வருமாறு கூறு கிறார்: 'சாஸ்திரியாரும் பிள்ளையவர்களும் பட்ட பாடு பலனளித்தது. இதோடு நில்லாமல், இவ்விருவரும் மதுரைக்குச் சென்று பாண்டித் துரைத் தேவரவர்களைக் கண்டு பேசி மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் சார்பாக ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றித் தந்திமூலம் அனுப்பும்படியும் செய்தனர். இதன் முடிவாகத் தமிழ் கட்டாய பாடமாகவே ஏற்படுத்தப் பட்டது. அந்நாளில் இவ்விருவரும் மேற்கொண்ட உழைப்பே இந் நாளில் நம் தமிழ் மொழிக்குள்ள பெருமைக்குக் காரணம் என்பதில் ஐயமின்று.' (பக். 104).

தமிழ் ஒரு செம்மொழி என்பதிலே ஈடுபாடு கொண்டு அதனை உலகுக்கு உரத்துக் கூற வேண்டுமென்ற ஆவலுடன் வி.கோ. சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார் கட்டுரைகள் எழுதினார். சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தினார். 1901ஆம் ஆண்டு மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் முதன்முறையாக வெளியிட்ட செந்தமிழ் இதழில் 'உயர்தனிச் செம்மொழி' என்னும் தலைப்பில் ஒரு கட்டுரை எழுதினார். வடமொழி, கிரீக்கு, இலத்தீன் போன்றவற்றைப்போல தமிழும் ஒரு உயர்தனிச் செம்மொழி என்று தன்னுடைய 'தமிழ் மொழியின் வரலாறு' என்னும் நூலில் அவர் கூறியதை, நீண்டதாக இருப்பினும், மேற்கோளாகத் தருகிறோம்:

வடமொழி, இலத்தீன், கிரீக்கு முதலியன போலத் தமிழ் மொழியும் 'உயர் தனிச் செம்மொழி'யாமாறு சிறிது காட்டுவாம். தான் வழங்கும் நாட்டின்கணுள்ள பல மொழிகட்குமத் தலைமையும் அவற்றினும் மிக்க மேதகவுடைமையுள்ள மொழியே 'உயர் மொழி, இவ்விலக்கணத்தான் ஆராயுமிடத்துத் தமிழ், தெலுங்கு முதலியவற்றிற் கெல்லாந் தலைமையும் அவற்றினும் மிக்க மேதகவும் உடைமையால் தானும் உயர் மொழியேயென்க. தான் வழங்கும் நாட்டிற் பயிலும் மற்றைய மொழிகளின் உதவியின்றித் தனித்து இயங்க வல்ல ஆற்றல் சான்றதே 'தனிமொழி' எனப்படும். தான் பிறமொழிகட்குச் செய்யும் உதவி மிகுந்தும் அவை தனக்குச் செய்யும் உதவி குறைந்தும் இருத்தலே வழக்காறு. தமிழ் மொழி யினுதவி களையப்படிள் தெலுங்கு முதலியன இயங்குதலொல்லா. மற்றுந் தமிழ் மொழி அவற்றினுதவி யில்லாமலே சிறிது மிடர்ப் பாடின்றித் தனித்து இனிமையின் இயங்க வல்லது. இஃது இந்திய மொழிநூற் புலவர்கள் பலர்க்கும் ஒப்பமுடிந்தது. இனிச் செம் மொழியாவது யாது? திருந்திய பண்புஞ் சீர்த்த நாகரிகமும்,

பொருந்திய தூய்மொழி புகல் 'செம்மொழி' யாம் என்பது இலக்கணம். 'இம்மொழி நூலிலக்கணம் தமிழ் மொழியின் கண்ணும் அமைந்திருத்தல் தேற்றம்'

இவ்வாறு சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் தமிழ் ஒரு செம் மொழி யென்று ஆணித்தரமாகக் கூறுகிறார்.

வி.கோ, சூரியநாராயண சாஸ்திரியாருக்கு முன்னர் 1856ஆம் ஆண்டு A Comparative Grammar of the Dravidian or South-Indian Family of Languages (திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்) என்னும் நூலை வெளியிட்ட Rev. Robert Caldwell (கால்டுவெல் ஐயர் அவர்கள்) தமிழை ஒரு செம்மொழியாகக் கருதி விளக்கத் தந்துள்ளார். அவர் ஆங்கிலத்தில் கூறியதை இங்கு தருகிறேன்:

Classical Tamil, which not only contains all the refinements which the Tamil has received, but also exhibits to some extent the primitive condition of the language, differs more from the colloquial Tamil than the classical dialect of any other Dravidian idiom differs from its ordinary dialect. It differs from colloquial Tamil so considerably that it might almost be considered as a distinct language.....Notwithstanding this, classical Tamil contains less Sanskrit, not more, than the colloquial dialect. It affects purism and national independence; and its refinements are all ab intra. As the words and forms of classical Tamil cannot have been invented all at once by the poets, but must have come into use slowly and gradually, the degree in which colloquial Tamil has diverged from the poetical dialect, notwithstanding the slowness with which language, like everything else, changes in the east, seems to me a proof of the high antiquity of the literary cultivation of Tamil.

இவ்வாறு கால்டுவெல் தமிழை ஒரு செம்மொழியாகக் கூறி அதற்குரிய தன்மையினையும் தந்துள்ளார்.

1887இல் வி.கோ, சூரியநாராயண சாஸ்திரியாரின் செம்மொழிப் பிரகடனத்தின் பின்னர் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்துக்குப் பல தீர்மானங்கள் அனுப்பப்பட்டுவந்தன. 1918இல் சைவசித்தாந்த சமாஜ மாநாட்டிலே சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் தமிழைச் செம்மொழியாக

அறிவிக்கவேண்டுமென முடிவு செய்யப்பட்டது. கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம் தன்னுடைய இரண்டு ஆண்டு விழாக்களின்போதும் (1919 இலும் 1920 இலும்) அதே வகையான தீர்மானத்தினை நிறைவேற்றியது. இதேவேளை தமிழியலிலே நன்கு தேர்ச்சி பெற்ற அறிஞர்கள் பலர் செம்மொழி பற்றிக் கட்டுரைகள் எழுதியும் அரசுடன் தொடர்பு கொண்டும் முயற்சிகள் மேற்கொண்டனர். பேராசிரியர் ச. அகத்தியலிங்கமும், டாக்டர் வா.செ. குழந்தைசுவாமியும் கட்டுரைகள் எழுதினர். 'குலோத்துங்கன்' என்னும் பெயரில் 1984இல் வா.செ. குழந்தைசுவாமி எழுதிய கவிதை ஒன்றினை இங்கு தருகிறேன்:

செம்மொழியின் குழுவிற்குத் தலைமை தாங்கும்
திறமுடையள் தமிழன்னை எனினும் இன்று
நம்மொழியங் கில்லை இனி உலகம் ஏற்க
நாம்செய்வ தென்னவென நாட வேண்டும்.'

மத்திய ஆட்சியிலே தமிழ் செம்மொழியாகக் கணிக்கப்படவில்லை என்பதை இக்கவிதை கூறுகின்றது. தமிழைச் செம்மொழியாக அரசு ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென முயற்சிகள் மேற்கொண்டவர்கள் என ச. அகத்தியலிங்கம் வா.செ. குழந்தைசுவாமி, பொற்கோ, ஜான் சாமுவேல், டில்லித் தமிழ்ச்சங்கச் செயலர் த. சுந்தரராசன், மலையமான், மணவை முஸ்தாபா ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். பல பல்கலைக் கழகங்கள் இம்முயற்சியிலே ஈடுபட்டன. பல அறிஞர்கள் ஈடுபட்டனர். கலைஞர் டாக்டர் மு. கருணாநிதி தமிழ்நாட்டின் முதலமைச்சராயிருக்கும்பொழுது தமிழைச் செம்மொழியாக மத்திய அரசு ஏற்றுக் கொள்ளும் வண்ணம் ஒரு கருத்துரையை வழங்கும்படி தமிழக அரசு பேராசிரியர்களான ச. அகத்தியலிங்கம், பொன். கோதண்டராமன், டாக்டர் வா.செ. குழந்தைசுவாமி, டாக்டர் ஜான் சாமுவேல், மணவை முஸ்தாபா ஆகியோரைக் கொண்ட ஒரு குழுவை நியமித்தது. அக்குழு வழங்கிய கருத்துரை மத்திய அரசுக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டது. மத்திய அரசு அதனை மைசூரிலுள்ள இந்திய மொழிகளின் நடுவண் நிறுவகத்துக்கு அனுப்பியது. தமிழைச் செம்மொழியாக அறிவிக்கலாம் என்னும் பரிந்துரை அங்கிருந்து மத்திய அரசுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது.

3. செம்மொழி பற்றிய அரச ஆணை

இந்திய மத்திய அரசு 12.10.2004 அன்று பிறப்பித்த அரசாணையால் தமிழ் செவ்வியல் மொழி என வகைப்படுத்தப்பட்டது. இந்திய அரசின் இணைச் செயலாளர் ஏ.கே. ஜெயின் இந்த அறிவிப்பினை வழங்கினார். இவ்வறிவிப்பில் நான்கு விடயங்கள் அடங்கியிருந்தன:

1. 'செவ்வியல் மொழிகள்' என ஒரு புதிய மொழிப் பகுப்பினை உருவாக்குவதென இந்திய அரசு முடிவுசெய்துள்ளது.
2. 'செவ்வியல் மொழி' என வகைப்படுத்தக் கருத்திற் கொள்ளப்படும் மொழிகளின் தகுதிப்பாட்டினை உறுதி செய்யப் பின்வரும் அளவைகள் பயன்படுத்தப்படும்:
 - (i) 1500- 2000 ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட உயர் பழைமை வாய்ந்த அதன் நூல்கள் / ஆவணப்படுத்தப்பட்ட வரலாறு
 - (ii) தலைமுறை தலைமுறையாக அதனைப் பேசுபவர்களால் மதிப்புயர்ந்த பாரம்பரியச் சொத்து எனக் கருதப்படும் ஒரு தொகுதி பண்டைய இலக்கியம்/நூல்கள்
 - (iii) இன்னொரு மொழி பேசும் மக்கட் குழுவிடமிருந்து கடன்பெற்றதாக அல்லாமல் தொடக்கமுதலாக இருந்துவரும் இலக்கிய மரபு.
3. 'தமிழ் மொழி' மேற்படி 2 ஆவது பந்தியில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள அளவைகளுக்கு ஏற்புடையதாயமைவதால் 'செவ்வியல் மொழி' என இன்று முதல் வகைப்படுத்தப்படும் என்பதும் அறிவிக்கப்படுகின்றது.
4. மேற்படி தீர்வுகளை நடைமுறைப்படுத்தவும், தொடர் நடவடிக்கைகளுக்கும் பண்பாட்டு அமைச்சு மேலதிக நடவடிக்கைகளை எடுக்கும்.

மேற்படி அறிவிப்பு அரசு கட்டளை இணைப்பு 1 ஆக அமைந்தது. இணைப்பு 2, மேற்படி அறிவிப்பின் 2ஆம் பந்தியின் உட்பந்தி (iv) ஆவதாக பின்வரும் பகுதியினைச் சேர்க்கும்படி அறிவித்தது:

செவ்வியல் மொழியும் செவ்வியல் இலக்கியமும் நவீனமொழி இலக்கியத்திலிருந்து வேறுபட்டவையாகலாம். செவ்வியல் மொழிக்கும் அதன் பின்னைய வடிவங்களுக்கும் அல்லது அதிலிருந்து கிளைத்தனவற்றுக்கு மிடையே தொடர்பின்மை இருக்கலாம்.

இணைப்பு 3, செம்மொழியை விருத்தி செய்வதற்குப் பின்வரும் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படும் என்னும் அறிவிப்பினை வழங்குகின்றது:

1. தமிழ்மொழி மேம்பாட்டு வாரியம்:

தமிழ் மொழி மேம்பாட்டுக்காக ஒரு வாரியம் அமைக்கப்படும். தமிழ் மொழி முன்னேற்றம் தொடர்பான விடயங்கள் பற்றி இவ்வாரியம் இந்திய அரசுக்கு மதியுரை வழங்கும்.

2. உன்னத மையம்:

செம்மொழிக்கும் திராவிட மொழிக்குமான ஓர் உன்னத மையம் நிறுவப்படும்.

3. விருதுகள்:

செம்மொழி அறிஞர்களுக்கான இரு பன்னாட்டு விருதுகளும் ஒரு தேசிய விருதும் வழங்கப்படும்.

4. சிறப்புச் சான்றிதழ்:

எட்டு புகழ் பெற்ற செம்மொழி அறிஞர்களுக்குச் சிறப்புச் சான்றிதழ்கள் வழங்கப்படும்.

இளம் தமிழ் அறிஞர்கள் ஐவருக்கு பணப் பரிசில்கள் வழங்கப்படும்.

5. புலமைப் பரிசில்கள்:

பல்கலைக் கழக மானிய ஆணைய விதிகளுக்கமைய ஐந்து முதுமுனைவர் புலமைப் பரிசில்களும் பத்து முனைவர் புலமைப் பரிசில்களும் ஆண்டுதோறும் வழங்கப்படும்.

செம்மொழி தொடர்பான அரசு ஒப்புதலினாலே நாம் பெறக்கூடிய நன்மைகள் பல. மேற்குறிப்பிட்ட சில பயன்கள் தவிர உலக அரங்கிலே செவ்வியல் தமிழ் பெறும் இடம் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும்.

அதுபற்றி விரிவாக நோக்குதல் வேண்டும்.

4. செம்மொழி ஒப்புதலின் பயன்பாடுகள்

இந்திய அரசின் அறிவிப்பிலே தரப்பட்டுள்ள பயன்பாடுகள் தமிழ் மொழியின் மேம்பாட்டுக்கு உதவுவனவாக உள்ளன. தமிழ் மொழி மேம்பாட்டு வாரியமும் தமிழ்மொழி உன்னத மையமும் ஆற்றக்கூடிய பல செயற்பாடுகள் உள்ளன. இவைபற்றிப் பின்னர் விரிவாக நோக்கலாம் (பார்க்கவும் இயல் ஆறு). பிற பயன்கள் பற்றி மேலும் பார்க்கலாம். தமிழ்மொழி 50க்கு மேற்பட்ட நாடுகளில் வாழும் ஏறக்குறைய ஏழரைக்கோடி மக்களால் பேசப்படுகிறது. பிற நாடுகளிலே புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழருடைய முயற்சியினாலே இணையத்தில் ஆங்கில மொழிக்கு அடுத்ததாக தமிழ்மொழி பயன்படுத்தப்படுகின்றது. பெருந்தொகையான இணையத் தளங்கள் தமிழரினாலே உண்டாக்கப்பட்டுள்ளன. இவர்களெல்லாம் அரசு ஒப்புதல் பெற்ற செம்மொழித் தமிழ் பற்றி அறிந்து வருகின்றனர். அது பற்றிய பல செய்திகளை இணையத் தளங்களிலே இட்டு வருகின்றனர். செம்மொழித்தமிழ் பற்றிய பல விவரங்கள் இவர்களுக்குத் தெரிவிக்கப்படவேண்டும். இதுவரை காலமும் தமிழ் ஒரு பண்டைய மொழி அது செம்மொழி என்று கூறினாலோ, தமிழ்மொழி மிகப் பழைய இலக்கியங்களையும் இலக்கண நூல்களையும் கொண்டுள்ளது என்று பேசினாலோ, அவை உணர்ச்சி வசப்பட்ட கூற்றுக்கள், சான்றுகள் இல்லாத கூற்றுக்கள், அறிவியற் சார்பற்ற கூற்றுக்கள் என்று பலர் கூறிவந்ததை நாம் அறிவோம். தமிழ்மொழியை மேம்படுத்த எடுக்கப்படும் நடவடிக்கைகள் ஏதாவது மொழிக்கு அல்லது நிறுவனத்துக்கு எதிராக எடுக்கப்படும் நடவடிக்கைகள் எனக் கருதப்பட்டன. இது தொடர்பாக முனைவர் வா.செ. குழந்தைசுவாமி விரிவாகக் கூறியுள்ளார். அவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதியவற்றை அப்படியே இங்கு மேற்கோள் காட்டுகிறேன்:

1. If we claim that we would like to conduct our worship of Gods in Tamilnadu in Tamil, it is blamed as an anti-Sanskrit movement.
2. If we plead that in musical performances in Tamilnadu, songs in Tamil also sung so that the audience may understand the content

of the song, it is condemned as narrow-minded and anti-Telugu agitation.

3. If we request that in numerous offices of Government of India, Tamil also be used so that the common man in Tamilnadu can understand the proceedings, we are told that it is anti-national and anti-Hindi.
4. Thirukkural represents the cultured and philosophical heritage of the ancient Tamils and it is a universal treatise on the art of living. If we promote efforts to disseminate the message of Kural among the people of Tamilnadu, it is perceived as anti-Bhagavad Gita.

மேற்கூறப்பட்ட உண்மைகளின் நடுவே, செம்மொழி பற்றிப் பேசு தற்குத் தயக்கம் இருந்து வந்துள்ளது. இந்த வகையில் தமிழ் ஒரு செம்மொழி என இந்திய அரசின் ஒப்புதல் இருப்பதால், உலக நாடுகளிலுள்ள தமிழர்களுக்கு அதனை உரத்த குரலில் எடுத்துக் கூறலாம். அவர்களுள் கற்றவர்கள், உயர்கல்வி நிறுவனங்களில் பணிசெய்பவர்கள் செம்மொழித் தமிழை மேம்படுத்த தம்மாலான உதவிகளை வழங்கக்கூடிய வாய்ப்புகள் உள. பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழ்மொழிக் கற்கைநெறியினை அவ்வப் பல்கலைக்கழகச் செம்மொழித் துறையிலே தொடங்குதற்கு அவ்வந்நாட்டுத் தமிழறிஞர்கள் முயற்சிகளை மேற்கொள்ள ஊக்குவிக்கவேண்டும். அவ்வந்நாட்டுப் புலம்பெயர் தமிழர் நிறுவனங்கள் பல்கலைக்கழகங்களில் செம்மொழித் தமிழுக்கான பேராசிரியர்த் தவிசுகள் அமைக்க வேண்டுமென அவ்வந்நாட்டு அரசுகளுக்கு வேண்டுகைகளை அனுப்ப வேண்டும். புலம்பெயர் நாடுகளில் வானொலி, தொலைக் காட்சி நிலையங்களை நடத்தும் தமிழர்கள் தமிழ் ஒரு செம்மொழி என்பதை இளையவர்கள் அறிந்து பெருமைப்படும்படியாக நிகழ்ச்சிகளை ஒழுங்கு செய்யவேண்டும்.

இயல் இரண்டு

செவ்வியல் மொழி என்றால் என்ன?

1. செவ்வியல் மொழிக்கான அளவைகள்

செம்மைசார் இலக்கியத்தையுடைய ஒரு மொழியே செவ்வியல் மொழி எனப்படும். அம்மொழி பண்டையதாயமைய வேண்டும். அது இன்னொரு மரபிலிருந்து கிளைத்ததொன்றாக அமையாது, தானாகக் கிளைத்தெழுந்து தனித்த மரபுடையதாக அமையவேண்டும். மிகவும் வளமான பெருந்தொகையான பண்டைய இலக்கியத் தொகுதியுடையதாக இருக்க வேண்டும்.

ஒரு மொழி செவ்வியல் மொழி என்று கூறுதற்கு அம்மொழியின் மொழியிலக்கண அமைப்புகள் மட்டுமல்லாமல் அதன் இலக்கியத்தையொட்டிய மதிப்பீடே முதன்மையாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. Grolier Academic Encyclopaedia வினையும் Encyclopaedia Britannica வினையும் நன்கு ஆராய்ந்து செம்மொழித் தகைமைகளுக்கான பத்து அளவைகளை வா.செ. குழந்தைசுவாமி தருகிறார். அவை வருமாறு:

1. தொன்மை
2. சமநிலை
3. தெளிவு
4. கட்டுப்பாடு
5. தூய்மை
6. உயர் இலட்சியம்

7. உலகப்பொதுமை
8. நியாயமுடைமை
9. ஒழுங்கு
10. மனிதாயம்

இவ்வளவைகள் கிரேக்க இலத்தீன் மொழிகளின் இலக்கியங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்தனவாகும். இத்தகைய அளவைகள் பலவற்றை நம்முடைய பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட தமிழ் இலக்கண நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அவற்றை இங்கு விரிவஞ்சிக் கூறாது தவிர்த்துள்ளோம். மேற்படி அளவைகளைத் தனித்தனியாக நோக்காது, செம்மொழிகளை விவரிக்குமிடத்து இவை கருத்திற் கொள்ளப்படும்.

2. செம்மொழிகள்

செம்மொழிகள் யாவும் பண்டைய மொழிகளே. அவை பண்டைய நாகரிக, பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவியுள்ளன. பண்டைய நாகரிகங்களின் இலக்கிய, தத்துவ பாரம்பரியங்களை இச்செம்மொழிகளே உருவாக்கியுள்ளன. ஐரோப்பாவில் கிரேக்க, இலத்தீன், பாரசீக செம்மொழிகளும், ஆசிய-ஆபிரிக்காவில் சமஸ்கிருதம், அரபிக், ஹீபுறு, சீனம், தமிழ் ஆகிய செம்மொழிகளும் மேற்குறிப்பிட்டவாறு தொண்டாற்றியுள்ளன. இச்செம்மொழிகளை உலக மொழிக்குடும்ப அடிப்படையில் பின்வருமாறு பாகுபாடு செய்யலாம்:

1. இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிக்குடும்பம்:

- கிரேக்கம்
- லத்தீன்
- சமஸ்கிருதம்
- பாரசீகம்

2. ஆபிரிக்க-ஆசிய மொழிக்குடும்பம்:
 - அரபிக்
 - ஹீபுறு
3. திராவிட மொழிக்குடும்பம்:
 - தமிழ்
4. சினோ-திபேத்திய மொழிக்குடும்பம்:
 - சீனம்

செம்மொழிகளிற் சில இறந்த மொழிகளாகிவிடுகின்றன; சில இரு வழக்குப் பண்புடையனவாக ஆகிவிடுகின்றன. மேற்படி செம்மொழிகளில் இலத்தீனும் சமஸ்கிருதமும் இறந்த மொழிகளாகிவிட்டன. சமஸ்கிருதம் வழக்கிறந்து போவதற்கு முன்னர் இருவழக்குப் பண்புடைய மொழியாக ஆயிற்று. சமஸ்கிருத மொழி ஒரு காலகட்டத்தில் தேவ பாசைஷ்யாகக் கருதப்படலாயிற்று. வேதங்களை ஓதவும் மந்திரங்களைக் கூறவும் உயர் நிலையினர் பேசவும் சமஸ்கிருதம் பயன்படலாயிற்று. பொது மக்கள் பாகத மொழி பேசினர். உயர் நிலையினர் எண்ணக்கையில் குறைந்தவர்கள். இதனால் சமஸ்கிருதம் ஒரு சிறு குழுவினரிடையே மந்திரம் ஓதும் மொழியாக மாறிவிட்டது. பொதுமக்கள் பேச்சு மொழியாக அது ஆக முடியவில்லை. இந்நிலை சமஸ்கிருத மொழி வழக்கிறந்து போவதற்குக் காரணமாயிற்று. இலத்தீன் மொழிக்கும் இந்நிலையே ஏற்படலாயிற்று.

இன்றுள்ள செம்மொழிகளுள் பின்வருவன இருவழக்குப் பண்புடையனவாக அமைகின்றன:

- கிரேக்கம் : இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிக்குடும்பம். கிரீஸ்.
 அரபிக் : செமித்திக் மொழிக்குடும்பம். அராபியா.
 தமிழ் : திராவிடமொழிக்குடும்பம், தமிழ்நாடு, இலங்கை, மலேசியா, சிங்கப்பூர், தமிழர் இடம் பெயர்ந்து வாழும் நாடுகள்.

இருவழக்குப் பண்பு என்றால் என்ன என்பது பற்றி இவ்விடத்தில் விரிவாகக் கூறவேண்டியுள்ளது.

சார்ள்ஸ் பெர்குசன் (Charles A. Fergusson) என்பவர் அரபிக் மொழியிலே காணப்பட்ட இருவழக்குப் பண்பினை நன்கு விளக்கி

அப்பண்புடைய மொழிகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கக்கூடிய எண்ணக்கருக்களை முன்வைத்தார். இருவழக்குநிலை பற்றி நன்கு பகுப்பாய்வு செய்த அவர் அதன் வரைவிலக்கணத்தினைப் பின்வருமாறு கூறுகிறார். நிலைபேறுடைய மொழிநிலையில் முதன்மைத் தன்மையுடைய கிளைமொழிகளுடன், பெருந்தொகையான பெருமதிப்புடைய எழுத்திலக்கியத்தின் வாகனமாக, மிகுந்த ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட, இலக்கண அடிப்படையிலே பெரிதும் சிக்கலானதாக, உள்ள மொழியின் நிலைப்பாடே இருவழக்குநிலையாகும். ஒரு மொழியின் பொதுவான பேச்சு வழக்கே கிளைமொழியெனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மிகவும் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட மொழி எனக் குறிப்பிடப்படுவது எழுத்து அல்லது இலக்கிய மொழியாகும். இலக்கிய மொழியையும் கிளைமொழியையும் முறையே உயர் வழக்கு, தாழ் வழக்கு என இனங்காணுகிறார் பெர்குசன். உயர் வழக்கும் தாழ் வழக்கும் (1) பயன்பாடு (2) பெருமை (3) இலக்கியப் பாரம்பரியம் (4) உள்வாங்கல் (5) தராதரம் (6) நிலைபேறு (7) இலக்கணம் (8) சொற்களஞ்சியம் ஆகியவற்றால் வேறுபடுத்தப்படுகின்றன.

‘இருவழக்கின் மிக முக்கியமான பண்பு உயர்-தாழ் வழக்குகளின் சிறப்புறு பயன்பாடே’ என பெர்குசன் கருதுகிறார். இரண்டுக்கும் சமூகப் பயன்பாடு உண்டு. இவ்வழக்குகளுக்குரிய சமூகப் பயன்பாட்டை மீறுபவர் நகைப்புக்கு ஆளாவர். எடுத்துக்காட்டாக, பல்கலைக்கழக விரிவுரையிலே நான் பயன்படுத்தும் உயர் வழக்கு அல்லது எழுத்து வழக்கு மொழியினை என்னுடைய வீட்டிலோ நண்பர்களிடமோ பயன்படுத்துவேனாயின், நான் நகைப்புக்குள்ளாவேன். இருவழக்கு மொழியுடைச் சமூகத்திலே உயர்வழக்கே பெருமையுடையதாகக் கருதப்படுகின்றது. அரபிக் மொழிச் சமூகத்திலே அரபிக் உயர் வழக்கினை அறியாதவன் அரபிக் மொழியே தெரியாதவன் என்று கருதப்படுவதாக பெர்குசன் கூறுகிறார்.

பொதுவாக இருவழக்கு மொழிகளான கிரீக், அரபிக், தமிழ் என்பவற்றில் எழுத்தாலான இலக்கியங்கள் யாவும் உயர் வழக்காகவே கருதப்படுகின்றன. தாழ் வழக்குப் பெரும்பாலும் தாய் மொழியாக, குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து மக்களாலே பெறப்படுகின்றது. இலக்கியங்கள், இலக்கணங்கள், அகரமுதலிகள் எல்லாம் உயர்வழக்கிலேயே இருக்கின்றன. தாழ் வழக்கிலே இவை யாவும் இல்லையென்றே

கூறலாம். சில செம்மொழிகள் வழக்கற்றுப் போவதற்கு இருவழக்கு நிலையே காரணமாயமைந்தது. ஆனால் அதே இருவழக்கு நிலைப் பாடே சில மொழிகளின் நிலைபேற்றுக்குக் காரணமாயமைகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, தமிழ் மொழியில் தொல்காப்பியர் காலந் தொடக்கமே வழக்கும் செய்யுளும் நோக்கி இலக்கணம் செய்யப்பட்டது. இருவழக்கு மொழிகளின் உயர்-தாழ் வழக்குகள் அவற்றின் இலக்கணக் கட்டமைப்பினாலே பெரிதும் வேறுபடுகின்றன. தாழ் வழக்கு இலக்கணக் கட்டமைப்பு மிகவும் இலகுவானதாக அமைகின்றது. இரு வழக்கு மொழிகளின் உயர் வழக்கில் கலைச்சொற்கள், கல்வி சார் தொடர்கள் ஆகியனவற்றை உள்ளடக்கிய சொற்களஞ்சியம் உண்டு. ஆனால் தாழ் வழக்கிலோ மக்கள் சார்புடைய மரபுத் தொடர்கள், பொருட் பெயர்கள் முதலியன இருக்கின்றன.

மேற்குறிப்பிட்ட இருவழக்குப் பண்புகள் தமிழ் மொழியிலேயே பண்டைக்காலந் தொடக்கமாகவே இருந்து வருகின்றன. பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் உயர் வழக்கிலேயே அமையினும் அவற்றுட் சிலவற்றிலே பேச்சு வழக்குச் சொற்களும் தொடர்களும் காணப்படுகின்றன.

தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களில் பேச்சு வழக்கின் சாயல் பெருமளவில் காணப்பட்டது. தமிழ் மொழியின் இலக்கிய, பேச்சு வழக்குகளில் பயன்பாட்டுப் பரம்பலைப் பின்வரும் அட்டவணை வகுத்துக் காட்டுகின்றது.

சந்தர்ப்பங்கள்	பேச்சு வழக்கு	எழுத்து வழக்கு
1. உறவினர், நண்பர் ஆகியோருடன் உரையாடல்	X	
2. விரிவுரை, சமய - இலக்கியச் சொற்பொழிவுகள்		X
3. கடிதம் : கற்றவர்கள் கல்லாதவர்கள்	X	X
4. பத்திரிக்கை, சஞ்சிகை, ஆகியவற்றில் கட்டுரை, ஆசிரியர் தலையங்கம், செய்திகள்	X	
5. வானொலி, தொலைக்காட்சியில் : செய்திகள், தொகுப்பாளர் அறிவிப்புக்கள் கிராமிய நிகழ்ச்சிகள், சமூக நாடகங்கள்	X	X
6. தற்காலச் சிறுகதை, கவிதை, நாவல், நாடகம்	X	X
7. அரச அறிவிப்புக்கள், ஆவணங்கள்		X

இத்தகைய இருவழக்குநிலை தமிழில் இருந்தபோதும், அம்மொழி வழக்கற்றுப் போகவில்லை என்பதை நாம் நினைவு கொள்ள வேண்டும்.

3. உலகச் செம்மொழிகள்

உலகச் செம்மொழிகள் யாவை என்பது பற்றி ஏற்கெனவே (பார்க்கவும்: 2.0) குறிப்பிட்டுள்ளோம். அம் மொழிகளை ஒவ்வொன்றாகச் சுருக்கமாக நோக்கலாம்.

i. கிரேக்க மொழி

இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்தின் தனித்துவமான கிளையாக அமையும் கிரீக் கிரேக்கர்களுடைய மொழியாகும். தென் பால்க்கனின் தேசிய மொழியான கிரீக் இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளுள் ஏறக் குறைய 3400 ஆண்டுகள் கொண்ட நீண்ட எழுத்தாவணமுடைய மொழியாக அமைகின்றது. இதனுடைய பழைமை நிலையிலே பண்டைய கிரேக்க இலக்கியங்கள் மற்றும் கிறிஸ்தவ பைபிளின் புதிய ஏற்பாடு ஆகியவற்றின் செம்மொழியாக அமைந்தது. நவீன நிலையிலே கிரீஸ், சைபிறஸ் நாடுகளின் உத்தியோக மொழியாகவும்

உலகிலே 13 மிலியன் மக்கள் பேசும் மொழியாகவும் அமைகின்றது.

கிரேக்கர்கள் உலகிலே மிகுந்த சாதனை செய்தவர்கள். கட்டிடக் கலையிலும் வேறு பல கலைகளிலும் கைதேர்ந்தவர்கள். அவர்களுடைய கிரேக்க மொழி பண்டைய உலக மொழிகளுள் ஒன்றாகும். அவர்கள் மேற்குலகிலே மிகச் சிறந்த ஓர் இலக்கிய மரபினை உருவாக்கியவர்கள். அவர்களுடைய மொழி உலகச் செம்மொழிகளுள் முதன்மை இடம்பெற்றுத் திகழ்கின்றது. செம்மொழி பற்றி எழுதிய தமிழ் நூலாசிரியர்கள் அம்மொழி பற்றி விரிவாகக் கூறியுள்ளனர் (ச. அகத்தியலிங்கம், ஜான். சாமுவேல், வா.செ. குழந்தைசுவாமி. மலையமான் இரா. நடராசன்). கிரேக்க மொழியின் நான்கு கட்டவளர்ச்சியினை வா.செ. குழந்தைசுவாமி பின்வருமாறு பட்டியலிடுகிறார்:

பண்டைய கிரேக்கம்	: கி. மு. 14 - கி. மு. 4 வரை
ஹெலனிஸ்டிக் கிரேக்கம்	: கி. மு. 4 - கி. பி. 4 வரை
பைசன்ரைன் கட்டம்	: கி. பி. 5 - கி. பி. 15 வரை
நவீன கிரேக்கம்	: கி. பி. 15 தொடக்கம்

இவ்வளர்ச்சி தொடர்பான ஒருதனித்துவமான விடயமென்னவென்றால், மேற்குறித்த நான்கு வகையான காலகட்ட மொழிகளும் ஒரே வகையான கிரேக்க எழுத்துக்களையே பயன்படுத்தின. அல்ஃபா தொடக்கம் ஒமேகா வரையிலான 24 எழுத்துக்களையே பயன்படுத்தின. கிரேக்கத்திலிருந்து ஆர்க்டோ-சைப்பிரியன், டொரிக், எயோலிக், அயோனிக் ஆகிய நான்கு மொழிகள் கிளைத்தெழுந்தன. இவற்றுள் அயோனிக் கிரேக்கம் ஏதென்ஸ் நகரத்து மொழியாக அமைந்தது. கிரேக்க நாட்டில் ஏதென்ஸ் நகரம் அரசியல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக அமைந்தது. ஏனைய கலைகளும் அங்கு நன்கு வளர்ந்தன. அறிவியல் செயற்பாடு அங்கு மிகுந்திருந்தது. இதனால் அயோனிக் வகை கிரேக்கம் ஏனைய கிரேக்க மொழிவடிவங்களை முற்றாக வழக்கொழிந்து போக வைத்துவிட்டது. மகா அலெக்சாண்டர் கிரேக்கப் பேரரசை நிறுவியபோது எல்லாவகைக் கிரேக்க மொழிகளும் இணைக்கப்பட்டன. இந்நிலையில் கொயினெ (Koine) என்னும் பொது மொழி தோன்றியது. அது மகா அலெக்சாண்டரின் ஆட்சி

மொழியாக நிறுவப்பட்டது. அம்மொழி மிகச் சிறந்த இலக்கிய வளம் பெற்ற செவ்வியல் மொழியாக ஆயிற்று.

அ. கிரேக்கப் பாடல்கள்

கிரேக்க இலக்கியப் பாரம்பரியம் 4000 ஆண்டுகளைக் கொண்டது. தொடக்க காலத்தில் வாய்மொழி இலக்கியங்களே இருந்தன. புராண இலக்கியமே தொடக்க காலத்தில் தோன்றியது. ஹோமருடைய இலியாத்தும் ஒடிசியும் கிரேக்கத்தின் மிகப் பழைய பெருங்காவியங்கள். பல நூற்றாண்டுகளாகக் கிரேக்கர்களிடையேயிருந்த வாய்மொழி மரபிலிருந்து பெறப்பட்ட பல கூறுகளைக் கொண்டனவாக இக் காவியங்கள் அமைந்தன. 'கிரேக்க புராண இலக்கியத்தின் உச்ச கட்டந்தான் இலியாத் மற்றும் ஒடிசி ஆகிய பெரும் புராணங்கள்' என இரா. நடராசன் குறிப்பிடுகிறார். இவை ட்ரோஜன் போரினைப் பொருளாகக் கொண்டு அப்போரிலே வீரர்களிடையே நடந்த சண்டைகளை மிக நுணுக்கமாகச் சித்திரிக்கின்றன.

புராண இலக்கிய மரபிலே ஒரு சிறிது மாற்றமேற்படுத்தியவர் பெரும்புலவர் ஹெசியோத் ஆவர். 'வேலைகளும் நாட்களும்' என்னும் புராணக் கவிதையினை அவர் பாடினார். வழக்கமாக ஆட்சி யாளர்கள், வீரர்கள் ஆகியோருடைய புகழ் பாடும் புராண மரபை விடுத்து உழவர், வேலையாட்கள் ஆகியோரை வழிப்படுத்தும் இலக்கியமாக இது அமைந்தது. இது கி.மு. 7ஆம் நூற்றாண்டிலே தோன்றியது. ஹெசியோத், தியோகொனி, ஹெர்ரக்கிளிஸ் ஆகியோர் காவிய மரபைப் பின்பற்றிய இலக்கியங்களைப் படைத்தனர்.

கி.மு. 7ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சிமொனிடீஸ் துன்பியல் நோக்குடைய பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். ஏதென்ஸ் நகரின் முதல் கவிஞர் சொலொன் கி.மு. 6ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர். இவ்வுலகில் மனித வாழ்வின் போக்கினை உணர்த்தும் அதே வேளை, வாழ்வின் இன்ப துன்பங்களில் விதியின் பலமான பங்கினை வலியுறுத்தினார். கிரேக்க கையறுநிலைப் பாடல்கள் கி.மு. 8ஆம் நூற்றாண்டிலே தோற்றம்பெற்றன. 7ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த டைர்ட்டேயியஸ் மற்றும் 6ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மிமனெர்மஸ் மிகச் சிறந்த கையறுநிலைப் பாடல்கள் பாடுபவர்களாய்

இருந்தனர். 5ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பிண்டர் பண்டைய கிரேக்க நாட்டின் மிக உயர்ந்த கவிஞராகத் திகழ்ந்தார். தனிமனிதப் பாடல்களை இயற்றிப் பாடுவதில் இவர் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டார்.

கிரேக்க அங்கதப் பாடல்கள் பற்றி இங்கு குறிப்பிடவேண்டும். 'Battle of Frogs and Mice' (தவளை-எலிகளின் போர்) என்னும் சிறு காப்பியம் அங்கதப் பாடல்களுக்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டாகும். கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கிரேக்கப் புலவன் அர்க்கிலோகஸ் என்பவர் இத்தகைய பாடல்களை எழுதியவர்களுள் மிகப் புகழ் பெற்றவராவார். இவரைத் தொடர்ந்து ஹிப்பொனெக்ஸ் அங்கதப் பாடல்கள் பலவற்றைப் பாடினார்.

ஆ. கிரேக்க நாடகங்கள்

கிரேக்கர் தங்களுடைய தெய்வங்களை மேன்மைப்படுத்த எடுத்த விழாக்களுடனேயே அவர்களுடைய நாடக வரலாறு தொடங்குகின்றது. "City Dionysia" என்னும் விழாவினுடாக டைனோசியஸ் என்னும் தெய்வம் மேன்மைப்படுத்தப்பட்டது. ஏதென்ஸ் நகரத்தில் இவ்விழா நடைபெற்றபோது டைனோசியஸ் தெய்வத்தை வரவேற்பதற்காகப் பாடல்கள் இசைக்கப்பட்டன. நாடகங்கள் இவ்விழாவிலேயே மேடையேற்றப்பட்டன. இத்தகைய நாடக மரபுகளுக்கு ஏதென்ஸ் நகரமே பெருமையமாக அமைந்தது.

கிரேக்க நாடகம் என்பது திறந்தவெளி அரங்கில் ஆண்கள் கும்பலாகப் பாடுவதாகவே அமைந்தது. பின்னர் அப்பாடல்களோடு உரையாடுகின்ற ஒரு நடிகர் சேர்க்கப்பட்டார். இந்நிலை ஈஸ்கிலஸ் காலத்திலே மாற்றமடைகின்றது. இவர் கி.மு. ஆறாம் (கி.மு. 525-456) நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்தவர். கும்பல் பாடகர்களுடன் இரண்டு நடிகர்களைச் சேர்ப்பதற்கு இவர் காரணமாயிருந்தார். துன்பியல் நாடகங்களின் தந்தை என ஈஸ்கிலஸ் போற்றப்பட்டார். இவர் தொண்ணூறு நாடகங்களை எழுதியுள்ளார். அடுத்துச் சிறந்து விளங்கிய துன்பியல் நாடகாசிரியர் சொஃபோகிளிஸ் ஆவார். இவர் 5ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். சொஃபோகிளிஸ் எழுதிய அன்ரிகனி, ஈடிபஸ் மன்னன், கெலொனொஸிஸ் ஈடிபஸ் ஆகிய மூன்று நாடகங்களும் செம்மையான அவல நாடகங்களாக அமைந்தன. நாடகப் போட்டியிலே ஈசிலஸ்வை

வென்ற சொஃபோகிளிஸ் ஏதென்ஸ் நகரின் பிரபலமான நாடகாசிரியர் ஆனார். இவர் எழுதிய நாடகங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே அரிஸ்டோட்டில் நாடகத்துக்கு இலக்கணம் எழுதினார். யூரிபிடீஸ் (கி.மு.484 - கி.மு.406) 18 துன்பியல் நாடகங்களும் ஓர் அங்கத நாடகமும் எழுதினார். அவை சிறந்தவையாகக் கருதப்பட்டன. 'அவர் அரங்கின் தத்துவஞானி' எனக் கொண்டாடப்பட்டவர். மனிதர்கள் எப்படி இருக்க வேண்டுமென்று தன் நாடகங்களில் படைத்துக் காட்டினார் சொஃபோகிளிஸ். ஆனால், யூரிபிடீஸ் மாந்தர் எப்படி இருக்கிறார்கள் என்று தன்னுடைய நாடகங்களில் எடுத்துக் காட்டினார்.

இன்பியல் நாடகங்கள் எழுதிப் புகழ்பெற்ற அரிஸ்ரோபேன்ஸ் (கி.மு.450-கி.மு.388) 40 நாடகங்கள் எழுதினார். அவற்றுள் 11 நாடகங்களே தற்போது கிடைக்கின்றன. ஏதென்ஸ் நகர நிலைமைகளைக் கேலிசெய்வதாக இவருடைய சில நாடகங்கள் அமைகின்றன. 'குளவிகள்' என்னும் நாடகம் ஏதென்ஸ் நகரத்து நீதிமுறையைக் கேலிசெய்கின்றது. அரிஸ்ரோபேன்ஸ் காலத்தில் கிரேக்க இன்பியல் நாடகம் உச்சநிலையை அடைந்தது எனக் கூறுவர். கி.மு. 385க்கும் கி.மு. 330க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தோன்றிய இன்பியல் நாடகங்கள் அரசு ஆட்சியாளர்களை விடுத்து, தனிப்பட்டவர் அல்லது குழுவினரின் வாழ்வினைச் சித்திரித்தன. இதன் பின்னர் மினாண்டர் (கி.மு.342-கி.மு.291) புதிய இன்பியல் நாடகங்களை எழுதினார்.

இ. பேச்சாற்றலும் எழுத்தாற்றலும்

கிரேக்க மொழியிலே சிறப்பாகப் பேசுதற்கு ஏதென்ஸ் நகரிலே இளைஞர்களுக்குக் கற்பித்தலும் பயிற்சியும் வழங்கப்பட்டன. கி.மு. நான்காம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த டெமொஸ்தினிஸ் (கி.மு.382-கி.மு.322) பண்டைய கிரேக்க நாட்டின் மிகச் சிறந்த பேச்சாளராக விளங்கினார். மேலைநாட்டிலே வரலாற்றுப் பாரம்பரியத்தினைத் தொடக்கிவைத்தவர் ஹெரடோடஸ் (கி.மு.484 - கி.மு.424) ஆவர். இவரைத் தொடர்ந்து துசிடிடெஸ் (கி.மு.460 -கி.மு.400) வரலாற்று நூல்களை எழுதினார். வரலாற்று உணர்வுக்கு வேண்டிய புறநிலைப் பார்வையும் நடுவு நிலையும் அவர் எழுத்துக்களிலே காணப்பட்டன. ஏதென்ஸ் நகருக்கு

அழியாப் புகழ் தேடித் தந்தவர்கள் சோக்கிரட்டிஸ், பிளேற்றோ, அரிஸ்டோட்டில் ஆகிய மூவருமாவார். கிரேக்க சிந்தனையாளர்களுள் தலைசிறந்தவர் சோக்கிரட்டிஸ் ஆவார். ஆனால் அவர் எழுதியதாக நூல் எதுவும் கிடைக்கவில்லை. சோக்கிரட்டிசின் மாணவன் பிளேற்றோ (கி.மு.428 - கி.மு.348) மிகச் சிறந்த கவிஞராகவும் மெய்யியலாளராகவும் விளங்கினார். அவருடைய குடியரசு என்னும் நூல் உலகப் புகழ்பெற்றது. பிளேற்றோ வினுடைய மாணவன் அரிஸ்டோட்டில் (கி.மு.384 - கி.மு.322) இலக்கியத் திறனாய்வுக்கும் மெய்யியல்-அறிவியல் சிந்தனைக்கும் பெரும்பங்களிப்புச் செய்துள்ளார். கவிதையியல் என்னும் அவருடைய நூல் காலங்கடந்த படைப்பாக உள்ளது. மகா அலெக்சாண்டருடைய ஆசிரியராக இருந்த அரிஸ்டோட்டில், பிளேற்றோ தொடக்கிவைத்த கல்விக் கழகத்திலே இருபது ஆண்டுகள் உறுப்பினராக இருந்தவர். தன்னுடைய 50ஆவது வயதிலே அரிஸ்டோட்டில் லைசியம் எனப்படும் கல்விச்சாலையைத் தொடக்கிவைத்தார்.

கிரேக்கர் தங்கள் கடவுளர்களை மேன்மைப்படுத்த பல விளையாட்டுகளை அரங்கேற்றினர். ஒலிம்பியா மலையிலே நடை பெற்ற விளையாட்டு மிகப் பிரசித்திபெற்றதாகும். நான்கு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு தடவையாக நடைபெற்று வந்த இப்பண்டைய ஒலிம்பிக் விளையாட்டு கி.மு. 700 அளவில் ஸியஸ் கடவுளை மேன்மைப்படுத்த தொடங்கியதாகும். கிரேக்கர்கள் மாத்திரமே பங்குபற்றக்கூடிய இவ் விளையாட்டுக்களைப் பார்ப்பதற்குப் பெண்கள் அனுமதிக்கப்படுவ தில்லை. கிரேக்க சிற்பி ஃபீடியாஸ் தங்கத்தினாலும் தந்தத்தினாலும் அமைத்த ஸியஸ் கடவுளின் சிலை ஒலிம்பியா மலையிலே அமைக்கப் பட்டது. உலக அதிசயங்களுள் ஒன்றான இச்சிலை 42 அடி உயரமானதாக அமைந்தபோதும் அது கோயில் ஒன்றினுள் இருத்தப் பட்டது.

கிரேக்கருடைய வாழ்வியல் சமயத்துடன் மிகுந்த தொடர்புடையதாக அமைந்ததால், அவர்களுடைய நாட்டிலே பெருந்தொகையான பிரம்மாண்டமான அழகிய கோயில்கள் அமைந்திருந்தமை வியப்பான தொன்றன்று. டொரிக், அயோனிக், கொரிந்தியன் ஆகிய மூன்று வகைக் கிரேக்க கட்டிடப் பாணிகள் உருவாயின. கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டளவில் கட்டப்பட்ட பார்த்தினன் கோயில் இன்றும், பல

நூற்றாண்டுகளாக ஏற்பட்ட அழிவு நிலையிலும், அவர்களுடைய கட்டிடத் திறனை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது.

ii. இலத்தீன்

இத்தாலி நாட்டில் லாத்தியம் என்னும் மாவட்டத்து மக்கள் குழுவினரால் பேசப்பட்ட மொழியாக இருந்த இலத்தீன் பின்னர் உரோமானியருடைய ஆட்சி மொழியாக ஆகியது. கிரேக்கர் அறிவுசார் கலைகள், அறிவியல் ஆகியவற்றிலே ஈடுபட்டனர். உரோமானியரோ யதார்த்த வாதிகளாக போரிலும் அரசியலிலும் ஈடுபட்டனர். செய்முறைக் கலைகளையும் அறிவியலையும் அவர்கள் பெரிதும் மதித்தனர். உலகமெல்லாம் பரவிய சட்ட அமைப்புக்கு அடிக்கல் நாட்டியவர்கள் உரோமானியரே.

‘ஐரோப்பாவின் மொழி’ என்னும் சிறப்பினை இலத்தீன் மொழி பெற்றுக்கொண்டது. கத்தோலிக்க மதத்தின் மொழியாக அது விளங்கியது. சட்டம், அறிவியல் ஆகியவற்றின் கலைச்சொற்கள், சொற்றொடர்கள் இலத்தீன் மொழியிலிருந்தே பெறப்பட்டன. எடுத்துக் காட்டாக, தாவரவியலில் தாவரங்களின், தாவரங்களின் குடும்பப் பெயர்கள் எல்லாமே இலத்தீன் மொழியிலேயே அமைந்தன. Hibiscus Esculentus என்னும் இலத்தீன் சொற்றொடரே வெண்டியினுடைய தாவரவியல் பெயராக அமைகின்றது. உலக மொழிகள் பல இலத்தீனிலிருந்து பல சொற்களைக் கடனாகப் பெற்றுள்ளன. தொடக்கத்தில் இலத்தீன் மொழியே புதிய சிந்தனைகளை வெளியிடக் கிரேக்க மொழியிலிருந்து பல சொற்களைக் கடனாகப் பெற்றுக் கொண்டது என்பதை இங்கு நினைவுகூரவேண்டும். இலத்தீன் மொழி வழக்கிழந்த வேளையில் இத்தாலிய மொழி அதற்குப் பதிலாக ஆகிவிட்டது.

அ. இலத்தீன் இலக்கியம்

பண்டைய உரோமின் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியமாகத் திகழ்வன இலத்தீன் மொழியிலமைந்த இலக்கியங்களாகும். கவிதை, இன்பியல்-துன்பியல் நாடகங்கள், அங்கதப் பாடல்கள், வரலாறு, சொற்பொழிவு ஆகிவற்றிலே உரோமர்கள் ஆற்றலுடையவர்களாயிருந்தனர்.

மேற்குலக உரோமப் பேரரசு வீழ்ச்சிகண்ட பின்னரும் ஐரோப்பிய நாகரிகத்தில் நீண்ட காலமாக இலத்தீன் மொழி தன் செல்வாக்கினைச் செலுத்தி வந்தது.

இலத்தீன் மொழியில் முதல் இலக்கியத்தை ஆக்கியவர் லெவியஸ் அண்ட் ரோணிகஸ் ஆவர் (கி.மு.284 - கி.மு.204). இவர் கிரேக்க நாட்டிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட அடிமையாவார். உரோம் நகருக்குக் கொண்டு வரப்பட்ட இவர் பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி கற்பிக்கும் வேலையில் அமர்த்தப்பட்டார். கிரேக்க மொழியிலமைந்த ஹோமரின் ஒடிசி காவியத்தை ஒடெசியா என்ற தலைப்பில் இலத்தீன் மொழியில் பெயர்த்தெழுதினார். பெரிய அளவில் கவிச்சிறப்பு இந்நூலிலே காணப்படாவிடினும் இலத்தீன் மொழியில் முதல் இலக்கியம் என்ற சிறப்பினை அது பெறுகின்றது.

என்னியஸ் (கி.மு.239 - கி.மு.169) என்னும் புலவர் உரோமன் இலக்கியத்தின் தந்தை எனக் கருதப்படுபவர். அவர் இயற்றிய அனல்ஸ் என்னும் காவியம் சிறப்புடையதாகப் போற்றப்பட்டது.

அவருடன் தொடங்கிய இலத்தீன் கவித்துவம் வெர்ஜிலின் எயினிட் (Aeneid) காவியத்திலே உச்சநிலையடைந்தது. என்னியஸின் காவியத்தில் தற்போது 600 வரிகளே தப்பியிருக்கின்றன.

துன்பியல் நாடக ஆசிரியராக விளங்கிய இவரெழுதிய 19 நாடகங்கள் தற்போது கிடைத்துள்ளன. பிளவுட்டஸ் (கி.மு.254 - கி.மு.184) மிகச் சிறந்த உரோம நாடகாசிரியராக விளங்கினார். இவர் எழுதிய நாடகங்களின் மூலக்கதைகள் கிரேக்கத்திலிருந்து கடன்பெறப்பட்டதாயினும் அவை உண்மையான உரோமப் பாங்கான இன்பியல் நாடகங்களாக அமைந்தன எனத் திறனாய்வாளர் கூறுவர். பிளவுட்ட சினுடைய நாடக மூலப்பிரதிகள் கிடைக்கவில்லை. அந்நாடகங்களின் அரங்கப் பதிப்புகளே கிடைத்தன.

இலத்தீன் மொழி அங்கதப் பாடல்களுக்குத் தனித்தன்மை கொடுத்தவரென கயஸ் லுசிலியஸ் என்ற கவிஞர் போற்றப்பட்டார். இலத்தீன் இலக்கிய உலகிலே சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றவராக லுக்கிரீடியஸ் (கி.மு.94 - கி.மு.55) விளங்கினார். கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முதல் நூற்றாண்டின் கவிஞராகவும் மெய்யியலாளராகவும் இவர் விளங்கினார். இவர் பாடிய டெ ரெரும் நற்றூரா என்னும் நீண்ட தனிக்கவிதை பொருள்களின் இயல்பினைப் பாடுவதாக அமைந்தது.

இது இலத்தீன் கவிதைப் பாரம்பரியத்தில் அழியா நிலையைப் பெற்றுள்ளது. கிரேக்க தத்துவஞானி எபிகூரஸ் கிரேக்க மொழியில் உரைநடையிலே எழுதியதை லுக்கிரீடியஸ் இலத்தீன் மொழியில் கவிதை வடிவில் தந்தார். துன்பத்தினைக் குறைத்து இன்பத்தினைப் பெருக்கிடும் வாழ்வினை ஒவ்வொருவரும் பெறுதற்கு மரணபயம், கடவுள் பயம் ஆகியனவற்றைத் துறக்கவேண்டும் என்னும் கருத்தினை அவர் வலியுறுத்தினார்.

இலத்தீன் இலக்கிய வரலாற்றில் சிறப்பிடம் பெறும் நால்வருள் மார்க்கஸ் டுலியஸ் சிசெரோ ஒருவராவார். சிசெரோ (கி.மு.106 - கி.மு.43) ஓர் அரசியல்வாதியாக, சொற்பொழிவாளராக, சட்டவாளராக, மெய்யியலாளராக விளங்கினார். இவர் எழுதிய பெருந்தொகையான கட்டுரைகள் சொல்லாற்றல் (பேச்சுக்கலை), கலை, மெய்யியல், அரசியல் என்பன பற்றி அமைந்தன. அவர் எழுதிய கடிதங்களும் கட்டுரை வடிவிலமைந்தன. சிசெரோ கையாண்ட தனித்துவமான மொழிநடை இலத்தீன் இலக்கியத்துக்கு வலுவூட்டியது. இலத்தீன் கவிதை வளர்ச்சிக்கும் இவருடைய பங்களிப்புக் குறிப்பிடத்தக்கது. சிசெரோவின் காலம், இவரைத் தொடர்ந்து வந்த ஓகஸ்டஸ் சீசரின் காலம் இலத்தீன் இலக்கியத்தின் பொற்காலமாயிற்று. எனினும், இத்தகைய அறிஞர் மரண தண்டனைக்குள்ளானார். ஜூலியஸ் சீசருடைய மகன் ஒக்டேவியனுடைய பகைமைக்கு சிசெரோ ஆளாக வேண்டியேற்பட்டது. முடிவில் அவர் கைதுசெய்யப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

உரோம் நாட்டின் மிகச்சிறந்த தளபதியான ஜூலியஸ் சீசர் (கி.மு.100 - கி.மு.44) எளிமையான நடையிலமைந்த வரலாற்று நூலை எழுதினார். மார்க்கஸ் ரெரென்றியஸ் வரோ (Marcus Terentius Varro) இலத்தீன் மொழி வரலாற்றிலே சிறப்பிடம் பெறுபவர். அவரும் அவர் போன்றவர்களும் எழுதிய இலத்தீன் மொழி இலக்கணம், ஐரோப்பிய மொழிகளுக்கு எழுதப்பட்ட இலக்கணங்களுக்கெல்லாம் வகை மாதிரியாக அமைந்தது. சிசெரோ, சீசர், பொம்பெ ஆகியோருடைய காலத்தில் வாழ்ந்த கட்டுலஸ் (கி.மு.87 - கி.மு.57) உணர்ச்சிப் பாடல்கள், சிறுகாவியம், கையறுநிலைப் பாடல்கள் என்பனவற்றைப் பாடியுள்ளார். குடியரசுக் காலத்திலே எழுத்தாளர்களுக்கு எவ்வளவு

சுதந்திரம் இருந்ததென்பதற்கு கட்டுலஸ்ஸினுடைய எழுத்துக்கள் சான்றாகின்றன.

ஒக்டேவியன் என்னும் வீரன் ஒகஸ்டஸ் சீசர் (கி. மு.63 - கி.பி.14) என்ற பெயரில் உரோமப் பேரரசின் முதல் மாமன்னன் ஆனான். பேரரசின் கொள்கைகளுக்கேற்ப கலையும் இலக்கியமும் செழிப்புற்று வளர்ந்தன. ஒகஸ்டஸ் இவ்வளர்ச்சிக்கு ஊக்கமளித்தான். இம்மா மன்னனுடைய காலத்திலே இவனுடைய ஆதரவினைப் பெற்று வாழ்ந்தவர் இலத்தீன் மொழிப் புலவர் வெர்ஜில் (கி.மு.70 - கி.பி.19). இவர் ஆக்கிய எயினிட் காவியம் உலகப் புகழ் பெற்றது. தனக்கு முன்பு வாழ்ந்த ஹோமர், அப்பலோனியஸ், என்னியஸ், லுக்ரிடியஸ், கட்டுலஸ் ஆகியோருடைய படைப்புகளை நன்கு கற்று, அவ்விலக்கிய வளத்தின் விளைவாக எயினிட் காவியத்தைப் படைத்தார். இவருடைய காலத்திலே வாழ்ந்த இன்னொரு புலவர் ஹொரேஸ் (கி.மு.65 - கி.பி.8) ஆவார். குயின்ரஸ் ஹொரேஷியஸ் ஃபிலேக்கஸ் என்பது இவருடைய முழுப்பெயராகும், சிறந்த இலத்தீன் புலவர்களுள் ஒருவரான இவர் அங்கதச் சுவையுடைய பாடல்கள் பாடுவதில் சிறப்புற்றிருந்தார். இவர் படையிலே சிறிது காலம் பணி செய்தவர். புரூட்டஸ், கசியஸ் ஆகியோருடைய படையின் ஒரு பகுதிக்குக் கட்டளைத் தளபதியாக அன்றளி, ஒக்டேவியன் படைக்கு எதிராகப் போர் புரிந்தவர். பின்னர் நிதிப்பிரிவில் ஓர் எழுத்தராகப் பணியாற்றினார். அப்பொழுது தான் இலக்கிய உலகுக்கு அறிமுகமானார். இவருடைய அங்கதப் பாடல்கள் இரண்டு தொகுதிகளாக வெளிவந்தன. நீள்கடித வடிவிலே பல பயனுள்ள கட்டுரைகளை ஹொரேஸ் எழுதினார். ஒவிட் (கி.மு.43 - கி.பி.17) இவருக்குச் சற்றுப் பின்னர் வாழ்ந்த புலவராவார். இவர் ஒகஸ்டஸ் மன்னனின் சினத்துக்கு ஆளாகி நாடு கடத்தப்பட்டார். கையறுநிலைப் பாடல்கள் பல பாடிய இவர் மெற்றமோபசிஸ் என்னும் காவியத்தினைப் பாடினார். ஹிரோய்டஸ் என்னும் மற்றொரு சுவையான நூலையும் எழுதினார். பெருங்காவி யங்களில் இடம்பெற்ற சோகத் தலைவிகள், கோழைத்தனமுடைய தங்களுடைய காதலர்களுக்கு எழுதிய கற்பனைக் கடிதங்களைக் கொண்டதாக இந்நூல் அமைகின்றது.

உரோமின் வரலாற்றை எழுதிப் புகழ்பெற்றவர் லிவி (கி.மு.59 - கி.பி.17). ரசிற்றஸ் (கி.பி.56 - கி.பி.120) மிகச் சிறந்த வரலாற்றாசிரியர்.

இலத்தீன் இலக்கிய மொழியினை மிகச் சிறப்பாகக் கையாள்வதில் வல்லவராயிருந்தார். மன்னன் ஒகஸ்டஸ் இறந்த பிறகு இலத்தீன் மொழியின் இலக்கிய வளர்ச்சி மங்கியது. பிளவுட்டஸ் போன்றோருடைய நாடகங்களிலே சாதாரண மக்கள் பேச்சிலே அமைந்த உரையாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன என அறியப்படுகின்றது. அப்படியாயின், பண்டைக்காலந் தொடக்கம் இலத்தீன் இலக்கிய - உத்தியோக பூர்வ வழக்கு ஒன்று இருந்து வந்துள்ளது. சாதாரண மக்கள் பேச்சினை Vulgar Latin ('பொதுமக்கள் இலத்தீன்') என பண்டைக் காலத்திலே அழைத்தனர். பொதுமக்கள் இம்மொழியைப் பேசினார்களேயன்றி எழுதவில்லை. செம்மொழிப் புலவர்களின் எழுத்துக்களில் அல்லது கல்வெட்டுக்களில் சிலவேளைகளில் இப்பொதுமக்கள் மொழியின் சொற்கள் சொற்றொடர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. பொதுமக்கள் வழக்கு ஒருமைப்படுத்தப்பட்டதாக இருக்கவில்லை. இதனால் இலத்தீன் மொழி படித்த ஐரோப்பிய சமூகம் தத்தமக்கேற்ற கிளை மொழிகளை உண்டாக்கிக்கொண்டது. கி.பி.300 - கி.பி.700 கால கட்டத்திலே இத்தகைய நிலையே காணப்பட்டது. உரோம உலகம் ஒற்றுமையினையும் சமாதானத்தையும் இழந்தது. உயர் இலத்தீன் மொழியும் வழக்கிழக்கத் தொடங்கிக் குறுகிய பயன்பாட்டுக்குள் வரத் தொடங்கியது.

iii. சமஸ்கிருதம்

இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிக்குடும்பத்தைச் சார்ந்த சமஸ்கிருத மொழியின் இலக்கிய காலம் கி.மு. 1800இலிருந்து தொடங்குகின்றது. பொதுவாக இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த தெனினும் இம்மொழி இக்குடும்பத்தின் இந்தோ-ஆரியன் என்னும் கிளைக் குடும்பத்தைச் சார்ந்ததென்றே கூறவேண்டும். இந்திய அரசு இதனை ஒரு செம்மொழியென பிரகடனப்படுத்தியது. இச்செம் மொழியின் இலக்கணத்தினை கி.மு. 4ஆம் நூற்றாண்டளவில் பாணினியின் அக்ஷடாத்யாயி இலக்கண நூல் கூறியது. இந்தியாவில் திராவிட மொழிகளைத் தவிர, ஏனைய மொழிகளெல்லாம் இம் மொழி யிலிருந்தே கிளைத்தெழுந்தன. இருக்கு, யஜுர், சாம, அதர்வ வேதங்களின் மொழியாகவும், பிராமணங்கள், உபநிஷதங்கள் ஆகிய

வற்றின் மொழியாகவும் கி.மு. 1500 இலிருந்து இம்மொழி வளர்ச்சி யடைந்து வந்துள்ளது. பாணினியின் இலக்கணத் தூய்மையுள்ள சமஸ்கிருத மொழியை அறிந்தவர்கள் சமூகத்திலே உயர்ந்தவர்களாகக் கருதப்பட்டனர். அம்மொழி உயர்சாதியினர்க்கே கற்பிக்கப்பட்டது. இதனால் பண்டைக்காலத்திலிருந்தே சமஸ்கிருத மொழி பிராகிருதங்கள் என அழைக்கப்பட்ட பேச்சு வழக்குகளுடன் இந்தியாவிலே இருந்தது. இப்பிராகிருதங்களே பிற்காலத்தில் மத்திய இந்தியகிளை மொழிகளெனவும் பிற்காலத்தில் நவீன இந்தோ-ஆரிய மொழிகளாகவும் ஆயின.

மிசர் சிறந்த வேதகால இலக்கியங்களையும் காவியங்களையும் நாடகங்களையும் தந்த சமஸ்கிருத மொழி இலத்தீன் மொழி போன்று 'இறந்த' மொழியாயிற்று. இரு மொழிகளும் தொடக்க காலத்தில் இலக்கிய மொழிகளாகவும் பின்னர் நீண்ட காலமாக புலமையாளர்களின் மொழிகளாகவும் இருந்தன. இரண்டு மொழிகளும் மெதுவாகவே இறந்தன. நீண்ட காலமாக உலகியல்சார் அழகியல் ஆக்கங்களுக்குக் காரணிகளாக இருந்த இம்மொழிகள் பிற்காலத்தில் 'குருமார்களுடைய' சமய மொழிகளாயின. பொலொக் என்பவர் இவ்விடயத்தினை ஆங்கிலத்திலே பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

The later history of Latin shows striking commonalities with Sanskrit. Both died slowly, and earliest as a vehicle of literary expression, while much longer retaining significance for learned discourse with its universalist claims. Both were subject to periodic renewals or forced rebirths, sometimes in connection with a politics of trans local aspiration (Carolingian, Ottoman, Humanist; fifteenth-century Kashmir under Zain-ul-ābidin, eighteenth-century Maharashtra under the Peshwas; the Wodeyar court of early-nineteenth-century Mysore). At the same time, paradoxically (this is certainly true for India, at least), both came to be ever more exclusively associated with narrow forms of religion and priest craft, despite centuries of a secular aesthetic. Yet the differences between the two are equally instructive.

சமஸ்கிருத மொழியின் பண்டைய நிலையினையும் செவ்வியல் தன்மையினையும் மேலைத்தேயத்தவர் அறிந்து வியக்கும்படி செய்தவர் சேர் வில்லியம்ஸ் ஜோன்ஸ் ஆவார். கொல்கத்தாவில் உயர்நீதிமன்ற

நீதியரசராகப் பணி செய்தவர். சமஸ்கிருத மொழியினையும் இலக்கியங்களையும் அவர் கற்றார். அம்மொழிச் சொற்களுக்கும் கிரேக்க மொழிச் சொற்களுக்குமிடையே பெருந்தொடர்பு இருப்பதை அறிந்து 1786ஆம் ஆண்டு கொல்கத்தா ஆசியவியல் கழகத்து அறிஞர்களுக்கு அவ்வொற்றுமைகளை விளக்கி ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரையினை வழங்கினார். அவர் அங்கு கூறியது வருமாறு:

The Sanskrit language, whatever be its antiquity, is of a wonderful structure; more perfect than the Greek, more copious than the Latin, and more exquisitely refined than either, yet bearing to both of them a stronger affinity, both in the roots of verbs and in the forms of grammar, than could possibly have been produced by accident; so strong, indeed, that no philologist could examine them all three, without believing them to have sprung from some common source, which, perhaps, no longer exists.

இந்நிகழ்வு சமஸ்கிருத மொழி ஒரு செம்மொழி என்பதை உலகுக்கு உணர்த்துவதற்கு தொடக்க காரணமாயமைந்தது. மக்ஸ்முல்லர் என்னும் அறிஞர் சமஸ்கிருத இலக்கியங்களை மொழிபெயர்த்து மேலைத் தேயத்தவர்களுக்கு வழங்கினார். இதுவரை காலமும் கிரேக்க இலத்தீன் மொழிகளுடாக கலை, இலக்கியம், சட்டம், அரசியல், மெய்யியல் ஆகியனவற்றை அறிந்துவந்த மேலைத் தேயத்தவர்களுக்கு சமஸ்கிருத மொழியின் வேதங்கள், பிராமணங்கள், உபநிடதங்கள், புராணங்கள், இராமாயண-மகாபாரத இதிகாசங்கள், காளிதாசன், பாரவி, தண்டி, மாகன் போன்றோருடைய ஆக்கங்கள் ஒரு புதிய வழியினைத் திறந்துவிட்டன.

சமஸ்கிருதத்தின் வளர்ச்சியில் இரு முக்கியமான கால கட்டங்கள் அமைந்தன. அவை:

1. வேத காலம் கி.மு. 1500 - கி.மு. 500
2. செவ்வியல் காலம் கி.மு. 500 - கி.மு. கி.பி. 1000

சமஸ்கிருதத்தின் செவ்வியல் மொழிக்காலம் இராமாயண, மகாபாரதப் பேரிலக்கியங்களுடன் தொடங்குகின்றது. இவ்விலக்கியங்களின் மொழிக்குத்தான் பாணினி அக்ஷடாத்யாயி இலக்கணத்தினை எழுதினார். சமஸ்கிருத மொழி இலக்கியங்களின் வரலாற்றினையும்

அவற்றின் திறன்களையும் மக்டொனல்ட், கீத், வின்ரனிற்ஸ் போன்றோர் ஆங்கில மொழியில் விரிவாக எழுதியுள்ளனர். கா. கைலாசநாதக் குருக்கள் தமிழ் மொழியில் வடமொழி இலக்கிய வரலாற்றினை எழுதியுள்ளார்.

அ. சமஸ்கிருதச் செவ்வியல் இலக்கியம்

சமஸ்கிருதச் செவ்வியல் இலக்கியங்களின் மொழி வேதகால இலக்கிய மொழியிலிருந்து வேறுபட்டதாகும். இருக்கு வேதப் பாடல்கள் மிகச்சிறந்த கவிதைகளாக அமைகின்றன. உகைஷ பற்றியும் சோமனைப் பற்றியுமுள்ள பாடல்கள் மிகச்சிறந்தவையாக அமைகின்றன. இவை ஏன் செவ்வியற் பாடல்களாகக் கொள்ளப்படவில்லை என்பது ஆய்வுக்குரியதாகும். கவிதை, நாட்டியப்பாடல், நாடகம் ஆகியவையே சமஸ்கிருத செவ்வியல் இலக்கியங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன.

சமஸ்கிருத செவ்வியல் கவிதை இலக்கியம் பல்வகைப்பட்ட வடிவங்களையுடையனவாகவும் பல்பொருளைப் பாடுவனவாகவும் அமைந்தன. ஹோமரின் நீண்ட பெருங்காவியப் பாடல்களாகிய இலியாத், ஒடிசி போன்று இராமாயண, மகாபாரத பெருங்காவியங்கள் அமைகின்றன. இதிகாச என சமஸ்கிருத மொழியிலே இவற்றைக் குறிப்பிடுவர். சமஸ்கிருத செவ்வியல் கவிதை இலக்கிய வரலாற்றில் மிக உயர்ந்த இடத்தைப் பெறுபவர் காளிதாச மகாகவி ஆவார். காளிதாசனுடைய குமாரசம்பவம், இரகுவம்சம், ரிதுசம்ஹாரம், மேகதூதம் போன்ற இலக்கியங்கள் அவனை மகாகவி ஆக்கின. அற்புதமான உவமைகளைக் கையாள்வதிலே காளிதாசன் கைதேர்ந்த கவிஞனாயிருந்தான். சமஸ்கிருதக் காவியப்புலவர்களான காளிதாசன், பாரவி, மாகன் ஆகிய மூவரும் சிறந்த காவியங்களைப் பாடித்தந்துள்ளனர். அவை வருமாறு:

காளிதாசன்	:	குமாரசம்பவம், இரகுவம்சம்
பாரவி	:	கிராதார்ஜுனியம்
மாகன்	:	சிசுபாலவதம்

ஸ்ரீஹர்ஷனுடைய நைக்ஷத காவியமும் குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாகும். வாட்சயாயனுடைய காமசூத்தரம், பத்ரஹரியினுடைய சதகப்

பாடல்கள், சமஸ்கிருத நாவலாகிய பாணபட்டரின் காதம்பரி என்பன சமஸ்கிருத செவ்வியல் கவிதை உரைநடை இலக்கியங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டுகளாக அமைகின்றன.

கிரேக்க மொழி இலக்கியங்களில் நாடகங்கள் சிறப்பாகப் பேசப் படுவதுபோல் சமஸ்கிருத மொழியிலும் செவ்வியல் நாடகங்கள் சிறப்பாகப் பேசப்படுகின்றன. பண்டைக்காலத்திலே தோன்றியதென கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டில் சூத்தரக என்பவரால் இயற்றப்பட்ட மிரிச்சகடிக என்னும் நாடகம் அமைகின்றது. கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டில் பரதராலே இயற்றப்பட்ட நாட்டியசாஸ்திரம் நாட்டியம் பற்றிக் கூறுகின்றதெனக் கொள்ளப்பட்டபோதும் அது 'அரங்கின் அறிவியல் நூல்' எனவும் கொள்ளப்படுகின்றது. பஸன், காளிதாசன், ஸ்ரீஹர்ஷன் ஆகியோர் சிறந்த நாடக இலக்கியங்களைப் படைத்துள்ளனர். அவை வருமாறு:

காளிதாசன் : விக்ரமோர்வசியம், மாளவிகாக்னிமிதரம், அபிக்ஞான சாகுந்தலம்.

பஸன் : ஸ்வப்ன வாசவத்தா, பஞ்சராத்ரா, ப்ரதிக்கு யுகாந்தராயணம், கர்ணபார, ஊருபங்க, அபிஷேகநாடக முதலியன.

ஸ்ரீஹர்ஷன் : ரத்னாவளி, நாகநந்த, ப்ரியதர்ஷிகா

இவர்களுள் காளிதாச மகாகவியினுடைய நாடகங்கள் சிறப்பித்துப் பேசப்படுவன.

தண்டின் தஸகுமாரசரிதம் என்னும் கவிதை நூலையும் காவ்யா தர்ஷ என்னும் காவிய இலக்கண நூலையும் இயற்றினார்.

சமஸ்கிருத இலக்கிய ஆக்கத்துக்கான சிறப்புக் கூறுகளை இனங்கண்டு அவற்றிலே கைதேர்ந்தவர்களென நான்கு புலவர்களைக் குறிப்பிடுவர். அதனை ஒரு சமஸ்கிருத ஸ்லோகம் பின்வருமாறு கூறுகின்றது:

உபமா காளிதாஸஸ்ய	உவமைக்குக் காளிதாசன்
பாரவே ரர்த்தகௌரவம்	பொருட்சிறப்புக்கு பாரவி
தண்டினஹு பதலாளித்யம்	சொற்சுவைக்கு தண்டின்
மாகே சந்தி திரயோ குணஹு	இம்மூன்றுக்கும் மாகன்

இந்தியப் பண்பாட்டின் ஊற்றுக்கண்ணாக சமஸ்கிருத மொழி விளங்குகின்றது.

iv. பாரசிகம்

இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிக்குடும்பத்தின் கிளைக்குடும்பமாகிய இந்தோ-இரானிய மொழியாகப் பாரசிகம் அமைகின்றது. இது பெர்சியா அல்லது பாரசிகம் என அழைக்கப்பட்ட ஈரான் நாட்டு மொழியாகும். அது அரபிக் வரிவடிவிலேயே எழுதப்பட்டது. பாரசிக மொழி வளர்ச்சியினை பண்டைய காலம் (கி.மு. 3 வரை), இடைக் காலம் (கி.பி. 9 வரை), நவீன காலம் (கி.பி. 9 தொடக்கம்) என மூன்று பகுதிகளாகப் பிரித்து நோக்கலாம். ஆதிகாலத்துப் பாரசிகர்கள் தங்களுடைய அவெஸ்தா என்னும் வேதத்தை ஜரதுஷ்டிரர் அருளிச் செய்தார் என்று நம்பினர். ஜரதுஷ்டிரர் பாரசிகரின் ஞானகுருவாக அமைந்தவர். உண்மையில் அவர் அவெஸ்தாவை இயற்றவில்லை. பல காலங்களாக அவர் கூறிவந்தனவற்றை அவருடைய சீடர்கள் பின்னர் தொகுத்தனர். எப்படியிருப்பினும், மொழியியலடிப்படையில் பாரசிக மொழியின் தொடக்ககால இலக்கியம் என்று இதனைக் கொள்ளலாம். பாரசிக மொழியின் பொற்காலம் கி.பி. 9க்கும் 15க்கும் இடைப்பட்ட காலமாகும். ஜரதுஷ்டிரரின் கொள்கைதான் கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டில் அராபியர்கள் வரும்வரை, பாரசிகர்களுடைய ஒழுக்கக் கோட்பாடாக அமைந்தது.

கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டளவில் பாரசிகம் இஸ்லாமியரால் கைப் பற்றப்பட்டபோது அந்நாட்டுப் பண்டைய இலக்கியங்கள் பல அழிந்துபோயின. 8ஆம் நூற்றாண்டளவில் பாரசிகர்கள் இஸ்லாமியப் பேரரசின் எழுத்தர்களாகவும் நிர்வாகஸ்தர்களாகவும் ஆயினர். அதே வேளை எழுத்தாளர்களாகவும் கவிஞர்களாகவும் விளங்கினர். பாரசிகர்கள் அரபிக் மொழியிலும் பாரசிக மொழியிலும் எழுதினர். பிற்கால இலக்கியகாரர் பாரசிக மொழியிலேயே பெரிதும் எழுதினர். இவ்வாறான புலவர்களாகிய ஸாடி, ஹபிஸ், ருமி, ஒமர் கய்யாம் போன்றவர்கள் உலகறிந்தவர்களாகவும் பல நாட்டு இலக்கியங்களிலே தம் செல்வாக்கினைச் செலுத்தியவர்களாகவும் விளங்கினர்.

இஸ்லாமியப் பேரரசின் தொடக்ககாலத்தில் அரபிக் மொழி செல்வாக்குற்றதாக இருந்தபோதும் நவீன பாரசிகம் மிக வேகமாக மீண்டும் மத்திய ஆசியாவின் இலக்கிய மொழியாகிவிட்டது. புதிய வடிவிலே பாரசிகமொழி மறுபிறப்புப் பெறுவதற்குக் காரணமாயிருந்

தவர்கள் பீர்தெளசி, உன்சுரி, தகிக்கி, றுதாக்கி போன்றோராகும். இவர்களுள் பெருங்கவிஞராகிய பீர்தெளசியினுடைய பங்களிப்பு விதந்து கூறப்படவேண்டியதொன்றாகும். கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டளவில் பாரசிகப் பிரபுக்கள் வம்சத்தினரின் முன்னோர்களுடைய பெருமையை உணர்த்தும் தொடக்ககால வரலாற்றை இயற்றும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. இதன் விளைவாக ஷாநாமா என்றதொரு பெரிய வரலாற்றுக் கவிதை தோன்றியது. பீர்தெளசி இதனை இயற்றினார். முப்பது ஆண்டுகளாக மேதையின் அறிவொளியும் ஞானியின் பொறுமையும் விடாப்பிடியும் பீர்தெளசியில் சேர்ந்து ஷாநாமாவை அறுபதாயிரம் ஈரடிச் செய்யுட்களில் இயற்றிமுடிக்க வைத்தன. இவருக்கு முன்னர் வாழ்ந்தவர் பாரசிகக் கவிதையியலின் தந்தை எனப் போற்றப்படும் றுதாக்கி. இஸ்லாமியத் தத்துவப் பாடல்கள் பலவற்றைப் பாடிப் புகழ்பெற்றவர். ஷாநாமாவின் ஒரு பகுதியை மத்யூ ஆர்னொல்ட் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து மேனாட்டினரிடையே அறிமுகப்படுத்தினார். இதுபோன்று ஒமர் கய்யாமின் ருபயாத் என்னும் பாரசிகக் கவிதை நூலும் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புடாக மேனாட்டில் அறிமுகமாயிற்று. பாரசிக மரபிலக்கியத் திலிருந்து வேறுபட்ட கவிதைகளைத் தந்தவராக ஒமர் கய்யாம் மதிக்கப்பட்டார். அவருடைய பாடல்கள் பற்றி எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை,

இவர் பாடல்களிலே வாழ்வு முடிந்ததன்பின் மறுமையைக் குறித்து யாதும் உறுதியாகக் கூறமுடியாது என்ற கொள்கை தொனித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. இவ்வுலகத்தில் உண்பதும், குடிப்பதும், சுகித்து வாழ்வதும் தான் கைகண்ட பலனோ என்று இவர் ஐயுறுவு கொண்டனர். ஒரு சோக உணர்ச்சிதான் பாடல்களின் அடிநாதமாய் அமைந்தது.

என்று கூறியுள்ளார். றுதாக்கி, பீர்தெளசி, ஒமர் கய்யாம் ஆகியோருக்கு அடுத்தத் தலைசிறந்த கவிஞராக விளங்கியவர் நிஸாமி. வியப்புமிகு உணர்ச்சிக் கவிதைகளை இவர் பாடினார். இவரை உலக மகாகவிகளுள் ஒருவரெனப் பாரசிகர்கள் போற்றுகின்றனர். லைலி-மஜ்னூன், அலெக்ஸாண்டர் நூல், கோஸ்ரு ஷிரீன் ஆகியவற்றை நிஸாமி எழுதினார். காதற் பாடல்களிலே இவருடைய கவித்துவச் சிறப்புக்களைக் காணலாம். லைலி-மஜ்னூன் உருக்கமும் துக்கமும் நிரம்பிய காதற்

கதை. கோஸ்ரு ஷிரீன் உணர்ச்சி வேகம் மிகுதியாகவுள்ள காதற் கதையை அடிப்படையாகக் கொண்ட மகாகாவியமாகும்.

பாரசிகக் கவிஞர்களுள் தத்துவஞானமும் கவிதையுணர்வும் பொருந்துவனவாக உணர்ச்சிக் கவிதைகள் இயற்றியவர் ஸாடி. இவருடைய குலிஸ்ரான், புஸ்ரான் என்னும் இரண்டு கவிதைத் தொகுதிகளும் கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தனவாகும். கி.பி. 14ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஹஃபிஸ் என்னும் கவிஞரும் இரானில் உணர்ச்சிக் கவிதைகள் இயற்றுவதில் இணையற்றவராக விளங்கினார். பாரசிகக் கலை இலக்கியம் தளர்வடைவதற்கு சற்று முன்னர் வாழ்ந்த பெருங்கவிஞர் ஜாமி ஆவர். 15ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஜாமி கவிதைகள், சமய நூல்கள், இலக்கணக் கட்டுரைகள், மொழிநூற் கட்டுரைகள் எனப் பல துறைகளிலும் நூல்கள் இயற்றினார். இவருடைய ஏழு சிம்மாசனங்கள் என வழங்கும் ஏழு நீண்ட கவிதைகளும், யோசேப்-ஜுலைக்கா கவிதையும் மிகச் சிறந்தனவாகும். இதுவரை குறிப்பிட்ட பாரசிகக் கவிஞர்கள் பற்றி,

தற்காலத்தில் பாரசிகத்தின் பெருமை பழம்பெருமையாகிவிட்டது. அதன் தொன்னகரங்கள் பலவும் இடிந்து பாழாய்ப்போயின. ஆனால் அந்தத் தேசத்தை ஸாடி, ஹப்விஸ், ஜாமி முதலிய பெருங்கவிஞர்கள் நாம் அடிக்கடி நினைவுகூரும்படி செய்துள்ளனர்.

என்று வையாபுரிப்பிள்ளை குறிப்பிடுகிறார். (பக். 109).

பாரசிக இலக்கியம் பற்றி வா.செ. குழந்தைசுவாமி பின்வருமாறு ஆங்கிலத்தில் கூறுகின்றார்:

Persian can be considered one of the richest literary languages. Many were the gifted creators and among them seven are the most distinguished and honored as the seven stars of Persian literature. They are Ruthaki and Firdausi in epic poems, Nizami in stories, Rumi in mystic poetry, Saadi in didactic literature, Hafiz in lyric poetry and Jami in all areas of literature.

இவ்வாறு கூறும் டாக்டர் குழந்தைசுவாமி, கிரேக்க இலத்தீன் மொழிகளுடன் ஒப்பிட்டு நோக்குமிடத்து பாரசிகம் ஒரு செம்மொழி எனக் கருதமுடியாமற் போகலாம் எனவும் குறிப்பிடுகிறார்.

v. அரபிக்

செமெற்றிக் மொழிக் குடும்பத்தில் தென்மேற்கு மொழியாக அரபிக் விளங்குகின்றது. அரபிக் மொழியும் இருவழக்குப் பண்புடையது. இது தொடர்பாக ச. அகத்தியலிங்கம்,

பலவேறு நாடுகளில் வழங்கும் பேச்சுவழக்கு அரபிக் மொழி களிடையே பல வேற்றுமைகளைக் காணலாம். எனினும் இலக்கிய வழக்கு அரபிக் அதிக வேற்றுமையின்றியே காணப்படுகின்றது. இன்றைய இலக்கிய மொழிக்கும் குர்ஆன் மொழிக்கும் அதிக வேற்றுமை இல்லை. குர்ஆன் அரபிக்கை 'பழைய இலக்கிய அரபிக்' (Classical Arabic) என்பர்.

என்று கூறுகின்றார். இலக்கிய அரபுமொழி மதபோதக மொழியாக அமைய, பேச்சு வழக்கு அரபிக் வானொலி, தொலைக்காட்சி, நாட்டுப் புறக் கதையாடல்கள், பள்ளிவாசலில் அளவளாவுதல் என்பன வற்றுக்குப் பயன்பட்டது. இஸ்லாமிய சமயத்தின் மொழியாக அரபிக் அமைந்தாலும் அச்சமயம் கி.பி. 622இல் தோன்றுதற்கு முன்னரே அம்மொழி வழக்கிலிருந்தது.

செவ்வியல் அரபிக் மொழியிலே திருக்குர்ஆன் எழுதப்பட்ட மையால், முஸ்லிம்களுக்கு அது புனிதமொழியாக அமைந்தது. உலகத்திலுள்ள எல்லா முஸ்லிம்களும் அந்த மொழியிலேயே தம் முடைய வழிபாட்டினை மேற்கொண்டு வருகின்றனர். இஸ்லாம் சமயத்தின் பரம்பலுடன் செவ்வியல் அரபிக் புலமைக்கும் சமய நம்பிக்கைக்குமான மொழியாயிற்று.

அரபிக் இலக்கியத்தின் மிக உயர்ந்த படைப்பாக திருக்குர்ஆன் அமைகின்றது. இதில் பயன்பட்ட அரபிக் மொழி செம்மொழி எனப் பட்டது. மிக நீண்ட நூலாக அமையும் குர்ஆன் 114 சுரக்களையும் (இயல்கள்) 6236 அயக்களையும் (பாடல்கள்) உடையதாக அமைந்தது. பல கருத்துக்களை, போதனைகளை, கூற்றுக்களை, கடவுளின் நேரடிப் பொழிவுகளை, ஒழுக்கச் செய்திகளை உள்ளடக்கியதாக குர்ஆன் அமைந்தது.

கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட குர்ஆனுக்குப் பின்னர் எட்டாம் நூற்றாண்டளவிலேயே குறிப்பிடத்தக்க ஒரு கவிஞனாக ஹசன் இபின் தபித் விளங்கினார். 'தீர்க்கதரிசியின் கவிஞன்' எனப்பட்ட

இவர் முகம்மது நபியினைப் புகழ்ந்து பல பாடல்களைப் பாடினார் லைலா-மஜ்னூன் என்னும் காதற்கதைப் பாடல் இக் காலத்திலே இயற்றப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது.

ஒன்பதாம் நூற்றண்டின் பிற்பகுதியில் இபின் அல் நடிம் என்னும் ஒரு பக்தாத் நூல்வியாபாரி கித்தாப்அல்-பிஃரிஸ்ற் என்றொரு நூற் பட்டியலைத் தயாரித்தார். இது அக்காலத்திலே பக்தாத்தில் வழக் கிலிருந்த அரபிக் இலக்கியங்கள் பற்றிப் பல தகவல்கள் தருகின்றன. இபின் குட்டய்பா என்பவர் எப்படி ஆளுவது, எப்படி நாகரிகமாகப் பழகுவது, எப்படி ஒரு நிர்வாகஸ்தராக இருப்பது முதலான பல விடயங்கள் பற்றி எழுதினார். அராபியர் பற்றிய மிகப் பழைய வரலாற்று நூலினையும் அவரே எழுதினார். கஸல் அல்லது காதல் கவிதை அரபிக் இலக்கியத்திலே முக்கிய இடம் பெற்றுள்ளது. ஸுபி மரபிலே இது ஆன்மீக, சமயக்கவிதையாக அமையும். பாலியல் நூல்கள் எனக் கருதப்படும் இபின் ஹஸ்ம்மினின் தவாக் அல்-ஹமாமஃக் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

அரபிக் கவிதை பற்றிய இலக்கியத் திறனாய்வு கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் வெளிவந்தது. இதற்கு முன்னர் சமய நூல்கள் பற்றிய திறனாய்வு முயற்சிகளே மேற்கொள்ளப்பட்டன. அரபிக் புனைகதை முயற்சிக்கு எடுத்துக்காட்டாக ஆயிரத்தொரு இரவுகள் என்னும் நூலைக் குறிப்பிடுவர்.

செவ்வியல் அரபிக்கின் உரைநடை 8ஆம் நூற்றாண்டில் இலக்கிய வடிவம் பெறுகின்றது. இஸ்லாம் சமயத்துக்கு மாறிய பாரசிகராகிய இபின் அல்-முகஃபா பாரசிகச் செம்மொழி எழுத்துக்களை அரபிக் மொழிக்குப் பெயர்த்தார். கலிலா மற்றும் டிம்னா என்னும் உப தேசக்கதை நூலை எழுதி அவர் புகழ்பெற்றார். இரண்டு நரிகள் உபதேசம் செய்வதாக இக்கதைகள் அமைந்தன. பஸ்ராவில் பிறந்த அல்-ஜாஹிஸ் (கி.பி. 776-869) பெருந்தொகையான உரைநடை நூல்களை எழுதினார். அவற்றுள் மிகப் பிரசித்திபெற்றவை வருமாறு: கித்தாப் அல்-ஹயவான் ('மிருகங்கள் பற்றிய நூல்'), கித்தாப் அல்-பயன் வ அல்-தப்யின் (அலங்காரம், வரலாறு. அறிவியல் பற்றிய நூல்), கித்தாப் அல்-புக்கலா ('உலோபிகள் பற்றிய நூல்). அபு அல்-ஃபராஜ் அல்-இஸபஹனி (கி.பி. 897-967) கித்தாப் அல்-அகனி ('கவிதை நூல்') என்னும் 24 தொகுதிக்கவிதை நூல்களை இயற்றினார்.

அரபிய பண்பாடு, சமூகம் பற்றிய இந்நூலின் சிறப்புத் தொடர்பாக ஒரு கதை கூறுவார்கள். பக்தாத் அரசிலுள்ள ஓர் அமைச்சர் பிற இடங்களுக்குப் பயணிக்கும் போது 30 ஒட்டகங்களில் நூல்களை எடுத்துச் செல்வாராம். ஆனால், அபு அல்-ஃபராஜ் அல்-இஸப ஹனியின் கித்தாப் அல்-அகனி ('கவிதை நூல்') என்னும் நூல் கிடைத்த பின்னர் அவர் ஏனைய நூல்களையெல்லாம் விடுத்து அந் நூலை மட்டுமே எடுத்துச் செல்வாராம். பொருளுக்குப் பதிலாக உருவத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் எழுத்தாக அல்-ஹரிரி (கி.பி. 1054-1122) எழுதிய மகமத் அமைகின்றது. புள்ளி பெறாத எழுத்துக்களைப் பயன்படுத்தி எழுதுவது போன்ற பல சொல்லலங்கார வித்தைகளைப் பயன்படுத்தினார். குர்ஆனுக்குப் பின்னர் அரபிக் மொழியின் மிகச் சிறந்த இலக்கியப் புதையல் என இது கருதப் பட்டது.

தொகுத்துக் கூறின், பண்டைய அரபிக் இலக்கியங்களென கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டளவில் பாலை வனத்தில் நாடோடிகளாகத் திரிந்தவர்கள் வாய்மொழி மரபாகப் பேணிய கவிதைகளையும் பழ மொழி களையும் குறிப்பிடலாம். இவை பிற்காலத்தில் பதிகை செய்யப் பட்டன. அரபிக் இலக்கியத்தின் பொற்காலம் இஸ்லாமிய மத அறிமுகத்துடனேயே தொடங்கியது. மேலைத் தேயத்தவரின் செல்வாக்கினால் 19ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து நவீன அரபிக் இலக்கியம் தோன்றத் தொடங்கியது. அரபிக்கின் பொற்கால இலக்கியம் செம்மொழி இலக்கியம் எனக் குறிப்பிட்டாலும் கிரேக்க இலத்தீன் இலக்கியங்களுடன் ஒப்பிடுமிடத்து செம்மொழி இலக்கியமெனக் கொள்ள முடியாதெனவும், சுருங்கக் கூறின், கிரேக்கம், இலத்தீன், சமஸ்கிருதம் போன்றவை இருக்கும் செம்மொழிக் குடும்பத்தை அரபிக் மொழி சேர்ந்ததல்ல என்று டாக்டர் குழந்தைசுவாமி கூறுவர்.

vi. ஹீப்ரு

உலகில் எத்தனையோ தேசிய இனங்கள் தங்கள் ஆன்மீக ஈடேற்றுத் துக்கான சமய நூலாகக் கொள்ளும் விவிலியம் ஹீப்ரு மொழியாலானது. பைபிள் ஹீப்ரு அல்லது செவ்வியல் ஹீப்ரு எனக் கூறப்படுவது ஹீப்ரு மொழியின் பண்டைய வடிவமாகும். ஹீப்ரு பைபிள் மற்றும்

இஸ்ரேலியக் கல்வெட்டுக்கள் ஆகியன இம்மொழியிலேயே எழுதப்பட்டன. கி.மு. 300 அளவில் பேசப்படாத மொழியாக இது வழக்கொழிந்தபோதும், இருபதாம் நூற்றாண்டில் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்ற தனித்துவமுடைய மொழியாக அமைகின்றது. இம்மொழியினை 'வழக்கிழந்த மொழிகள்' பட்டியலிலே டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம் சேர்த்துள்ளார் (பக். 229). பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை இம்மொழி பற்றிக் கூறியதைக் கீழே தருகிறோம்:

இம்மொழியில் வேற்றுமை உருபுகள் ஒரு சிலவே உள்ளன. வாக்கிய அமைதி சுவையற்றது. அன்றியும் கருத்துக்குத் தக்கபடி நீண்டு சென்று முடியும் இயல்பும் இல்லாதது. என்றாலும், இம்மொழி மிகவும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. மொழியின் ஒலிகளும் மிகவும் அழுத்தமுடையன. தெய்வம் பற்றிய ஆழ்ந்த கருத்துக்கள், கொள்கைகள் முதலியவற்றை வெளியிடுதற்கு வேண்டும் சித்திரிக்கைப் பாவனையும் (Imagery) சொல்வன்மையும் உடையது. எபிரேயர் மொஸொப்பொட்டேமியாவிலிருந்த ஆதிகாலத்தில் அங்கே வழங்கிய கல்தேய மொழியையே (Chaldir) வழங்கி வந்தார்கள். ஆனால் பாலஸ்தீனத்தில் குடியேறிய பிறகு, கல்தேய மொழியும் பினீசிய மொழியும் (Phoenician) கலந்து தோன்றிய புராதன எபிரேய (ஹீப்ரு) மொழியை வழங்கினர். இம்மொழி மோஸேயின் நூல்களில் (Mosaic Books) காணப்படுகிறது. ஆனால், கி.மு. பத்தாம் நூற்றாண்டிற்கும் எட்டாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில், இம்மொழி, கருத்துக்களை வெளியிடும் ஆற்றலில் உச்சநிலையை அடைந்தது என்று கூறவேண்டும். இக்காலத்தில்தான் எபிரேய ஜாதியாரும் மேம்பாடுற்று விளங்கினர். இதற்கப்புறம், படையெடுப்புகளும் தோல்விகளும் அழிவுகளும் நிகழ்ந்தன. இவற்றின் காரணமாக இம்மொழியோடு அந்நிய மொழிகளும் கலக்கத் தொடங்கின. பின்னர், இம்மொழி, எதிர்த்து நிற்க முடியாத பல்வேறு சூழ்நிலைகளுக்கு உள்ளாகி பின்பு சுமார் கி.மு. 300 அளவில் பேச்சு வழக்கற்று இறந்து போயிற்று.

நீண்ட மேற்கோளாயினும் ஹீப்ரு மொழியின் வரலாற்றை அழுத்தமாகக் கூறுவதைக் காணக்கூடியதாயுள்ளது. ஹீப்ரு மொழியின் வரலாற்றை நான்கு காலப் பகுப்புகளாகப் பிரித்துக் காட்டுகிறார் டாக்டர் குழந்தைசுவாமி:

1. Biblical or classical Hebrew until around 3rd century B.C. when most of the Old Testament was written.
2. Mishanite Hebrew, the language of Mishna consisting of literature of Jewish traditions written about A.D. 200. This form of Hebrew was never a spoken language among people.
3. Medieval Hebrew from about the 6th century A.D. to 13th century A.D.
4. Modern Hebrew, the language of Israel in modern times.

ஹீப்ரு இலக்கிய வரலாற்றை பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை ஐந்து காலப் பகுதிகளாகப் பிரித்துக் காட்டுகிறார்:

- கி.மு. 1500 முதல் கி.மு. 1050 வரையுள்ள காலப் பகுதி ஹீப்ரு இலக்கிய வரலாற்றின் தொடக்க காலம் எனக் கருதப்படுகின்றது. செவிவழி வரலாறுகள், அடிமைப்பட்டுக் கிடந்த நீண்ட வரலாறு, ஏகதேவனைப் பற்றியவை இக்கால எழுத்துக்களாய் மைந்தன. எனினும் அவற்றின் பெரும்பகுதி அழிந்துவிட்டன. ஆனால், அவற்றின் கருத்துக்கள் பழைய ஏற்பாட்டில் புதையுண்டிருப்பதாக அறியமுடிகின்றது.
- கி.மு. 1050 முதல் கி.மு. 750 வரையுள்ள இரண்டாம் காலப் பகுதியில் வரலாறு, தீர்க்கதரிசனம் பற்றிய நூல்கள் எழுந்தன.
- கி.மு. 750 முதல் கி.மு. 400 வரையுள்ள மூன்றாம் காலப் பகுதியில் யூதர்கள் பாபிலோனியாவுக்கு நாடுகடத்தப்பட்ட நிலையில் புலம்பல்கள், தீர்க்கதரிசனங்கள், பழங்காலத்து நினைவுகள், உறுதியான நம்பிக்கை ஆகியனவற்றுடன் தொடர்பான இலக்கியங்கள் தோன்றின.
- கி.மு. 400 முதல் கி.மு. 100 வரையுள்ள நான்காம் காலப் பகுதியில் முன்பு எழுதப்பட்டனவற்றைத் தொகுத்து முறைப்படுத்தும் முயற்சி நடைபெற்றது. தீர்க்கதரிசிகளின் வசனங்களும் குருமார்களின் உபாக்கியானங்களும் வரையறுக்கப்பட்டன. ஸொலமனுடைய கீதங்கள் இக்காலத்தனவே. இவை பக்திப்

பாடல்களாகக் கொள்ளப்பட்டன. பழைய ஏற்பாடு கி.மு. 270இல் கிரேக்க மொழியில் பெயர்க்கப்பட்டது.

- கி.மு. 100 முதல் கி.பி. 300 வரையுள்ள ஐந்தாங் காலப் பகுதி ஹீப்ரு இலக்கியம் பெரும்பாலும் யேசுநாதரைப் பற்றியதே. யூதர்களுடைய செவிவழி வரலாறுகள், மிகப் பழங்காலக் கதைகள், கட்டுரைகள், பிற கதைகள் ஆகியன தொகுக்கப் பட்டன. இத் தொகுப்பு Talmud எனப்பட்டது.

ஹீப்ரு மொழியின் பேரிலக்கியம் எனப்படுவது விவிலிய நூலேயாகும். இப்பெரு நூலில் 66 சிறு நூல்கள் உள்ளடங்கியுள்ளன. பழைய ஏற்பாட்டில் 39 நூல்களும் புதிய ஏற்பாட்டில் 27 நூல்களும் உள்ளன.

செம்மொழிக்குரிய பண்பாகிய இடையறா இலக்கியப் பாரம்பரியம் ஹீப்ரு மொழிக்குளது. கி.மு. 12ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் இன்று வரையிலான தொடர்ச்சியான இலக்கிய மரபு இம்மொழிக்கு இருக்கின்றது. இம்மொழி பேசப்படாத நிலையிலிருந்தபோதும் இலக்கியங்கள் அம்மொழியிலே ஆக்கப்பட்ட விந்தைமிகு வரலாற்றினை அறியக்கூடியதாயுள்ளது. உலகின் பல்வேறு இடங்களிலும் வாழ்ந்து வரும் யூதர்கள் தங்களுடைய பல வகைப் பயன்பாடுகளுக்கும் (கவிதை, மெய்யியல், அறிவியல்-மருத்துவம், வணிகம், தொடர்பாடல்) எழுத்து வழக்காக மட்டும் ஹீப்ரு மொழியைப் பேணி வந்துள்ளனர். படித்த யூதர்கள் மட்டுமன்றி உலகின் எப்பகுதியிலும் வாழ்ந்த யூதர்களும் பிற இடங்களிலே எழுதப்பட்ட நூல்கள், சட்ட ஆவணங்கள் என்பனவற்றை படித்து விளங்கிக்கொண்டனர். ஆனால், குருமாரும் படித்த கிறிஸ்தவர்களும் முன்னர் இலத்தீன் மொழியிலே உரையாடியது போன்றே படித்த யூதர்கள் மட்டும் உலகின் பிற இடங்களிலேயுள்ள யூதர்களுடன் இம்மொழியிலேயே உரையாட முடிந்தது.

vii. சீனம்

சீனமொழி மிகப் பழைமை வாய்ந்தது. இம்மொழியில் உள்ளன எல்லாம் ஓரசைச் சொற்களே. ஒரு சொல்லே பல பொருளைத் தருவதாக அமையும். அதன் பொருள் எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல், என்னும் ஓசைகளால் வேறுபடுத்தப்படுகின்றது. 'ம' என்னும்

சொல் வேறுபட்ட ஓசைகளிலே உச்சரிக்கும்போது 'வீடு', 'தாய்', 'குதிரை' என்னும் பொருள்களைத் தரும். இம்மொழியில் வேற்றுமைகள், விசுதிகள் இல்லை. ஓர் அசைச்சொல் வினையாகவும் பெயராகவும் அமையும். சீன எழுத்துக்கள் சித்திர வடிவிலமைந்தன. கோடுகள்தான் இம்மொழியின் எழுத்துக்களுக்கு அடிப்படைகளாய் அமைகின்றன. இத்தகைய பண்புகளையுடைய இம்மொழி சீன மக்களின் கருத்துக்களைத் தெளிவாகவே உணர்த்தி வந்துள்ளது. இருபது அல்லது முப்பது நூற்றாண்டுகளாக இடையறாத இலக்கிய ஆக்கம் இம் மொழியிலே ஏற்பட்டுள்ளது. உலகத்திலேயே பெருந்தொகையான இலக்கியங்களையுடைய மொழியாகவும் இது அமைகின்றது.

செவ்வியல் சீனம், இலக்கிய வழக்குச் சீனம் என்னும் இரண்டும் ஒன்றையே குறிப்பதாகக் கொள்ளப்படுவதுண்டு. ஆனால் சீனவியல் ஆய்வாளர்கள் அவை இரண்டும் ஒன்றல்ல என்று கூறுவர். சீனாவின் மிகப் பிரசித்தி வாய்ந்த இலக்கிய ஆசிரியர்களாகிய கம்பூசியஸ், மொஸி, மென்ஸியஸ், தஜ் தெ சிங் ஆகியோருடைய ஆக்கங்களிலே பயன்படுத்தப்பட்ட மொழியே செவ்வியல் சீனம் எனப்பட்டது.

சௌ அரசபரம்பரைக் காலம் தொடக்கம் (கி.மு. 256 - கி.மு. 770) பெருந்தொகையான சீனச் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் தோன்றியுள்ளன. அவற்றுள் கா பூ சி எனச் சீனர்களால் அழைக்கப்படும் கம்பூசியஸ் (கொன்பியூசியஸ் என ஆங்கிலத்தில் எழுதினர்) தொகுத்த ஐம்பெருந்தொகை நூல்களே மிகப் பழைமை வாய்ந்தன. இவை ஐந்தும் வருமாறு:

1.	பரிணாம இலக்கியம்	இ சிங்
2.	ஆசார நூல்	லீ சிங்
3.	வரலாற்று நூல்	ஷா சிங்
4.	செய்யுள் இலக்கியம்	ஷகூசி சிங்
5.	இளவேனிலும் பின்பனியும்	ஸுன் த்ஸு

இவை யாவற்றையும் கம்பூசியஸ்தான் இயற்றினார் எனச் சீன மக்கள் நீண்ட காலமாக நம்பிவந்தனர். உண்மையில் கம்பூசியஸ் கி.மு. 6ஆம் நூற்றாண்டில் அவற்றைப் பரிசோதனை செய்து தொகுத்தார்

என்பதைப் பின்னர் அறிந்துகொண்டனர். முதல் நூலாகிய பரிணாம இலக்கியத்தினை கி.மு. 1140இல் உவான் உவாங் என்ற அறிஞர் இயற்றினார் என அறியப்படுகின்றது. இரண்டாவதாகிய ஆசார நூல் கி.மு. 1150இல் சௌ பிரபுவால் தொகுக்கப்பட்டது என ஒரு செவி வழிச் செய்தி உளது. சீன மக்களின் நாளாந்த வாழ்வில் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையும் ஏற்படும் எல்லா வகையான உறவு முறைகள், எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களுக்குமேற்ற அறிவுரைகள், ஒழுக்க நியதிகள் ஆகியன இந்நூலிலே கூறப்பட்டுள்ளன. வரலாற்று இலக்கியமாகிய மூன்றாவது நூல் திறமை வாய்ந்த ஓர் அரசாங்கம் என்ன என்ன நியதிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒழுகவேண்டும் என்பதைக் கூறுகின்றது. நான்காவதாகிய செய்யுள் இலக்கியம் உழவு, குடும்ப வாழ்வு, காதல் பற்றிய செய்யுட்களையுடையது. ஐந்தாவதாகிய இள வேனிலும் பின்பனியும் என்னும் நூல் கம்பூசியஸினாலே இயற்றப் பட்டது எனக் கருதப்படுகின்றது.

கம்பூசியஸ் தொகுத்த இலக்கியங்களோடு சேர்த்தெண்ணப்படும் நான்கு நூற்றொகுதிகள் பற்றி பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை விரிவாகக் கூறுகிறார் (பக். 131-144). அவற்றுள், முதலாவது தொகுதி உயர்நெறிக் கல்வி அல்லது சீரிய கல்வி பற்றியதாகும். கல்வி பற்றி இங்கு கூறுமிடத்து நாட்டினை எவ்வாறு ஆளுதல் வேண்டும் என்பதும் ஆராயப்படுகின்றது. 'திருக்குறளிலும் 'கல்வி' என்னும் அதிகாரம் அரசியலில் இறைமாட்சியை அடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளமை இங்கே நோக்குதற் குரியது' என்று வையாபுரிப்பிள்ளை குறிப்பிடுகிறார் (பக். 132). 'நடுவுநிலைக் கொள்கை' பற்றி இரண்டாவது தொகுதி கூறு கின்றது. ஆட்சியாளருக்கும் ஏனையோர்க்கும் கூறப்படும் அறிவுரைகள் இதிலே இடம்பெறுகின்றன. மூன்றாவது தொகுதி மென்ஸியஸ் என்பவரின் உபதேசங்களைக் கொண்டமைகிறது. கி.மு. 372 முதல் கி.மு. 289 வரை வாழ்ந்த மென்ஸியஸ் இத்தொகுதியிலே, நம்மிடம் இயற்கையாகவேயுள்ள நற்குணங்களை விருத்திசெய்தல், நம்மிடத்தே மக்களியல்புடன் விலங்கியல்பும் இருப்பதால் அருள் முதலிய குணங்களைப் பெருகச் செய்தல், தயாருப அரசாட்சிக் கொள்கையை உருவாக்கல் என்பன பற்றிக் கூறுகின்றார். நான்காவது தொகுதியில் கம்பூசியஸின் உரையாடல்கள் இடம்பெறுகின்றன.

கம்பூசியஸ் போன்று லேஓ-த்ஸெ (கி.மு. 571) என்பவரும் வேறொரு சமயத்தை நிறுவினார். இவர் இயற்றிய நூல் 'டா-ஓ' எனப்பட்டது. இவருடைய கொள்கைகள் 'டா-ஓஸம்' என வழங்குகிறது. சீன நூல்களுள் 'டா-ஓ' நூலே பல மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஹன் அரச பரம்பரையிலே வந்த ஹன் யூடி என்ற சக்கரவர்த்தி கி.மு. 136இல் கம்பூசியஸ்ஸின் கொள்கையினை அரசாங்கக் கொள்கையாகப் பிரகடனஞ் செய்தார். அதற்குமுன் லேஓ-த்ஸெயின் கொள்கையே பெரும்பாலாராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. லேஓ-த்ஸெயின் கொள்கை சீனாவில் பரவக் காரணமாயிருந்தவர் கி.மு. நாலாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சுவாங்-ஸி ஆவர். சீனாவில் சமயக்கொள்கைகளைப் பரப்பியவர் கி.மு. நாலாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வாழ்ந்த மொ-ஸி என்பவராவர். கம்பூசியஸ் உலகியற் கொள்கைகளைப் பரப்பினார். லேஓ-த்ஸெ ஆன்மரகசியக் கொள்கைகளைப் பரப்பினார். மொ ஸி சமயக் கொள்கைகளைப் பரப்பினார்.

தொடக்ககால சீனக் கவிதைத் தொகுதி சுச்சி (சுவின் பாடல்கள்) என்பதாகும். கு-யுவான் (கி.மு. 340-கி.மு. 278), ஸொங் யு (கி.மு. 4ஆம் நூற்றாண்டு) ஆகியோருடைய கவிதைகள் இத்தொகுதியிலே இடம்பெற்றுள்ளன. டாங் அரசபரம்பரைக் (Tang Dynasty) காலத்திலேயே சீனச் செவ்வியல் கவிதை உச்சநிலையை அடைந்தது. லி பை (கி.பி. 701-கி.பி.762), துஃபு (கி.பி. 712 - கி.பி. 770) ஆகிய இரு கவிஞர்களும் இக்காலத்தைச் சேர்ந்தவர்களாவர். இவர்களுள் லி பை றொமான்ரிக் கவிதைகளை இயற்றினார். துஃபு கம்பூசியஸின் கொள்கைகளின் செல்வாக்குக்குட்பட்டு சமூகப் பணியுள்ள கவிதைகளை இயற்றினார். பிற்கால டாங் அரசபரம்பரைக் கவிஞர்கள் யதார்த்தமும் சமூகத் திறனாய்வும் உடையவர்களாக அமைந்தனர். பை ஜூயி (772-846) தன்னுடைய காலச் சமூகத்தை விமரிசிக்கும் பாடல்களைப் பாடினார். லி யுன் (789-831) பெரும்பாலும் 'அரண்மனைக் கவிதைகளையே' பாடினார்.

மொ ஸி (கி.மு. 470-390), மென்ஸியஸ் (மெங் ஸி, கி.மு. 372-289), சுவாங் ஸி (கி.மு. 369-286) ஆகிய மூவரும் மிகச் சிறந்த அமைப்புள்ள உரைநடை இலக்கியம் படைத்தனர். மொ ஸி காரண காரிய அடிப்படையிலான ஒரு கண்டன நடையைப் பயன்படுத்தினார். மென்சியஸ்

செழுமையான சொல்லாட்சியுடையவராகத் திகழ்ந்தார். அணி நயமுடைய ஒரு நடையினை சுவாங் ஸி கையாண்டார். இம்மூவரும் வளர்த்தெடுத்த எளிமையான கட்டுக்கோப்புடைய உரைநடையே அடுத்த 2000 ஆண்டுகளாக வகைமாதிரியான இலக்கிய வடிவமாக அமைந்தது.

சீன இலக்கியப் பாரம்பரியத்தை நோக்குமிடத்து, ஏதாவது ஒரு காலம் செவ்வியற் காலமென்றோ, ஏதாவது ஒரு இலக்கியத் தொகுதி செவ்வியல் இலக்கியமென்றோ எங்கும் கூறப்படவில்லை. ஆனால் இடையறாத இலக்கிய மரபும், பெருந்தொகையாகக் கிடைக்கப் பெறும் இலக்கியமும் சீனம் ஒரு செம்மொழி எனக் கூறுவதற்கு உதவுகின்றன.

இயல் மூன்று

செவ்வியல் தமிழின் கால வரையறை

1. செவ்வியல் தமிழ் என்பது யாது?

செந்தமிழ் என்னும் சொல் மொழியை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டே பயன்பட்டது. தொல்காப்பியத்துக்கு பாயிரம் வழங்கிய பனம்பாரனார் செந்தமிழ் வழக்குப் பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

வட வேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத்
தமிழ் கூறும் நல் உலகத்துவழக்கும்
செய்யுளும் ஆயிரு முதலின்எழுத்தும்
சொல்லும் பொருளும் நாடிச்செந்தமிழ்
இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடுமுந்து
நூல் கண்டு புலம் தொகுத்தோனே

இயற்சொல் சொல் பற்றிக் கூறுமிடத்து தொல்காப்பியர்,

இயற்சொல்வதாமே
செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவணி
தம் பொருள் வழாமை இசைக்கும் சொல்லே

என்று கூறுகின்றார். திசைச்சொல் பற்றிக் கூறுமிடத்து,

செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்
தம் குறிப்பினவே திசைச்சொல் கிளவி

என்று கூறுகின்றார். 'செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு', 'செந்தமிழ் நிலத்து', 'செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்' என்னும்

தொடர்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இவற்றில் செந்தமிழ் என்பது குறிப்பிட்ட நிலத்தில் வழங்கும் மொழியினைக் குறிக்கின்றது என்றே கொள்ளவேண்டும். இவற்றுள்ளும் 'செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவணி' என்னும் தொடரை நோக்குமிடத்து 'வழக்கு' என்பது சாதாரண வழக்கினைக் குறிப்பதாகவும் 'செந்தமிழ்' என்பது ஒரு புலமை வழக்கினைக் குறிப்பதாக அமையும் எனவும் கொள்ள இடமுண்டு. இவ்விடத்தில் நன்னூலார் கூறும் ஒரு சூத்திரம் குறிப்பிடத் தக்கதாக அமைகின்றது. அது,

செந்தமிழ் நிலம் சேர் பன்னிரு நிலத்திலும்
ஒன்பதிற்று இரண்டின் தமிழ் ஒழி நிலத்திலும்
தம் குறிப்பினதும் திசைச்சொல் என்ப

என்பதாகும். இங்கும் 'செந்தமிழ்', 'தமிழ்' என்னும் இரு சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இங்கு 'தமிழ்' என்பது சாதாரண வழக்கினைக் குறிப்பதாகவுள்ளது எனக் கொள்ளலாம். எனவே, செந்தமிழ் என்பதை நாம் செம்மொழி எனக் கொள்ளவேண்டியதில்லை. செம்மொழி என்பது மொழியாலல்ல, அம்மொழியாலமைந்த இலக்கியங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே இனங் காணப்படுகின்றது. டாக்டர் வா.செ. குழந்தைசுவாமி இது தொடர்பாகப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

"Its is the Literature that is assessed as Classical and by virtue of the Literature the Language is termed Classical." (p. 29)

கிரேக்க, இலத்தீன் செம்மொழிகள் பற்றிக் கூறுமிடத்திலேயே டாக்டர் குழந்தை சுவாமி அம் மொழிகளுடைய இலக்கியங்களாலேயே அவை செம்மொழிகளாயின என்று கூறுகின்றார். அதனடிப்படையிலேயே தமிழ் மொழியினையும் நாம் நோக்க வேண்டியுள்ளது. சீன மொழியில் செம்மொழிச் சீனம், இலக்கிய மொழிச் சீனம் என்னும் இரு தொடர்களும் எவ்வித வேறுபாடுமின்றி வழங்குவதுண்டு. ஆனால், சீனவியல் ஆய்வாளர் இரண்டும் வேறுபட்டதென்பர். ஒன்று இலக்கியங்களில் பயன்படும் மொழியாகும் ('இலக்கிய மொழிச் சீனம்'). மற்றையது செவ்வியல் இலக்கியங்களைக் கொண்ட மொழியாகும் ('செம்மொழிச்சீனம்'). தமிழிலும் 'செந்தமிழ்', 'செம்மொழி' என்பன அத்தகையனவே.

செந்தமிழ் தொடர்பாக இன்னொரு விடயத்தினை நோக்க வேண்டும். தமிழ்நாட்டிலே எழுத்தும் எழுத்தறிவும் தொடக்க காலத்திலேயே தோற்றம் பெற்றதால், அது தமிழ் மொழியிலே பாரிய செல்வாக்கினை ஏற்படுத்திற்று. எழுத்து வழக்கும் அதனாலாகிய இலக்கியங்களும் தோற்றம் பெற, பல பிரதேசங்களிலுமிருந்த பேச்சு வழக்குகளிலிருந்து தேசியமயப்பட்ட ஓர் இலக்கிய அல்லது எழுத்து வழக்கு உருவாகியது. இத்தகைய எழுத்து வழக்கே 'செந்தமிழ்' எனப்பட்டது. இச் 'செந்தமிழ்' உருவாக்கம் முதலில் பாண்டிய அரசுப்பிரதேசத்திலே குறிப்பாக மதுரையை அண்டிய பகுதியிலே முதலில் உருவாகியிருக்கலாம். இதனாலேயே 'செந்தமிழ் நிலஞ் சேர்....' என்னும் தொல்காப்பியச் சூக்திரத்துக்கு உரைவகுக்கும்போது 'செந்தமிழ் நிலம்' என்பது பாண்டியநாடு என உரை கூறினர்.

2. தமிழ் மொழியின் செவ்வியற் காலம் எது?

இந்திய அரசு தமிழ் மொழியைச் செம்மொழி என அறிவித்த பின்னர் தமிழ்ச் செம்மொழி மைய அறிஞர்கள் சங்க இலக்கியங்கள், பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, இறையனார் களவியலுரை ஆகிய இலக்கியங்களே செவ்வியல் தமிழ் இலக்கியங்கள் எனக்கொள்ளுதற்குத் தீர்மானித்தனர். எனவே அவ்விவிலக்கியங்கள் தோன்றிய காலமே தமிழ்ச் செம்மொழிக் காலம் எனக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. ஆனால், பிற செம்மொழிகளுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது, சோழப் பேரரசின் வீழ்ச்சிக் காலம் வரையும் தமிழ் மொழியினுடைய செவ்வியற் காலம் என்று கொள்வதிலே தவறி ருக்காது என நம்புகிறேன். அதற்குரிய காரணங்களைப் பார்க்க கலாம்:

1. தமிழ் மொழி கி.மு. 300 தொடக்கம் இன்று வரை இடையறாது, வழக்கிறந்து போகாது, வாழ்ந்தகொண்டிருக்கின்ற ஒரு மொழியாக அமைந்துள்ளது. இக்கால கட்டத்தில் கி.பி. 1300க்குப் பின்னரே தமிழ் இலக்கியம் ஒரு வகை தொய்தல் நிலையை அடைகின்றது. இக்காலம் வரையும் செவ்வியற் பாங்கான புதிய தமிழ் இலக்கியங்கள் இடையறாது தோன்றி வளர்ந்துள்ளன.

2. கி.பி. 600க்கும் 900க்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலேதான் தமிழ் மொழியின் செழுமையினையும் ஆன்மிக வழிபாட்டுக் கருத்துக்களையும் உலகுக்கு வழங்கிய பக்திப் பாடல்கள் தோன்றின. டாக்டர் ஜி.யு. போப்திருவாசகப் பாடல்களை ஆங்கில மொழியிலே பெயர்த்து மேலைத் தேயத்தவர் அப்பாடல்களின் சமய, தத்துவக் கருத்துக்களை அறிய வைத்தார். Prof. George L. Hart, டாக்டர் வா.செ. குழந்தைசுவாமியின் நூலுக்கு எழுதிய முகப்புரையில் கூறிய பின்வரும் கருத்தினை நோக்குக:

I have written extensively on the influence of a Southern tradition on the Sanskrit poetic tradition. But equally important, the great sacred works of Tamil Hinduism, beginning with the Sangam Anthologies, have ungirded the development of modern Hinduism. Their ideas were taken into the Bhagavata Purana and other texts (in Telugu and Kannada as well as Sanskrit), whence they spread all over India. Tamil has its own works that are considered to be as sacred as Vedas and that are recited alongside Vedic mantras in the great Vaishnava temples of South India (such as Tirupati).

தமிழ் இந்து தத்துவ புனித நூல்கள், சங்கத் தொகைநூல்கள் தொடக்கமான ஆக்கங்கள் இந்துசமய வளர்ச்சிக்கு உதவின. அந் நூல்களில் காணப்பட்ட கருத்துக்கள் பாகவத புராணம் போன்ற நூல்களில் உள் வாங்கப்பட்டன. வேதங்களுக்கு நிகரான புனித நூல்கள் தமிழிலே உள்ளன. அவை தென்னகத்தில் திருப்பதி போன்ற வைஷ்ணவக் கோயில்களிலே வேத மந்திரங்களைப் போன்று ஓதப்படுகின்றன. பேராசிரியர் ஜோர்ஜ் ஹார்ட் இவ்வாறு கூறுவது தமிழ்ப் பக்தி இலக்கியங்கள் பற்றியதாகும். மேலும், டாக்டர் குழந்தை சுவாமி “Although Azhwars and Nayanmars were the sources of the Bhakti form of Hindu religion, their supreme masterpieces Thivya Prabhandham, Thevaram and Thiruvagasam are not known widely.” (இந்து சமயத்தின் பக்தி வடிவத்துக்கு ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களுமே ஊற்றுக்களாய்மைந்த போதிலும் அவர்களுடைய மிக உயர்வான ஆக்கங்களாகிய திவ்விய பிரபந்தம், தேவாரம், திருவாசகம் ஆகியன பரந்த அளவில் அறியப்படவில்லை.) என்று கூறுவதனூடாக பக்திப் பாடல்களின் உயர்தரத்தினைப் புலப்படுத்துகிறார்.

மேலும், வேதங்களைப்போல் புனித நூல்கள் தமிழ் மொழியிலே உள்ளன என்று ஹார்ட் குறிப்பிடுவது செவ்வியல் தமிழிலே அமைந்த பக்தி இலக்கியங்களும் அவற்றின் அடிப்படையிலே தோன்றிய சித்தாந்த சாத்திரங்களுமாகும். செம்மொழிகளான கிரேக்கம், சமஸ்கிருதம், சீனம், ஹீபுரு ஆகியவற்றில் தத்துவக் கோட்பாடுகள் அமைந்திருந்தன. அதுபோல் செவ்வியல் தமிழிலும் சைவசித்தாந்தக் கோட்பாடு அமைந்துள்ளது. இப்பெருந்தத்துவத்தின் உருவாக்கத்துக்கு அடிப்படையாயிருந்தன பக்தி இலக்கியங்களே. பதி, பசு, பாசம் என்னும் முப்பொருட் கோட்பாடுடைய தமிழ்நாட்டுப் பெருந்தத்துவத்தின் வேர்கள் பல. இவ்வேர்களின் தொடக்கத்தினைச் சிந்து வெளியிலே நாம் காணமுடிகின்றது. சிந்துவெளி அகழ்வாய்விலே கிடைக்கப்பெற்ற முத்திரைகளிலே விலங்குகள் புடைசூழவுள்ள உருவம் பசுபதியாகிய சிவன் என அறிஞர் குறிப்பிட்டுள்ளனர். சங்க இலக்கியங்களில் சிவனுடைய கோயில் குறிப்பிடப்படுவதுடன், அப்பெருமானின் கோலப்பொலிவும் அருட் செயல்கள் சிலவும் கூறப்பட்டுள்ளன. பல்லவர்கால நாயன்மார்களுடைய பாசுரங்களிலே சிவன் முழுமுதற் கடவுளாகக் கொள்ளப்படுவதைக் காண்கிறோம். 'பெயர் தெரியாச் சிந்து வெளிக் கடவுள் பெயரும் குணமும் பெற்றுச் சிதம்பரநாதனாகிவிடுகிறான்' என்பர் க. கைலாசபதி. நாயன்மார் பாசுரங்களில் இதனைக் காண்கிறோம். இப்பாசுரங்களிலேதான் சைவசித்தாந்தம் என்னும் பெருந்தத்துவத்தின் உண்மையான வேர்களைக் காண்கிறோம்.

நாயன்மார்களுடைய பாசுரங்கள், திருமூலருடைய திருமந்திரம், சேக்கிழாரின் பெரியபுராணம் ஆகியன இப்பெருந்தத்துவத்தின் கூறுகளை முன்னரே குறிப்பிட்டுள்ளன. இவை மெய்கண்டார் சிவ ஞானபோதத்தினூடாக முன்வைத்த பெருந்தத்துவத்தின் உருவாக்கத்துக்குத் துணை செய்துள்ளன. மேற்குறிப்பிட்ட நூல்களிலே ஆங்காங்கே உதிரிகளாகக் கிடந்த கருத்துக்களைத் தொகுத்துச் சைவசித்தாந்தமாக மெய்கண்ட தேவர் முன்வைத்துள்ளார். செவ்வியல் தமிழின் சொந்தக் காரராகிய செந்தமிழர் கண்ட பெருந்தத்துவ நெறியே சைவசித்தாந்தமாகும். இதுபற்றி ஆ. வேலுப்பிள்ளை,

சைவசித்தாந்திற்கு மூலம் என்று கூறக்கூடிய வகையில் தமிழில் சைவச் சமயாசாரியர் வரலாறும் பக்திப் பாடல்களும் காணப்படுவது போல் வட மொழியில் எதுவுமில்லை. சிவஞானபோதத்தைத் தொடர்ந்து தமிழில் வேறு பல சைவசித்தாந்த நூல்கள் எழுந்தன. வடமொழியில் அப்படியும் ஏற்படவில்லை. சைவசித்தாந்தம் வட இந்தியாவில் செல்வாக்குப் பெறவுமில்லை. எனவே, சைவ சித்தாந்தம் தமிழர் கண்ட நெறியெனலாம்.

என்று கூறுவது நமது கவனத்துக்குரியதாகும்.

செம்மொழி இலக்கியங்களாகிய சங்க இலக்கியங்களுக்கு, குறிப்பாக அகத்திணை இலக்கியங்களுக்கு இலக்கணம் கூறுவனவாக தொல்காப்பியமும் இறையனார் களவியலுரையும் அமைகின்றன. இவை தமிழ் மக்களின் உலகியல் வாழ்வைச் சித்திரிக்கும் இலக்கியங்களுக்கு இலக்கணங் கூறுகின்றன. இவ்வாறு இலக்கணம் வரையறைப்படுத்தும் உலகியல் வாழ்வின் இறையியல் நிலையினைத் தமிழ்ச் சித்தாந்தம் கூறுகின்றது. கைக்கிளை முதலாகப் பெருந்திணை ஈறான ஏழு திணையால் உணர்த்தப்படும் உலகியல் நிலைக்கு மனிதர்களே பாத்திரங்களாகின்றனர். இவை உணர்த்தும் ஆதம் பரமாத்ம சம்பந்தமான துவைத, அத்வைத, ஏக நிலைகளுக்குத் தெய்வங்களே பாத்திரங்களாகின்றனர். இவ்விரு நிலைகளின் தொடர்பு பற்றி பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை,

தமிழின் உயிர்நாடி பொருளிலக்கணம். அன்பினைந்திணைக் களவியலின் தோற்றரவு அகம் புறம் இரண்டின் தொடர்பு. கைக்கிளைப் புறம் பாடாண்டிணை, பெருந்திணைப் புறம் காஞ்சி. கைக்கிளை ஒருமையின் சிறுமை. ஐந்திணை இருமையின் ஒருமை. பெருந்திணை ஒருமையின் பெருமை. ஏழு திணையும் ஆதம் பரமாத்ம சம்பந்தம். அச்சம்பந்தமே துவித, அத்துவித, ஏகம், துவைத, அத்வைத, ஏகம் ஒரு நெறியின் தொடக்கமும், நடுவும், முடிவுமாம். இந்நெறியே வைதிக, சைவ, சமஸ்த சாஸ்திரங்களும் பேசும் நெறிவேதாகம நெறி.

என்று கூறுகின்றார். அகத்திணை இலக்கணமும் நம்முடைய சித்தாந்த அமைப்பும் நமது செவ்வியல் தமிழின் வெளிப்பாடுகளே.

சங்க காலத்திலும் அதன் பின்னரும் வழக்கிலிருந்து வந்த செம்மொழித் தமிழிசை (பண்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட இசை)

சிலப்பதிகாரத்திலும் அதன் பின்னர் இப்பக்திப் பாசுரங்களிலும் செப்பமாகப் புலப்படுத்தப்படுவதைக் காண்கிறோம். யாழ் நூலில் பண்ணியல் என்ற பகுதியிலே பண்டைத் தமிழ்ப் பண்முறையை சுவாமி விபுலாநந்தர் ஆராய்ந்து விளக்குகிறார். அவை எவ்வாறு தேவாரத்துட் பயின்று வந்துள்ளன என்பது பற்றியும் விளக்குகிறார். நூற்றிமூன்று வகையான பண்களுள்ளே 23 பண்கள் தேவாரங்களிலே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்று கூறும் சுவாமி அவற்றுள் தேவாரத்துக்கும் திருவாய் மொழிக்கும் பொதுவான பண்கள் பதின் மூன்று எனவும், தேவாரத்தில் காணப்படாத ஆறுபண்கள் திருவாய் மொழியில் உண்டு எனவும், திருவாய் மொழியில் காணப்படாத எட்டுப் பண்கள் தேவாரத்தில் உண்டு எனவும் குறிப்பிடுகின்றார்.

தேவாரவியலில் மூவர் முதலிகளின் தேவாரங்களில் காணப்படும் யாப்பமைதியை மிகவும் விரிவாக விளக்குகின்றார். யாப்பியல் அறிவின் துணை கொண்டு ஏழாம் திருமுறைவரையில் பல தேவாரப் பாடல்களை யாப்பு அடிப்படையிலும், இசை கூட்டும் முறை (தரு) அடிப்படையிலும் பாகுபாடு செய்து விளக்குகின்றார். தேவாரத்தில் வரும் பண்களின் அட்டவணை, பண்களின் சுவை அடைவு, அவற்றின் இசையமைதி, இராப்பண்கள், பகற்பண்கள், பொதுப்பண்கள் என்பன பற்றி விரிவாக விளக்குகின்றார். இந்தளம், காந்தாரபஞ்சமம், சாதாரி, பஞ்சமம், தக்கராகம், தக்கேசி, நட்டபாடை, கௌசிகம், செவ்வழி, செந்துருத்தி, காந்தாரம், குறிஞ்சி, மேகராகக் குறிஞ்சி, ஆகிய தேவாரப் பண்களின் உருவங்களையும் ஆராய்ந்து அவற்றை நிலை நிறுத்தியுள்ளார். எனவே பண்டைத் தமிழிசை தொடர்ந்தும் பயின்று வந்த தேவார திவ்வியப் பிரபந்தப் பாசுரங்கள் தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியங்களேயாகும்.

செவ்வியல் தமிழின் பக்தி இலக்கியங்கள் தனித்துவமான பண்புகளுடன், உலகு தழுவிய கருத்துக்களைக் கொண்டுள்ளனவாக அமைகின்றன. 'பக்தியின் மொழி தமிழ்' என்னும் கூற்று இதனைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. உலகின் முக்கியமான சமயங்களிலே நல்லாயன் கோட்பாடு அமைந்துள்ளது. கோகுல வாழ்வினை அடிப்படையாகக் கொண்டதே 'நல்லாயன் கோட்பாடு'. இறைவனும் இறை தூதர்களும் நல்லாயர்களாக நோக்கப்பட்டார்கள். மந்தையை ஒழுங்காகக் கொண்டு நடத்தும் ஆய்வையேயாவது அடியார்களாகிய மந்தையை

வழிநடத்துபவர் கடவுள் அல்லது இறைதூதர். புத்தர் பெருமானுடனும் நபிகள் நாயகத்துடனும் ஆட்டு மந்தை தொடர்புறுத்தப்பட்டுள்ளதை நாம் அறிவோம். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் கோகுலக் கடவுளாக அவதரித்ததையும் அறிவோம். கிறிஸ்தவ சமயத்திலேதான் இக்கோட்பாடு தெளிவாகப் பேசப்படுகிறது. பைபிளில் யோவான் 10ஆம் அதிகாரம் 11ஆம் வசனம் 'நானே நல்ல மேய்ப்பன். நல்ல மேய்ப்பன் ஆடுகளுக்காகத்தன் ஜீவனைக் கொடுக்கிறான்' என்று யேசு பெருமான் கூறுவதாக அமைகின்றது. சைவ சமயத்திலும் இத்தகைய கோட்பாடு இருப்பதை சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய தேவாரமூடாக அறிகிறோம். அவர் பாடிய முதலாவது பதிகத்திலே,

நாயேன் பலநாளு நினைப்பின்றி மனத்துன்னைப்
பேயாய்த்திரிந் தெய்த்தேன் பெறலாகாவருள் பெற்றேன்
வேயார்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய்
நல்லூரருட் டுறையுள்ஆயாவுனக் காளாயினி யல்லே லெனலாமே

இங்கு 'ஆயா' எனச் சிவனைச் சுந்தரர் விளிக்கிறார். ஆயம் என்பது உயிர்களாகிய பசுக்கூட்டம் எனப் பொருள்படும். சைவசித்தாந்த முப்பொருள்களாகிய பதி, பசு, பாசம் என்பவற்றில் ஆன்மாக்கள் 'பசு' எனவே கொள்ளப்படுகின்றனர். அடியார்களாகிய ஆன்மாக்கள் ஆட்டு/மாட்டு மந்தையாகக் கருதப்பட அவர்களை வழிநடத்தும் இறை அல்லது இறைதூதர் ஆயராகின்றார். சுந்தரர் 'ஆயா' என்று அழைத்தமை இப்பொருளை உணர்த்துகிறது.

பக்தி இலக்கியங்கள் என வகுக்கப்பட்ட பன்னிரு திருமுறைகளில் பத்தாம் திருமுறையாகிய திருமந்திரத்திலே,

ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்
நன்றே நினைமின் நமனில்லை நாணாமே
சென்றே புகுங்கதி யில்லைநுஞ் சித்தத்து
நின்றே நிலைபெற நீர்நினைந் துய்மினே

என்று கூறியுள்ள கருத்து உலகச் சமயங்கள் (இஸ்லாமிய, கிறிஸ்தவ சமயங்கள்) கூறும் இறைவன் ஒருவனே என்னும் கருத்துடன் ஒற்றுமைப்படுகின்றது. அக்கருத்தினையே மணிவாசகப் பெருமான் 'ஏகன் அநேகன் இறைவனடி வாழ்க' என்று சொன்னார்.

3. கி.பி. 900க்கும் 1300க்கும் அடைப்பட்ட காலம் தமிழருடைய அரசியல் வரலாற்றிலே ஒரு பொற்காலமாகும். அசோகச் சக்கரவர்த்தி காலத்திலே இந்தியப் பண்பாடு வெளிநாடுகளுக்குப் பரவியது போல சோழப் பேரரசினை அமைத்த இராஜராஜன், இராஜேந்திரன் போன்றோர் காலத்திலும் இந்தியப் பண்பாடு வெளிநாடுகளுக்கப் பரவியது. இந்திய இராமாயணப் பண்பாடு தென்கிழக்கு, தூரகிழக்கு நாடுகளிலே பரவுதற்குச் சோழப்பேரரசு காரணமாயிற்று.

தமிழ்நாட்டுக் கதைப்பொருளைக் கொண்ட சிலப்பதிகாரத்தின் பின்னர் தமிழ்நாட்டுச் சைவ அடியார்களின் வரலாற்றைப் பொருளாகக் கொண்ட பேரிலக்கியமாகிய சேக்கிழாருடைய பெரியபுராணம் இக் காலத்திலேயே இயற்றப்பட்டது. சமணச் சீவகசிந்தாமணியும் வைஷ்ணவக் கம்பராமாயணமும் இக்காலத்திலேயே தோன்றின. தழுவலாக அமைந்தபோதும் கம்பனுடைய இராமாயணம் தமிழ் ஒரு செம்மொழி என்பதை உலகுக்குப் பறைசாற்றுவதாக அமை கின்றது. டாக்டர் வா.செ. குழந்தைசுவாமி (2005: 108) தமிழ் இலக் கியங்களைப் பிற மொழிகளிலே பெயர்க்க வேண்டும் என்பது பற்றிக் கூறுமிடத்தில்,

We may start with Sangam literature, move through post-Sangam period and go up to the 10th or 11th century or may be up to the period of Kamban. The Sangam, post-Sangam and later works may be published under the rubric, Ancient Tamil Literary Series

என்று கூறுகின்றார். கிரேக்க நாகரிகத்தை அதன் இலக்கியங்களு டாகவே அறிகிறோம். தமிழ் நாகரிகத்தை பிறரும் அறிந்துகொள்ள சங்கம், சங்கமருவிய, 10ஆம் அல்லது 11ஆம் நூற்றாண்டு வரையான அல்லது கம்பனுடைய காலம் வரையான இலக்கியங்களை மொழி பெயர்க்க வேண்டும் என டாக்டர் குழந்தைசுவாமி கூறுவதை நோக்கு மிடத்து தமிழ்ச் செவ்வியற் காலம் கி.பி. 1300 வரையான காலம் எனக் கொள்வது பொருத்தமெனக் கொள்ளலாம்.

தமிழ்ச் செவ்வியற் காலம் கி.மு. 500 தொடக்கம் கி.பி. 1300 வரை என்னும் கருத்தினை இங்கு முன்வைத்திருப்பது ஆய்வாளர்களுடைய சிந்தனைக்காகவே. எனினும், இந்நூல் செம்மொழி ஆய்வு மைய அறிஞர்கள் வகுத்துள்ள செம்மொழிக்கால வரையறையினைப்

பின்பற்றியதாகவே அமைகின்றது. அக்கால கட்டத்தைச் சேர்ந்த இலக்கியங்களே இந்நூலில் விவரிக்கப்படுகின்றன.

3. தமிழின் செவ்வியல் இலக்கியத்தின் பண்டைய நிலை

தமிழ் மொழிக்கு உள்ள சிறப்பு என்னவெனில் அது கிரீக், இலத்தீன், சமஸ்கிருதம் போன்று செம்மொழியாகவும், நவீன இந்திய மொழிகள் போல நவீனத்துவமும் வீறும் உடைய மொழியாகவும் அமைவதாகும். திராவிட மொழிகளுள் சமஸ்கிருதச் செல்வாக்குக்கு மிகக் குறைந்த அளவிலே உட்பட்ட மொழி தமிழேயாகும்.

செம்மொழி எனக் கொள்வதற்கு தொன்மை ஒரு காரணியாக அமைகின்றது. தொன்மை என்பது இலக்கியங்கள் தோன்றிய காலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே கொள்ளப்படுகின்றது. தமிழ் மொழியில் இலக்கியத்துடன் இலக்கணமும் கொள்ளப்படுகின்றது. இவற்றின் காலம் தொடர்பாக அறிஞர்களிடையே கருத்து வேறுபாடு உண்டு. ஒரு காலத்தில் சங்க இலக்கியங்கள் எல்லாமே கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்ட காலத்திலேயே தோன்றின என்னும் கருத்தே வலுப்பெற்றிருந்தது. ஆனால் தொல்லியல் சான்றுகளும் வேறு ஆய்வுகளும் இக்கருத்தினை மாற்றத் தொடங்கின. ஐராவதம் மகாதேவன் (2003) ஆங்கிலத்தில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

An early efflorescence of Tamil language and literature leading to the truly great epoch of the 'Cankam Age' almost a thousand years before any other regional language in South India reached that level of development.

'சங்க காலம்' என்னும் ஓர் உண்மையான உயர் சகாப்தம் உருவாவதற்கான தொடக்ககால தமிழ் மொழி, இலக்கிய மலர்ச்சி, தென்னிந்திய மாநில மொழிகள் மேம்பாடடைவதற்கு 1000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே ஏற்பட்டுவிட்டது என ஐராவதம் மகாதேவன் கூறுவதை ஊன்றி நோக்கின், சங்க இலக்கியங்கள் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே தோற்றம் பெற்றுவிட்டதெனக் கொள்ளக் கூடியதாயுள்ளது. Bh. Krishnamurti (2003: 473) தமிழின் தொடக்க கால இலக்கியமாகிய சங்கத் தொகை நூல்கள் கி.மு. இரண்டாம்

நூற்றாண்டுக்கும் கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்குமிடைப்பட்ட காலத்துக்குரியவை எனக் கூறியுள்ளார்.

சங்க இலக்கியங்களின் காலம் தொடர்பாக பெருங்கற் பண்பாடு பற்றிய ஆய்வுகள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தன. மு.ச. சிறீனிவாசன் எழுதிய "The Megalithic Burials Urn-fields of South India in the Light of Tamil Literature and Tradition" என்னும் கட்டுரையில் 'ஒரு காலத்து இலக்கியம் அக்காலத்து மக்களுடைய வாழ்வினையும் நிகழ்வுகளையும் சித்திரிப்பது மட்டுமன்றி முற்கால மரபுகளையும் சித்திரிக்குமென்ற உண்மையினை ஏற்றுக்கொண்டோ மெனில், சங்ககாலத்தில் நிலவிய மிக முன்னேற்றமடைந்த நாகரிக நிலை மிக முற்பட்ட காலத்திலே தோற்றம் பெற்றிருக்கவேண்டும் எனவும், சங்ககால நாகரிகத்துக்குக் காரணிகளான பெருங்கற் பண்பாட்டு, தாழிக்காட்டுப் பண்பாட்டு தொடக்க காலம் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டது' என்று கூறியுள்ளார். Megalithic Culture in South India (1972) என்னும் நூலை எழுதிய பேராசிரியர் B.K. குருராஜராவ் பெருங்கற் பண்பாடு தமிழகத்துக்கு கி.மு. 800 அளவில் வரத் தொடங்கியதெனவும், கி.மு.500 அளவில் தமிழகமெங்கும் பரவியதெனவும் கூறுவர். இக்காலகட்டத்தில் பரவிய பெருங்கற் பண்பாட்டுக் கூறுகள் சங்கப் பாடல்களிலே காணப் படுகின்றன என்று கூறும் அவர் தமிழ் மொழியின் சங்கப் பாடல்கள் கி.மு. 500 தொடக்கம் தோற்றம் பெற்றிருக்கலாம் எனக் கூறுவர். பெருங்கற் பண்பாட்டுக் கூறுகளாவன:

(1) மட்பாண்டங்கள்:

உள்ளே கறுப்பும் வெளியே சிவப்புமான மட்கலங்கள் பெருங்கற் பண்பாட்டின் முக்கிய கூறாகும். தமிழ்நாட்டில் பெருந்தொகையான தாழிகள் ஆதிச்சநல்லூர், கடலூர், சாணூர் போன்ற இடங்களில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இத்தாழிகள் மிகச் சிறப்பாகச் செய்யப்பட்ட கறுப்புச் சிவப்புக் கலங்களாக அமைந்துள்ளன. இவை பற்றிச் சங்க இலக்கியங்களிலே பெருந்தொகையான இடங்களில் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக, சிவந்த நிறமுடைய தாழி பற்றி பெருஞ்சித்திரனார் வெளிமான் இறந்த போது பாடிய புற நானூற்றுப் பாடல் 238 பின்வருமாறு கூறுகின்றது:

கவிசெந்தாழிக் குவிபுறத்து இருந்த
 செவிசெஞ் சேவலும் பொருவலும் வெருவா
 வாய்வன் காக்கையும் கூகையும் கூடிப்
 பேய் ஆயமொடு பெட்டாங்கு வழங்கும்
 காடு முன்னினனே கட்காமுறுநன்;
 தொடிகழி மகளிரின் தொல்கவின் வாடிப்,
 பாடுநர் கடும்பும் பையென் றனவே,
 தோடுகொள் முரசும் கிழிந்தன, கண்ணே;
 ஆள்இல், வரைபோல் யானையும் மருப்பிலுழந் தனவே;
 வெந்திறல் கூற்றம் பெரும்பேது உறுப்ப
 எந்தை ஆகுல அதற்படல் அறியேன்;
 அந்தோ! அளியேன் வந்தனென்; மன்ற
 என்ஆ குவர்கொல், என் துன்னி யோரே?
 மாரி இரவின், மரங்கவிழ் பொழுதின்,
 ஆரஞர் உற்ற நெஞ்சமொடு, ஓராங்குக்
 கண்ணில் ஊமன் கடற்பட் டாங்கு,
 வரையளந்து அறியாத் திரையரு நீத்தத்து,
 அவல மறுசுழி மறுகலின்,
 தவலே நன்றுமன் தகுதியும் அதுவே.

உயிர்நீத்த வெளிமானின் உடல் இடுகாட்டுக்குச் சென்றுவிட்டது. இந்த இடுகாடு எப்படிப்பட்டது என்பதுபற்றிக் கூறுமிடத்து புலவர் கவித்த செம்மைநிறத் தாழியின்மேல் கவித்துள்ள மூடியில் செஞ்சே வலும் பொருவலும் இருக்கின்ற காட்சியைச் சித்திரிக்கிறார். 'கலம்' என்று சொல்லப்படுகின்ற தாழி செய்யப்படுவதைப் பல சங்கப் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, பெயர் தெரியாத ஒரு புலவர் பாடிய 256ஆவது பாடல்:

கலம்செய் கோவே! கலம்செய் கோவே!
 அச்சடைச் சாகாட்டு ஆரம் பொருந்திய
 சிறுவெண் பல்லி போலத் தன்னொடு
 சுரம்பல வந்த எமக்கும் அருளி,
 வியன் மலர் அகன் பொழில் ஈமத் தாழி
 அகலிது ஆக வனைமோ
 நனந்தலை மூதூர்க் கலம்செய் கோவே!

என்று ஈமத்தாழி செய்வது பற்றியும் அதைச் செய்பவன் 'கலம்செய்கோ' எனவும் கூறுகின்றது. பெருங்கற் பண்பாட்டுக்குரிய 'பதுக்கை' பற்றியும் புறநானூற்றில் உறையூர் இளம்பொன் வாணிகளார் பாடிய 264 ஆவது பாடல் கூறுகின்றது:

பரலுடை மருங்கிற் பதுக்கை சேர்த்தி,
மரல்வகுந்துதொடுத்த செம்பூங் கண்ணியொடு,
அணிமயிற் பீலி சூட்டிப்பெயர் பொறித்து
இனிநட் டனரே! கல்லும்; கன்றொடு
கறவை தந்து பகைவர் ஓட்டிய
நெடுந்தகை கழிந்தமை அறியாது
இன்றும் வருங்கொல், பாணரது கடும்பே?

Cairn Circle என்று தொல்லியலார் குறிப்பிடும் பெருங்கற் பண்பாட்டு ஈம முறைமை புறநானூற்றிலே 'பரலுடை மருங்கிற் பதுக்கை' என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது. கேரளத்தில் 1990இல் கொல்லம் புதை பொருளாய்வுத் திணைக்களத்தினால் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட 'பதுக்கை' (Cairn Circle) திணைக்கள ரேடியோ கார்பன் சோதினையின்படி கி.மு. 1000 ஆண்டினை அண்மித்தாகும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது ("This is the first major excavation undertaken by the Department of Archaeology in Kollam after the discovery of a cairn circle in 1990. The cairn circle included a ring of small granite slabs known as orthostats. Radiocarbon dating conducted by the department revealed that the cairn circle dated back to 1000 BC.", T. Nandakumar, "Team finds Megalithic burial ground", The Hindu, 10.01.2009.).

(2) உலோகம்:

பெருங்கற் பண்பாட்டின் இன்னொரு கூறு இரும்புப் பயன்பாடாகும். இரும்புப் பயன்பாடு ஒரு முக்கியமான செய்தியாகும். டாக்டர் வ. அய். சுப்பிரமணியம் 'மொழி அகழாய்வு ஒரு புதிய நோக்கு' என்னும் தன்னுடைய கட்டுரையில் சங்க இலக்கியத் தொகை நூல்கள் ஒன்பதிலும் இரும்பு குறிக்கப்படுகிறது என்றும் பல இடங்களில் அது உவமையாகக் கையாளப்படுகிறது என்றும் கூறியபின்,

'எந்த உலோகத்தையும் அதனைத் தோண்டி எடுத்தல், காய்ச்சல், வீட்டுக்கருவிகள் உருவாக்குதல், வேட்டைக் கருவிகள் தோற்று

வித்தல், விவசாயக்கருவிகள் உருவாக்குதல், படைக்கலம் தயாரித்தல், மதச்சார்பான சடங்குகளில் பயன்படுத்துதல் என்று அதன் வளர்ச்சி முறையை வரிசைப்படுத்தலாம். அவற்றை முன்பின் என்று காலநிர்ணயம் செய்யவும் இயலும். எல்லா நிலையிலும் இரும்பு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதைச் சங்க இலக்கியத்தில் காண இயலும்.’

என்று கூறுவதைக் காணலாம்.

தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் இரும்பு ஓர் உயர்மதிப்புடைய உலோகமாக மதிக்கப்பட்டது. தொடக்க காலத்தில் இரும்பு பொன் என்றே அழைக்கப்பட்டது. பின்னர் அது தங்கத்தைக் குறிப்பதாயிற்று. புறநானூற்றில் பொன் இரும்பைக் குறித்த காலத்துப் பாடல்களும் தங்கத்தைக் குறித்த காலத்துப் பாடல்களும் இரும்பு என்ற சொல் பயன்பட்ட பாடல்களும் காணப்படுகின்றன. பொன் என்னும் சொல் இரும்பைக் குறிப்பதாகப் பின்வரும் பாடல்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது:

அன்ன சீற்றத்து அனையை; ஆகலின்,
விளங்கு பொன் எறிந்த நலங்கிளர் பலகை

(புறம்: 15, கபிலர்)

கடுங்கண்ண கொல் களிற்றால்
காப்புடைய எழு முருக்கிப்
பொன் இயல் புனை தோட்டியான்
முன்பு துரந்து, சமந் தாங்கவும்;

(புறம்: 14, கபிலர்)

உள்ளார் கொல்லோ தோழி கள்வர்
பொன்புனை பகழிசெப்பங் கொண்மார்
உகிர்நுதி புரட்டும் ஓசை போலச்
செங்காற் பல்வி தன்றுணை பயிரும்
அங்காற் கள்ளியங் காடிறத் தாரே.

(குறுந்தொகை: 16, பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கேர)

கொல்லன்
எறி பொன் பிதிரின் சிறு பல தாஅய்
வேங்கை வீ உகும் ஓங்கு மலைக்கட்சி

(நற்றிணை13)

பின்வரும் பாடல்களில் பொன், தங்கத்தைக் குறிப்பதாகப் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது.

எங்கோ, வாழிய குடுமி! தங்கோச்
செந்நீர்ப் பசும்பொன் வயிரியர்க்கு ஈத்த
முந்நீர் விழவின், நெடியோன்,
நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே!

(புறம்: 9, நெட்டியமையார்)

பொன்னும் துகிரும் முத்தும் மன்னிய
மாமலை பயந்த காமரு மணியும்,
இடைபடச் சேய ஆயினும், தொடை புணர்ந்து,
அருவிலை நன்கலம் அமைக்கும் காவை,
ஒரு வழித் தோன்றியாங்கு - என்றும் சான்றோர்
சான்றோர் பாலர் ஆப;
சாலார் சாலார் பாலர் ஆகுபவே;

(புறம்: 218, கண்ணகனார் நத்தத்தனார்)

மரந்தலை மணந்த நனந்தலைக் கானத்து
அலந்தலை ஞெமையத்து இருந்த குடிஞை
பொன் செய் கொல்லனின் இனிய தெளிர்ப்ப
பெய்ம்மணி ஆர்க்கும் இழைகிளர் நெடுந்தேர்
வன்பரல் முரம்பின் நேமி அதிர
சென்றிசின் வாழியோ பனிக்கடு நாளே
இடைச்சுரத்து எழிலி உறைத்தென மார்பின்
குறும்பொறிக் கொண்ட சாந்தமொடு
நறுந் தண்ணியன்கொல் நோகோ யானே

(நற்றிணை: 394, ஓளவையார்)

இரும்பு என்னும் சொல் பின்வரும் பாடல்களிலே பயின்று வந்துள்ளது:

புலவரை இறந்த புகழ்சால் தோன்றல்!
நிலவரை இறந்த குண்டுகண் அகழி,
வாந்தோய வன்ன புரிசை, விசும்பின்
மீன்பூத் தன்ன உருவ ஞாயில்,
கதிர்நுழை கல்லாமரம்பயில் கடிமிளை,
அருங் குறும்புஉடுத்த கானப்பேர் எயில்,

கருங்கைக் கொல்லன் செந்தீ மாட்டிய
இரும்பு உண் நீரினும், மீட்டற்கு அரிது என,
வேங்கை மார்பின் இரங்க வைகலும்

(புறம்: 21, ஐயூர் மூலங்கிழார்)

‘யாரீரோ’! எனப் பேரும் சொல்லான்;
பிறர்பிறர் கூறவழிக்கேட் டிசினே;
‘இரும்பு புனைந்த இயற்றாப்பெரும் பெயர்த்தோட்டி
அம்மலை காக்கும் அணிநெடுங் குன்றின்
பளிங்கு வகுத் தன்ன தீநீர்;
நளிமலை நாடன் நள்ளி அவன்’ எனவே.

(புறம்: 150, வன்பரணர்)

இரும்புபயன் படுக்குங் கருங்கைக் கொல்லன்
விசைத்துஎறி கூடமொடு பொருஉம்
உலைக்கல் அன்ன, வல்லா என்னே.

(புறம்: 170)

அவன் எம் இறைவன்; யாம் அவன் பாணர்;
நெருநை வந்த விருந்திற்கு மற்றுந் தன்
இரும்புடைப் பழவாள் வைத்தனன்; இன்று எக்
கருங்கோட்டுச் சீறியாழ் பணையம்; இதுகொண்டு

(புறம்: 316 மதுரைக் கள்ளிற்
கடையத்தன் வெண்ணாகனார்)

தோளே தொடிகொட்டி ஆனா கண்ணே
வாள் ஈர் வடியின் வடிவழிந் தனவே
நுதலும் பசலை பாயின்று திதலைச்
சில் பொறி அணிந்த பல்காழ் அல்குல்
மணிஏர் ஐம்பால் மாயோட்கு என்று
வெவ்வாய்ப் பெண்டீர் கவ்வை தூற்ற
நாம்உறு துயரம் செய்யலர் என்னும்
காமுறு தோழி காதல்அம் கிளவி
இரும்புசெய் கொல்லன் வெவ்வலைத் தெளித்த
தோய்மடற் சில் நீர் போல
நோய்மலி நெஞ்சிற்கு ஏமம்ஆம் சிறிதே

(நற்றிணை:133, நற்றமனார்)

பொன் இரும்பைக் குறிக்கும் மேல்வரும் பாடல்கள் பெருங்கற் பண் பாடு தமிழகத்தில் பரவத் தொடங்கிய காலத்தைச் சேர்ந்தனவாகக் கொள்ளலாம். இவை கி.மு. 300க்கும் கி.மு. 500க்கும் இடைப்பட்ட காலப் பாடல்களாகலாம்.

பேராசிரியர் கே. இராஜன் (2007) இந்தியாவிலே ஆக்கப்பட்ட இரும்புக்கு மேலைத் தேயத்தில் மிகுந்த வரவேற்பு இருந்ததெனக் குறிப்பிடுகிறார். தென்னிந்திய திராவிடச் சொல்லான 'எஃகு' (தமிழ்), 'உக்கு' (தெலுங்கு) ஐரோப்பியச் சொல்லான Wootz ஆக மருவி வழங்கியது எனக் கூறும் இராஜன் இதனால் மிகக் கூர்மையான வாள்கள் செய்யப்பட்டன எனக் குறிப்பிடுவர். இந்திய இரும்பு, உருக்கு பற்றிய பண்டைய செய்திகள் மத்தியதரைக்கடல் செம்மொழி இலக்கியங்களிலே இடம்பெற்றுள்ளன. புரொன்ஸன் (Bronson 1986) என்பவர் கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கிரேக்க மருத்துவர் Ctesia பாரசிக மன்னனுக்கு வழங்கப்பட்ட இந்திய உருக்கினாலே செய்யப்பட்ட வியத்தகு வாள்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார் எனவும், பிளினி தன்னுடைய இயற்கை வரலாறு என்னும் நூலில் சேர இராச்சி யத்திலிருந்து இரும்பும் உருக்கும் இறக்குமதி செய்யப்பட்டதைக் குறிப்பிடுகிறார் எனவும், Periplus of the Erythraean Sea என்னும் நூல் அபிசீனியாவுக்கு இந்திய இரும்பும் உருக்கும் இறக்குமதி செய்யப் பட்ட செய்தியைக் கூறுகின்றது எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ் விவரங்களை இரும்புக் கால பெருங்கற்கால (கி.மு. 300 - கி.பி. 300) இடமாகிய கொடுமணலில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இரும்பு உலைகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன என இராஜன் (1991) குறிப்பிடுகிறார்.

(3) அரிசிப் பண்பாடு

பெருங்கற் பண்பாட்டினரே தென்னிந்தியாவுக்கு அரிசியை அறிமுகப் படுத்தியுள்ளனர். சங்கப் பாடல்களில் அரிசிப் பண்பாட்டின் கூறு களையும் அரிசி வருவதன்முன்னர் இருந்த நிலையும் குறிப்பிடப் படுகின்றன. சங்ககாலத்தில் நெல் நன்கு விளையக்கூடிய வாய்ப்புகள் இருந்தன. புறநானூற்றில் ஆலூர் மூலங்கிழார் (புறம்: 40) சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி

ஒருபிடி படியுஞ் சீறிடம்

எழுகளிறு புரக்கும் நாடுகிழ வோயே

என்று குறிப்பிடுகிறார். ஒரு பெண்யானை இருந்து எழும் வயலிடத் திலுள்ள கதிரை அரிந்தால் ஏழு யானைகளுக்கு உணவு கொடுக்கக் கூடிய செழுமையான விளைச்சல் நிலமுடையவனாக அம்மன்னன் விளங்கியதைப் புலவர் கூறுகின்றார். புறம். 57ஆவது பாடலில் 'இறங்கு கதிர் கழனி' பற்றிப் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனார் பாடுகின்றார். அவரே 58ஆவது பாடலில் பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதி பற்றிக் கூறுமிடத்து,

இவளே,

நெல்லும் நீரும் எல்லார்க்கும் எளியவென,

வரைய சாந்தமும், திரைய முத்தமும்,

இமிழ்குரல் முரசம் மூன்றுடன் ஆளும்,

தமிழ்கெழு கூடல் தண்கோல் வேந்தே;

நெல்லும் நீரும் எல்லார்க்கும் எளிதாகக் கிட்டவேண்டுமென விரும்பும் மன்னன் எனப் புகழ்கிறார். பிட்டங்கொற்றனுடைய நாட்டிலே ஐவன நெல் விளையுமிடம் காவலுடையதாயுள்ளது. இதனால் அங்கு சோற்றுக்குக் குறைவில்லை. இதனை,

ஏற்றுக் உலையே, ஆக்குக சோறே;

கள்ளும் குறைபடல் ஒம்புக; ஒள்ளிழைப்

பாடுவல் விறலியர் கோதையும் புனைக;

அன்னவை பலவும் செய்க; என்னதூஉம்

பரியல் வெண்டா வருபதம் நாடி,

ஐவனங் காவல் பெய்தீ நந்தின்.

ஒளிதிகழ் திருந்துமணி நளியிருள் அகற்றும்

வன்புல நாடன், வயமான் பிட்டன்;

ஆரமர் கடக்கும் வேலும், அவனிறை

மாவள் ஈகைக் கோதையும்.

மாறுகொள் மன்னரும், வாழியர் நெடிதே!

(புறம் : 172, வடமண்ணக்கன் தாமோதரனார்).

என்னும் பாடல் நன்கு புலப்படுத்துகின்றது. நெல்லரிசியுடன் அது சார்ந்த சில பண்பாட்டுக் கூறுகளும் தமிழகத்துக்கு வந்து சேர்ந்தன. ஒன்று நெல்லுடன் நீர் சேர்த்து விரிச்சி பார்க்கும் வழக்கமாகும்.

என்னை மார்பிற் புண்ணும் வெய்ய
நடுநாள் வந்து தும்பியும் துவைக்கும்
நெடுநகர் வரைப்பின் விளக்கும் நில்லா;
துஞ்சாக் கண்ணே துயிலும் வேட்கும்;
அஞ்சவரு குரா அல் குரலும் தூற்றும்;
நெல்நீர் எறிந்து விரிச்சி ஓர்க்கும்
செம்முது பெண்டின் சொல்லும் நிரம்பா;

(புறம்: 280. மாறோக்கத்து நப்பசலையார்)

என்னும் பாடல் அவ்வழக்கத்தினைக் கூறுகின்றது.

இவ்வாறு நெல் நன்றாக விளைந்த செய்திகள் பல புறநானூறு போன்ற சங்க இலக்கியப் பாடல்களிலே நிறையக் காண்கிறோம். ஆனால், நெல்லரிசிச் சோறு உயர்ந்தோர் (மன்னன், குறுநில மன்னர், வள்ளல்கள் முதலியோர்) வீடுகளிலேதான் சமைக்கப்பட்டது. அது பசிப்பிணி நீக்கும் மருந்தாகவும் ஆகிவிட்டது. பின்வரும் பாடலை நோக்குக:

யான்வாமும் நாளும் பண்ணன் வாழிய!
பாணர்! காண்க, இவன் கடும்பினது இடும்பை;
யாணர்ப் பழுமரம் புள்ளிமிழ்ந் தன்ன
ஊனொலி அரவந் தானும் கேட்கும்;
பொய்யா எழிலி பெய்விடம் நோக்கி
முட்டை கொண்டு வற்புலம் சேரும்
சிறுநுண் எறும்பின் சில்லொழுக்கு ஏய்ப்பச்,
சோறுடைக் கையர் வீறுவீறு இயங்கும்
இருங்கிளைச் சிறாஅர்க் காண்டும்; கண்டும்
மற்றும் மற்றும் வினவுதும், தெற்றெனப்;
பசிப்பிணி மருத்துவன் இல்லம்
அணித்தோ? சேய்த்தோ? கூறுமின், எமக்கே.

(புறம்: 173. சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன்)

பழம் நன்றாக நிறையப் பழுத்த மரங்களிலே பறவைகள் அக்கனிகளை உண்ணும்போது ஒலிகளை ஏற்படுத்துவது போல சிறுகுடி கிழான் பண்ணனுடைய வீடும் பலரும் வந்து சோறு உண்பதாலே பேரொலியுடன் விளங்குகின்றது. உணவு உண்ட பிள்ளைகள் கையிலும் சோற்றினை வாங்கிக் கொண்டு முட்டையினைக் கவ்விக் கொண்டு

ஒழுங்காகச் செல்லும் என்றும்புபோல போகின்ற காட்சியினைக் கண்ட பசியுடன் வந்தவர்கள் 'பசிப்பிணி மருத்துவன் இல்லம் அணித்தோ? சேய்த்தோ? கூறுமின் எமக்கே' என்று கேட்கின்றதாகப் பாடும் மன்னன் இத்தகைய பெரிய தானத்தினைச் செய்கின்ற பண்ணனுக்குத் தன்னுடைய வாழ்நாளாகக் கொடுக்க விரும்புகிறான். நெல்லரிசிச் சோறு எவ்வளவு அருமையாகவுள்ளது என்பதை இப் பாடலூடாக உணருகிறோம். இதேவேளை நெல்லரிசி பற்றிய எண்ணமே இல்லாமல் தினையரிசிச் சோற்றைப் பற்றியே எண்ணும் நிலைமையும் தமிழகத்திலே இருந்தது. பின்வரும் பாடலை நோக்குக:

அருவி ஆர்க்குங் கழைபயில் நனந்தலைக்
 கறிவளர் அடுக்கத்து மலர்ந்த காந்தள்
 கொழுங்கிழங்கு மிளிரக் கிண்டிக் கிளையெடு
 கடுங்கண் கேழல் உழுத பூழி,நன்னாள் வருபதம்
 நோக்கிக் குறவர்உழா அது வித்திய
 பருஉக்குரற் சிறுதினைமுந்துவிளை
 யாணர் நாள்புதிது உண்மார்,மரையான்
 கறந்த நுரைகொள் தீம்பால்மான்தடி
 புழுக்கிய புலவநாறு குழிசிவான்கேழ்
 இரும்புடை கழாஅது ஏற்றிச்சாந்த விறகின்
 உவித்த புன்கம்,கூதளங் கவினிய குளவி
 முன்றில்,செழுங்கோள் வாழை அகல்இலைப்
 பகுக்கும் ஊராக் குதிரைக் கிழவ

(புறம்: 168, கருஆர்த் கந்தபிள்ளைச் சாத்தனார்)

தினையரிசியினை மரையானின் இனிய பாலிலே, சந்தன விறகின் அடுப்பிலே உவித்து, பெரிய மதர்த்த வாழையிலையிலே பகுத்து எல்லோரும் புதிது உண்ணும் காட்சி இப்பாடலிலே சித்திரிக்கப் படுகிறது. புறம். 320ஆவது பாடலிலே வீரை வெளியனார் என்னும் புலவர் பாணனை ஒரு வீட்டிலே தங்கி அவ்வீட்டாருடன் உணவுண்டு போகும்படி கூறுகிறார். அவ்வீட்டிலே நடந்த ஒரு வியப்பான காட்சியினைக் காட்டுகிறார். கணவன் நித்திரை கொள்கிறான். வெளியே கலைமானும் பிட்யும் அன்புடன் விளையாடித் தழுவுகின்றன. தினை உலரப் போட்டிருக்கிறது. அதனை உண்ண வரும் கோழிகளைக் கலைக்க ஒலியெழுப்பினால், கணவனுடைய நித்திரை கெடும், மான்

பிணைக்கு அச்சம் ஏற்படும் என்பதால் மனைவி பேசாமலிருக்கும் அருளும் அன்பும் மிகுந்த நிலையைப் புலவர் காட்டுகிறார். மதிப் புக்குரிய பாணனை அந்த வீட்டிலே தங்கி உணவு உண்டு போகும்படி பொருத்தமாகப் புலவர் கூறுகின்றார். அப்பண்புமிகு பாடல் முழுவதையும் இங்கு தருகிறோம்:

முன்றில் முஞ்ஞையடு முசண்டை பம்பிப்,
பந்தர் வேண்டாப் பலர்தாங்கு நீழழ்,
கைம்மான் வேட்டுவன் கனைதுயில் மடிந்தெனப்,
பார்வை மடப்பிணை தழீஇப், பிறிதோர்
தீர்தொழில் தனிக்கலை திளைத்துவிளை யாட,
இன்புறு புணர்நிலை கண்ட மனையோள்
கணவன்எழுதலும் அஞ்சிக், கலையே
பிணைவயின் தீர்தலும்அஞ்சி, யாவதும்,
இல் வழங்காமையின், கல்லென ஒலித்து,
மான்அதட் பெய்த உணங்குதினை வல்சி
கானக் கோழியடுஇதல்கவர்ந்து உண்டென,
ஆர நெருப்பின் ஆரல் நாறத்
தடிவுஆர்ந் திட்ட முழுவள் னரம்
இரும்பேர் ஒக்கலொடு ஒருங்குஇனிது அருந்தித்,
தங்கினை சென்மோ,பாண! தங்காது,
வேந்துதரு விழுக்கூழ் பரிசிலர்க்கு என்றும்
அருகாது ஈயும் வண்மை
உரைசால் நெடுந்தகை ஒம்பும் ஊரே.

(புறம்: 320 வீரை வெளியனார்)

இப்பாடலில் நாளாந்த உணவாகத் தினையரிசியே பயன்பட்ட செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. இதை விட தம்முடைய உணவு நாலு வகை, நெல்லுகுத்து வணங்கும் வணக்கமுறை எம்மிடம் இல்லை எனச் சங்க காலப் புலவனொருவன் கூறும் பாடல் கீழே தரப்படுகின்றது:

அடலருந் துப்பின்.....

குருந்தே முல்லை யென்று

இந்நான் கல்லது பூவும் இல்லை; கருங்கால் வரகே,

இருங்கதிர்த் தினையே, சிறுகொடிக் கொள்ளே

பொறிகிளர் அவரையொடு இந்நான் கல்லது உணாவும்

இல்லை; துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பன் என்று

இந்நான் கல்லது குடியும் இல்லை; ஒன்னாத் தெவ்வர்
முன்னின்று விவங்கி, ஒளிநுஏந்து மருப்பின் களிநு எறிந்து
வீழ்ந்தெனக் கல்லே பரவின் அல்லது,
நெல்உகுத்துப் பரவும் கடவுளும் இலவே.

(புறம்: 335, மாங்குடி கிழார்)

பெருங்கற் பண்பாட்டினை நன்கு பிரதிபலிப்பதாக மேற்படி பாடல் அமைகின்றது. அதேவேளை நெல்லரிசிப் பண்பாட்டுக்கு முந்திய நிலையைப் பிரதிபலிப்பதாகவும் அமைகின்றது. பெருங்கற் பண்பாட்டு மக்களுடைய வணக்கமுறை இறந்தவர்களைத் தொழுதலாகும். 'கல்லே பரவின் அல்லது, நெல்உகுத்துப் பரவும் கடவுளும் இலவே.' என்னும் அடி இதனை உணர்த்துகிறது. 'கருங்கால் வரகே, இருங்கதிர்த் தினையே, சிறுகொடிக் கொள்ளே, பொறிகிளர் அவரையொடு இந்நான் கல்லது உணாவும் இல்லை' என்னும் அடிகள் நெல்லரிசியே உண்ணாத ஒரு சமூகத்தைக் காட்டுகின்றன. இது போன்ற பாடல்கள் பெருங்கற் பண்பாடு தமிழகத்திலே வந்து சேருகின்ற காலகட்டத்து நிலையைக் குறிப்பனவாக உள்ளன. இப் பாடல்கள் கி.மு. 500 காலகட்டத்தைச் சேர்ந்தனவாக அமையலாம்.

சங்கப் பாடல்களின் தொன்மை பற்றி ஆராய்கின்றவர்களுக்கு புதுவழி திறந்து காட்டுவது போல பேரறிஞர் தொ. பரமசிவன் அவர்களுடைய 'சங்க காலம் - ஒரு மறுமதிப்பீடு' (தமிழ்ப்பனுவல், 1:1௭2, 2008) என்னும் கட்டுரை அமைகின்றது. நமக்குக் கிடைத்துள்ள சங்கப் பாடல்களில் காலத்தால் முற்பட்டவை மந்திர அல்லது சடங்குப் பாடல்களாகும். இது பற்றி அவர் கூறியவற்றை, நீண்ட தாயினும், விளக்கத்துக்காக அப்படியே தருகிறோம்:

எழுத்திலக்கியம் பிறப்பதற்குமுன் உள்ள வாய்மொழிப் பாடல்கள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. மேலும் சங்க இலக்கியத்தில் அடிக்கடி பாணர்கள் குறிப்பிடப்பட்டாலும் பாணர் பாடிய பாடல்கள் எனவையும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. பாணர்களின் பாடல்கள் வாய்மொழிப் பாடல்களாகவே இருந்து மறைந்திருத்தல் வேண்டும். இந்தப் பாண்பாடல்களுக்கு முந்திய கட்டம் ஒன்று இருந்திருக்க வேண்டும். இலக்கியத்தின் தோற்றுவாயான பாடல்கள் மந்திரப் பாடல்களாகவும் சடங்குப் பாடல்களாகவும் அமைந்திருக்கும். அவையும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆனாலும் எழுத்திலக்கியத்

திற்கு முந்திய இந்த இரண்டு இலக்கிய வளர்ச்சிக் கட்டங்களின் (மந்திரப் பாடல்கள், சடங்குப் பாடல்கள்) தொல்லெச்சங்களையும் (Vestiges) நாம் சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது. சான்றாக, ஒரு பெண்ணுற்ற நோயினைத் தீர்ப்பதற்கு அகவன்மகள் ஒருத்தி தெய்வத்தை வேண்டிப்பாடும் நிகழ்ச்சி ஒரு பாடலில் (குறுந். 23) காணப்படுகிறது. அகவன்மகள் பாடியது மந்திரப் பாடலான வாய்மொழிப் பாடலாகும். இதற்கு அடுத்த கட்டமாகப் பாணர்களின் வாய்மொழிப் பாடல்களைக் கூறலாம். பாண்பாடல்களில் குறிப்பிடத் தகுந்த தன்மை அவை எழுதி வாசிக்கப் பிறந்தவை அல்ல. பாடவும் கேட்கவும் பிறந்தவையாகும். அவை முன்னிருந்த வரை அடிக்கடி விளித்துச் செல்லும். பெரும்பாலும் பெயரையும் வினையையும் மூன்று முறை நான்கு முறை கூறுவது (Repetition) அவற்றின் இயல்பு. எட்டுத் தொகைப் பாடல்களில் இந்த வாய்பாட்டுக்கு ஏற்ப, 'அகவன் மகளே' (குறுந். 23) 'பார்ப்பன மகளே' (குறுந். 156) 'மெல்லியலோயே' (குறுந். 368) 'அன்னச் சேவல் அன்னச்சேவல்' (புற. 97) எனத்தொடங்கும் பாடல்களைக் குறிப்பிடலாம்.

தொடக்க காலப் பாடல்களின் மொழிநடையைச் செப்பம் செய்ததில் இவ்வகையான பாண்பாடல்களின் பங்கு பெரிதாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்று கைலாசபதி மட்டும் இக்கருத்தை உடன்பட்டு விளக்கியுள்ளார். எனவே வாய்மொழி இலக்கியத் தன்மை பெற்ற இப்பாடல்களே கிடைத்துள்ள சங்கப் பாடல்களில் காலத்தால் முற்பட்டவையாக இருத்தல் வேண்டும்.

தொ. பரமசிவன் அந்த முற்பட்ட காலம் எதுவெனக் குறிப்பிடவில்லை. இப்பாடல்களும் கி.மு.500க்கும் 300க்கும் இடைப்பட்ட காலப் பாடல்களாயிருக்கலாம்.

மேலும், தொ.ப. அவர்கள் 'பாணர்களைப் பற்றிய பேச்சு சங்க இலக்கியத்தில் அதிகமாகவே உள்ளது. ஆயினும் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் பாணநாகரிகத்தின் வீழ்ச்சியினையே நாம் சந்திக்கிறோம்.' என்று கூறுகின்றார். இது உண்மையான அவதானிப்பேயாகும். ஆனால் விதிவிலக்காகச் சில பாடல்கள் பாணர் மேன்மையினைக் கூறுவனவாக இருக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, ஆலத்தூர்கிழார் (புறம்: 324).

இடையன் பொத்திய சிறுதீ விளக்கத்துப்
பாணரொடு இருந்த நானுடை நெடுந்தகை,
வலம்படு தானை வேந்தற்கு
உலந்துழி உலக்கும் நெஞ்சறி துணையே.

என்று கூறியுள்ளதையும், தங்கால் பொற்கொல்லன் வெண்ணாகனார்
(புறம்: 326).

பருத்திப் பெண்டின் சிறுதீ விளக்கத்துக்
கலிர்ப்பூ நெற்றிச் சேவலின் தணியும்
அருமிளை இருக்கை யதுவே - மனைவியும்
வேட்டச் சிறா அர் சேட்புலம் படராது
படமலைக் கொண்ட குறுந்தாள் உடும்பின்
விழுக்குநிணம் பெய்த தயிர்க்கண் மிதவை
யாணர் நல்லவை பாணரொடு ஓராங்கு
வருவிருந்துஅயரும் விருப்பினள்; கிழவனும்
அருஞ்சமம் ததையத் தாக்கிப் பெருஞ்சமத்து
அண்ணல் யானை அணிந்த
பொன்செய் ஓடைப் பெரும்பரி சிலனே.

என்று கூறியுள்ளதையும் நோக்குக. 'பாணரொடு இருந்த நானுடை
நெடுந்தகை' 'யாணர் நல்லவை பாணரொடு ஓராங்கு வருவிருந்து
அயரும் விருப்பினள்;' என்பவை பாணருடைய நல்நிலையை
எடுத்துக் காட்டுவனவாக உள்ளன. மேலும் அகநானூறு 352ஆவது
செய்யுளிலே பாண்பாட்டுப் பாடிய பாண்மகன் குறிப்பிடப்படு
கின்றான்.

நல்லை காண் இனிக்- காதல் அம்தோழீஇ!
கடும்பரி புரவி நெடுந்தேர் அஞ்சி
நல்லிசை நிறுத்த நயம்வரு பனுவல்
தொல்லிசை நிறீ இய உரைசால் பாண்மகன்
எண்ணுமுறை நிறுத்த பண்ணின் னுள்ளும்
புதுவது புனைந்த திறத்தினும் வதுவை
நாளினும் இனியனால் எமக்கே.

தோழிக்குத் தலைவி சொல்கிறாள்: நெடுந்தேர் அஞ்சியின் புகழை
நிறுத்தவல்ல நயம் மிக்க பனுவலைப் பாடிய பாண்மகன் அவனுடைய
பண்ணின் சிறப்பாலும் புதுவது புனையும் திறத்தாலும் என்னுடைய

திருமண நாளைவிட அவன் இனியனாயுள்ளான் என்று கூறகிறான். பாண்பாட்டு உயர்ந்த நிலையிலே இருந்த காலத்திலே இந்த அக நானூற்றுச் செய்யுள் பாடப்பட்டுள்ளது.

மலையமான் திருமுடிக்காரியை மாறோக்கத்து நப்பசலையார் (புறம்: 126) பாடுகின்றபொழுது,

ஒன்னார் யானை ஓடைப்பொன் கொண்டு
பாணர் சென்னி பொலியத் தைஇ
வாடாத் தாமரை சூட்டிய விழுச்சீர்
ஓடாப் பூட்கை உரவோன் மருக!

என்று கூறுகின்றார். திருமுடிக்காரியின் மூத்த தலைமுறையினன் பாணருக்குப் பொன்னாலே முடிசூட்டுகிறான். எனவே அக்காலத்திலே பாண்நாகரிகம் முற்றாக அழியவில்லை என்பதை உணரக்கூடிய தாயுள்ளது. மேலும், பாண்பாட்டு எனக் குறிப்பிடப்படும் புறநானூறு 260ஆம் பாடல் வடமோதங்கிழாராலே பாடப்பட்டது. வடமோதங்கிழார் ஒரு பாணராக இருந்திருக்கலாம் என எண்ணக் கூடியதாயுள்ளது. அப்பாடல் வருமாறு:

வளரத் தொடினும், வெளவுபு திரிந்து,
விளரி உறுதரும் தீந்தொடை நினையாத்
தளரும் நெஞ்சம் தலைஇ; மனையோள்
உளரும் கூந்தல் நோக்கி, களர
கள்ளி நீழற் கடவுள் வாழ்த்திப்
பசிபடு மருங்குலை, கசிபு, கைதொழாஅக்,
'காணவென் கொல்? என வினவினை வருஉம்
பாண! கேண்மதி, யாணரது நிலையே;
புரவுத்தொடுத்து உண்குலை ஆயினும், இரவு எழுந்து
எவ்வம் கொள்வை ஆயினும் இரண்டும்,
கையுள போலும் கடிது அண் மையவே;
முன்ஊர்ப் பூசலின் தோன்றித் தன்னூர்
நெடுநிரை தழீஇய மீளி யாளர்
விடுகணை நீத்தம் துடிபுணை யாக,
வென்றி தந்து, கொன்றுகோள் விடுத்து,
வையகம் புலம்ப வளைஇய பாம்பின்
வைஎயிற்று உய்ந்த மதியின், மறவர்

வையகத்து உய்ந்த கன்றுடைப் பல்லான்
 நிரையடு வந்த உரைய னாகி,
 உரிகளை அரவ மானத், தானே
 அரிதுசெல் உலகில் சென்றான்; உடம்பே,
 கானச் சிற்றியாற்று அருங்கரைக் கால்உற்றுக்,
 கம்பமொடு துளங்கிய இலக்கம் போல,
 அம்பொடு துளங்க ஆண்டுஒழிந் தன்றே;
 உயர்இசை வெறுப்பத் தோன்றிய பெயரே,
 மடஞ்சால் மஞ்ஞை அணிமயிர் சூட்டி,
 இட பிறர் கொள்ளாச் சிறுவழிப்,
 படஞ்செய் பந்தர்க் கல்மிசை யதுவே.

சங்கப் பாடல்கள் பிற்காலத்தன என்னும் கருத்து

அண்மைக் காலத்தில் செம்மொழித் தமிழின் இலக்கியங்களின் காலம் பற்றிப் புதிய கருத்துக்கள் வெளியிடப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று Herman Tiekens என்பவருடையதாகும். அவருடைய கருத்தின் சுருக்கம் பின்வருமாறு:

The reconstruction of the early history of Tamilnadu has been based mainly on the so-called Cankam poetry. This poetry is generally taken to provide descriptions of Tamilnadu by contemporary poets during the period before the rise of the Pallavas and the introduction of Sanskrit culture in the South. However, the argument is basically circular, that is to say, Cankam poetry is dated before the Pallavas because it does not mention the Pallavas and describes a purely indigenous culture which is hardly touched by Sanskrit culture. In the present article it will be argued that Cankam poetry does not describe a contemporary society or the poets' own culture, but a society from the past, or life in small, primitive villages which are far removed from the poets' own cosmopolitan milieu. This means that Cankam poetry is to be dated after the period it describes. On closer consideration, we appear to be dealing with certain literary genres borrowed from the North Indian Kāvya tradition, more in particular with compositions which are typically not written in Sanskrit but in Prākṛit or Apabhraṁśa. In Cankam literature, the regional Tamil language has been assigned the role of a Prākṛit. This use

of Tamil we otherwise meet in the inscriptions of the Pāntiyas of the eighth or ninth century and only in the inscriptions of that dynasty. This suggests that Cankam poetry was composed by the same poets who were responsible for the Velvikudi and Dalavaypuram inscriptions of the Pāntiyas. As such, it is no longer possible to use this poetry for the reconstruction of the early history of Tamilnadu. On the other hand, Cankam poetry does supply interesting material for the study of the cultural politics of a newly arisen regional dynasty in eighth-century South India. (பண்டைத் தமிழ் நாட்டின் தொடக்ககால வரலாற்றின் மீட்டுரு வாக்கம் சங்கப் பாடலை அடிப்படையாகக் கொண்ட தாயுள்ளது. இப்பாடல் பல்லவர்களுடைய எழுச்சிக்கும் சமஸ்கிருதப் பண்பாடு தென்னகத்துக்கு அறிமுகமாவதற்கு முன்னும் உள்ள காலப் பகுதியில் அக்காலப் புலவர்களாலே பாடப்பட்ட தமிழ்நாட்டின் வர்ணனைகளை வழங்குவதாயுள்ளது. எனினும் இத்தகைய கருத்தாடல் அடிப்படையில் circular ஆக உள்ளது, அதாவது, சங்கப் பாடல் பல்லவர்களுக்கு முந்தியது. ஏனெனில் அது பல்லவர்களைக் குறிக்கவில்லை, சமஸ்கிருதப் பண்பாட்டின் செல்வாக்கே இல்லாத சுதேசப் பண்பாட்டினையே விவரணம் செய்கின்றது என்பனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. ஆனால், இக்கட்டுரையில் சங்கப் பாடல் சமகாலச் சமூகத்தை அல்லது புலவனின் சுய பண்பாட்டினை விவரணஞ் செய்ய வில்லை மாறாக இறந்தகாலச் சமூகத்தினை அல்லது பாடுபவனின் பல்சமூக நிலைக்கு எதிரான மிகச் சிறிய பின்தங்கிய பழங்காலக் கிராம வாழ்க்கையினைப் பாடுகிறது. எனவே சங்கப் பாடல் பாடுகின்ற காலத்துக்குப் பிற்பட்டதென்றே கொள்ளவேண்டியுள்ளது. நெருங்கிப் பார்க்குமிடத்து, வட இந்தியக் காவிய மரபிலிருந்து, குறிப்பாக சமஸ்கிருதத்திலிருந்தன்றி பிராகிருதம் அல்லது அபபிரம் ஸாவிலிருந்து கடன்பெற்ற சில இலக்கியக் கருக்களை நாம் நோக்குகின்றோம் போலுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் பிரதேசத் தமிழ்மொழிக்கு பிராகிருதத்தின் வகிபாகம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இன்னொரு வகையில் இத்தமிழ்ப் பிரயோகத்தினை எட்டாம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுப் பாண்டிய சாசனங்களில், குறிப்பிட்ட அதே வமிச சாசனங்களில் பார்க்கிறோம். இது பாண்டியரின் வேள்விக்குடி, தளவாய்புரம் சாசனங்களுக்குப் பொறுப்பான புலவர்களே சங்கப்பாடலை இயற்றியுள்ளனர் என்பதை உணர்த்துகின்றது.

எனவே பண்டைத் தமிழ்நாட்டின் தொடக்க வரலாற்று மீட்டுரு வாக்கத்துக்கு இப்பாடல் உதவமுடியாது. மறுபக்கத்தில், தென்னிந்தியாவில் எட்டாம் நூற்றாண்டில் புதிதாக எழுந்த பிரதேச வமிசத்தின் பண்பாட்டு அரசியலை ஆய்வதற்கு சுவாரசியமான தகவல்களைச் சங்கப்பாடல் தருகின்றதெனக் கூறலாம்.)

இப்பகுதியினைப் படிக்கும் தமிழியல் ஆய்வாளர்கள் உண்மையில் Tiekēn (ரிக்கன்) என்னும் இந்த எழுத்தாளருடைய அறிவீனத்தையும் பொருளற்ற பொய்மையினை மிகவும் துணிச்சலுடன் வேகமாக எழுதக்கூடிய மடைமைத்தனத்தையும் இலகுவிலே கண்டுகொள்வர். இவருடைய பிழையான கருத்துக்களைப் பல ஆய்வாளர்கள் தக்க சான்றுகளுடன் மறுத்துக் கூறியுள்ளனர். இவர்போன்ற போலி ஆய்வாளர்களின் கருத்துக்களுடன் நாம் அதிக நேரம் செலவழிப்பது வேண்டியதில்லை. ஆனால் இவர்போன்ற அறிவுக்காளான்களை வளர விடமுடியாது. கலிபோர்னியாப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ப் பேராசிரியர் ஜோர்ஜ் ஹார்ட், ரிக்கனுடைய நூலின் பின்பக்க மட்டையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள தகவல்கள் எவ்வாறு சான்றுகளற்ற பிழையான கூற்றுக்களென விரிவாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார். சங்க இலக்கியத் தொகைநூற் பாடல்கள் பிற்பட்ட காலமாகிய ஒன்பதாம் பத்தாம் நூற்றாண்டுகளில் எழுதப்படவில்லை என்பதற்குப் பெருந்தொகையான மறுக்கமுடியாத சான்றுகள் உள்ளன எனக் கூறும் ஜோர்ஜ் ஹார்ட் அவை சமஸ்கிருதத்தையோ பிராகிருதத்தையோ பின்பற்றி அமைக்கப் படவில்லை என்று ஆணித்தரமாகக் கூறியுள்ளார். இக்கூற்றினை அடிப்படையாகக் கொண்டு பின்வரும் விடயங்களை அவர் கூறுகின்றார்:

சங்கப்பாடல்கள் மிகவும் பண்டைக்கால, ஆறாம் நூற்றாண்டு நூல்களிலே காணப்படாத வடிவங்களையும் சொற்களையும் கையாளுகின்றன. அவ்விலக்கியங்களிலே பயின்று வந்த பல வினை வடிவங்கள் இரண்டாம் அல்லது மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த திராவிட வினைத் தொகுதியின் பகுதியாக அமைந்தன. அவை ஆறாம் நூற்றாண்டளவில் மறைந்துவிட்டன. அவ்விலக்கியச் சொற்றொகுதி சமஸ்கிருதச் சொற்கள் மிகக் குறைவாக உள்ளதும் பிற்கால இலக்கியச் சொற்றொகுதியிலிருந்து வேறுபட்டதுமாகும்.

அவற்றுள் பல சொற்கள் பிற்கால இலக்கியங்களிலே காணப் படவில்லை. எடுத்துக்காட்டாக பின்வரும் அகநானூற்றுப் பாடலடிகளை நோக்குக:

‘அவ்வெவ் அருவிசூடிய உயர்வரைக்
கூஉம் கண்ஃது எம்ஊர், என
ஆங்குஅதை அறிவுறல் மறந்திசின், யானே,

(அகம்: 38:16 -18)

இப்பாடலடிகளில் இடம்பெறும் ‘மறந்திசின்’ என்னும் வினை வடிவம் சங்கப்பாடல்களில் மட்டுமே இடம்பெற்றது. பின்னர் அவ்வடிவம் மறைந்துவிட்டது.

While the akam (love) poems share some themes with Prakrit and even Sanskrit (as I have shown), they are still radically unlike the poems in those languages. Prakrit has nothing like the five tiNais, and it is not nearly as carefully worked out, with stock speakers, stock images for each landscape, ragas (called paNs) for each, and the like. There is absolutely nothing like the PuRam (heroic) poems of the PuRananuru and the Patirruppattu in Prakrit or Sanskrit

இவை போன்று பல சான்றுகள் காட்டி ரிக்கனுடைய கருத்துக்கள் பிழையானவை, சான்றுகளற்றவை என்பதைத் தெளிவாக்கியுள்ளார்.

ரிக்கன் சங்க இலக்கியத் தமிழ்ப் ‘பிரயோகத்தினை எட்டாம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுப் பாண்டிய சாசனங்களில், குறிப்பிட்ட அதே வமிச சாசனங்களில் பார்க்கிறோம். இது பாண்டியரின் வேள்விக்குடி, தளவாய்புரம் சாசனங்களுக்குப் பொறுப்பான புலவர்களே சங்கப் பாடலை இயற்றியுள்ளனர் என்பதை உணர்த்துகின்றது’ என்று கூறுவது மொழியியல் அறியாதான் ஒருவனுடைய கூற்றாக அமைகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, ரிக்கன் காட்டிய தளவாய்புரம், சின்ன மனூர், வேள்விக்குடி சாசனங்களிலிருந்து சில பகுதிகள் கீழே தரப்படுகின்றன:

ஓங்குதிரை வியன்பரப்பில் உததி ஆலயமாக
தேங்குதமிழ் மலர்நெடுங்கீர்த்தி திசைமகளிர்
மெய்காப்ப விண்ணன்பெய ரோங்கியமேகன்

ஞானி விதானதில் துண்நிழற்கீழ் ஸஹஸ்ரபணமணி
 விளக்கிமைப்பபுஜங்க புரஸ்ஸரபோகி மன்னும்
 பொங்கணை மீமிசையத்தரு தும்புரு நாரதநற
 பனுவரை பிசைசெவி பிற பூதலமகளோடு பாதஸ்பர்சனை
 செய்ய கண்படுத்த கார்வண்ணன் நிற்படையால்
 ஆதிபுருஷன்அமரநாயகன் ஆழகளம் நாபிமண்டலத்து
 சோதிமரகதத் துயைளத்தாட்சுடர் பெறருளேர
 மலைமிசை கணமகனிசமெலமன்.

சின்னமனூர் பெரிய சாசனம்:

பஞ்சவன் என்னும் பெயர் நிறுவியும்
 வளமதுரை நகர் வகுத்தும் வளமிக்க
 மதிஅதனால் செந்தமிழும் வடமொழியும்
 பழுதறத் தனாவாய்து பண்டிதரில் மேல்தோன்றி
 மகாபாரதம் தமிழ்ப்படுத்தும் மதுராபுரிச் சங்கம் வைத்தும்

வேள்விக்குடி சாசனம்:

படுகடல் முளைத்த பருதிபோல் பாண்டியாதிராஜன்
 வெளிப்படுத்துஅற்றமிலடர் வேற்றானை
 அதிராஜன் அவனிகுளாமணி
 எதிரத் துலகளிக்கும் மத்தயானை மாறவர்மன்

மேற்படி சாசனச் செய்யுள்களைப் பாடியவர்களே சங்கப் பாடல்களை
 9ஆம் 10ஆம் நூற்றாண்டுகளிலே பாடினார்கள் என ரிக்கன் கூறியுள்ளது
 எவ்வளவு வேடிக்கையானதும் மொழியறிவீனமுடையதும் ஆனது
 என்பதை உணர்ந்துகொள்வது கடினமல்ல. பெருந்தொகையான
 சமஸ்கிருதச் சொற்களைப் பெய்து பாடல் இயற்றியவர்கள் பின்வரும்
 புறநானூற்றுப் பாடல்களை இயற்றியிருப்பார்களா என்று சாசன
 வியலாளரும் தொல்லாய்வு நிபுணருமாகிய இரா. நாகசாமி (2010)
 வினாத்தொடுக்கிறார். அப்பாடல்கள்:

ஓங்குமலைப் பெருவில் பாம்புஞாண் கொளீஇ
 ஒருகணை கொண்டு மூவெயில் உடற்றிப்
 பெருவிறல் அமரர்க்கு வென்றி தந்த
 கறைமிடற்று அண்ணல் காமர் சென்னிப்
 பிறைநுதல் விளங்கும் ஒருகண் போல

(புறம்.: 55: 1-5, மதுரை மருதன் இளநாகனார்)

ஏற்று வலன் உயரிய எரிமருள் அவிர்சடை,
 மாற்றருங் கணிச்சி, மணி மிடற் றோனும்;
 கடல் வளர் புரிவளை புரையும் மேனி,
 அடல் வெந் நாஞ்சில், பனைக்கொடி யோனும்;
 மண் னுறு திருமணி புரையும் மேனி;
 விண்ணுயர் புல்கொடி, விறல்வெய் யனும்,
 மணி மயில் உயரிய மாறா வென்றிப்,
 பிணிமுக ஊர்தி, ஒன்செய் யோனும் என
 ஞாலம் காக்கும் கால முன்பின்,
 தோலா நல்இசை, நால்வர் உள்ளும்,
 கூற்றுஓத் தீயே, மாற்றருஞ் சீற்றம்
 வலிஓத் தீயே வாலியோனைப்;
 புகழ்ஓத் தீயே இகமுநர் அடுநனை;
 முருகுஓத் தீயே, முன்னியது முடித்தலின்;
 ஆங்குஆங்கு அவரவர் ஒத்தலின், யாங்கும்
 அரியவும் உளவோ, நினக்கே? அதனால்,
 இரவலருக்கு அருங்கலம் அருகாது ஈயா,
 யவனர் நன்கலம் தந்த தண்கமழ் தேறல்
 பொன்செய் புனை கலத்து ஏந்தி, நாளும்
 ஒண் தொடி மகளிர் மடுப்ப, மகிழ்சிறந்து,
 ஆங்கினிது ஒழுகுமதி! ஒங்குவாள் மாற!
 அங்கண் விசம்பின் ஆரிருள் அகற்றும்
 வெங்கதிர்ச் செல்வன் போலவும், குடதிசைத்
 தண்கதிர் மதியம் போலவும்,
 நின்று நிலைஇயர், உலகமோடு உடனே!

(புறம்:56, மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார்)

வேள்விக்குடி முதலாய சாசன மொழியையும் மேற்படி புறநானூற்றுப் பாடல்களின் மொழியையும் ஒப்பிடுபவர்கள் இரண்டுக்குமுள்ள வேறுபாட்டினை நன்கு உணர்ந்துகொள்வர். இவ்வேறுபாட்டை நன்கு உணரந்தும் உணராதது போலப் பாசாங்கு செய்பவராக ரிக்கன் விளங்குகிறார் என்றே கூறவேண்டியுள்ளது.

ஒன்பதாம் பத்தாம் நூற்றாண்டுப் புலவர்களே சங்கப் பாடல்களைப் பாடினர் என்று ரிக்கன் கூறுவது சிறுபிள்ளைத்தனமானதாக அமைகின்றது. அப்படியாயின் சங்கப் பாடல்கள் குறிக்கும் மோரியர் வரலாறு,

யவனர் வரலாறு என்பனவெல்லாம் பிற்காலக் கற்பனைகள் என ரிக்கன் கொள்கின்றாரா? இது ரிக்கனின் கற்பனை என்றுதான் கூற வேண்டும்.

சங்க இலக்கிய அகத்திணை மரபு சமஸ்கிருத, பிராகிருத இலக்கிய மரபிலிருந்து பெறப்பட்டதென ரிக்கன் கூறுகின்றார். இதனை ஹார்ட் (2010), கந்தசாமி (2010) ஆகியோர் தக்க முறையில் மறுத்துக் கூறுகின்றனர். தமிழ், சமஸ்கிருதம், பிராகிருதம் ஆகியன ஒரே வகையான இலக்கிய மரபுகளைப் பின்பற்றின. அவை பின்பற்றிய மரபுகள் தென்னாட்டு (தமிழ்-மலையாள) நாட்டார் மரபுகளாகும். எனவே சமஸ்கிருத - பிராகிருத மரபுகளைத் தமிழ் பின்பற்றியதெனக் கூற முடியாது என ஹார்ட் ஆராய்ந்து கூறியுள்ளார். இது தொடர்பாக கந்தசாமி கூறியதைப் பார்க்கலாம். பிராகிருதத்திலமைந்த 700 பாடல்களைக் கொண்ட காதாசத்தசை (Gāthāsattasai) என்னும் அகப்பாடல் தொகுதி சங்கப் பாடல் உருவாக்கத்துக்கு உதவியது என ரிக்கன் கூறியுள்ளார். சங்க அகத்திணைப் பாடல்களுக்கும் காதாசத்தசைப் பாடல்களுக்குமிடையே உள்ள ஒற்றுமைகளை எடுத்து விளக்கும் கந்தசாமி, சங்க அகப்பாடல்களின் தனித்துவத்தினை எடுத்துக்காட்டி ரிக்கனுடைய கருத்துப் பிழையானது எனக் காட்டியுள்ளார். அவர் குறிப்பிட்டுள்ள தனித்துவப் பண்புகள் பின்வருவன:

1. பிராகிருத மொழியில் சங்கப் பாடல்களைப் போல அகப் பாடல் தொகுதிக்கான ஒரு நீண்ட கால இலக்கிய மரபு இருக்கவில்லை. சங்க அக மரபில் பெருந் தொகையான காதல் கருப்பொருள்கள் இருப்பதுடன் அக மரபு சங்க காலத்தில் மாத்திரமல்லாமல் பிற்காலத்திலும் கோவை முதலிய இலக்கிய உருவங்களுக்கு வழியமைத்தது.
2. பிராகிருத அகப்பாடல் தொகுதியிலுள்ள ஒவ்வொரு பாடலும் நான்கு அடிகளைக் கொண்டதாகவே அமைந்துள்ளது. ஆனால் சங்க அகப்பாடல் தொகுதிகளில் பல வகைப்பட்ட நீண்டதும் குறுகியதுமான அடிகளைக் கொண்ட (3 அடிகள் கொண்ட ஐங்குறுநூறு பாடல் தொடக்கம் 301 அடிகள் கொண்ட பட்டினப்பாலை வரை) பாடல்கள் காணப்படுகின்றன.

3. காதாசத்தசையில் அகப் பாடல்கள் மட்டுமன்றிப் புறப் பாடல்களும் உள்ளன. சங்க அகப்பாடல் தொகுதிகளில் காதல் பாடல்கள் மட்டுமே உள்ளன.
4. சங்க அகத்திணை, புறத்திணைப் பாடல் மரபுகளான முதல், கரு, உரி தொடக்கம் உள்ளுறை, இறைச்சி முதலியன கூறும் தொல்காப்பியம் போன்ற இலக்கண நூல் பிராகிரு தத்திலே இல்லை.

ஜோர்ஜ் ஹார்ட் அவர்கள் (1975) சங்கத் திணைப் பாடல் காதாசத்தசையில் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளது எனச் சான்றுகளுடன் நிறுவியுள்ளார். அவர் காளிதாசனுடைய மேகதூத காவியத்துக்கும் சங்கத் தூதுப் பாடல்கள் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளன என்றும் கூறியுள்ளார்.

அசோகனுடைய கல்வெட்டுக்களிலே இடம்பெறும் 'சத்திய புத்தோ' என்பவன் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி என்பதை வரலாற்றா சிரியர்கள் எல்லோரும் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளனர். அப்படியாயின் அதியமான் பற்றிய புறநானூற்றுப் பாடல்கள் கி.பி. 9ஆம் 10ஆம் நூற்றாண்டில் பாடப்பட்டன என்று கூறமுடியுமா? ரிக்கன் இதற்கு என்ன பதில் கூறுவாரோ தெரியவில்லை. அக்கால மன்னர்களின் பெயர்ப்பட்டியல் பின்வரும் பாடலிலே (புறம். 71) தரப்படுகிறது:

மடங்கலின் சினைஇ, மடங்கா உள்ளத்து,
 அடங்காத் தானை வேந்தர் உடங்கு இயைந்து
 என்னொடு பொருந்தம் என்ப; அவரை
 ஆரமர் அவறத் தாக்கித் தேரொடு
 அவர்ப்புறம் காணேன் ஆயின்-சிறந்த
 பேரமர் உண்கண் இவளினும் பிரிக;
 அறன்நிலைதிரிய அனிபின் அவையத்துத்,
 திறன்இல், ஒருவனை நாட்டி, முறைதிரிந்து
 மெலிகோல் செய்தேன் ஆகுக; மலி புகழ்
 வையை சூழ்ந்த வலங்கெழு வைப்பின்
 பொய்யா யாணர் மையற் கோமான்
 மாவனும், மன்னியில் ஆந்தையும், உரைசால்
 அத்துவஞ் சாத்தனும், ஆதன் அழிசியும்,
 வெஞ்சின இயக்கனும், உளப்படப் பிறரும்,

கண்போல் நண்பிற் கேளிரொடு கலந்த
இன்களி மகிழ்நகை இழுக்கிய யான் ஒன்றோ,
மன்பதை காக்கும் நீள்குடிச் சிறந்த
தென்புலம் காவலின் ஒரீஇப், பிறர்
வன்புலங் காவலின் மாறி யான் பிறக்கே!

இப்பாடலிலே பூதப்பாண்டியன் தன்னுடைய நண்பர்களென இவர்களைக் குறிப்பிடுகிறான். இப்படியான ஒரு பாடலை 9ஆம் 10ஆம் நூற்றாண்டுப் புலவன் பாடியிருப்பானெனக் கூறுவது எவ்வளவு அபத்தமானது என்பதை நான் குறிப்பிடத் தேவையில்லை. இது ரிக்கனின் அபத்தமான எழுத்துப் போக்கினையே காட்டுகின்றது. மேற்படி பாடலுடன் பின்வரும் பாடலையும் (புறம். 158) நோக்குக:

முரசுகடிப்பு இருப்பவும், வால்வளை துவைப்பும்,
அரசுடன் பொருத அண்ணல் நெடுவரைக்,
கறங்குவெள் அருவி கல் அலைத்து ஒழுக்கும்
பறம்பின்கோமான் பாரியும்; பிறங்கு மிசைக்
கொல்லி ஆண்ட வல்வில் ஓரியும்;
காரி ஊர்ந்து பேரமரக் கடந்த,
மாரி ஈகை, மறப்போர் மலையனும்;
ஊராது ஏந்திய குதிரைக், கூர்வேல்,
கூவிளங் கண்ணிக், கொடும்பூண், எழினியும்;
ஈர்ந்தண் சிலம்பின் இருள் தூங்கும் நளிமுழை,
அருந்திறள் கடவுள் காக்கும் உயர்சிமைப்,
பெருங்கல் நாடன் பேகனும்; திருந்து மொழி
மோசி பாடிய ஆயும்; ஆர்வமுற்று
உள்ளி வருநர் உலைவுநனி தீரத்,
தள்ளாது ஈயும் தகைசால் வண்மைக்,
கொள்ளார் ஓட்டிய, நள்ளையும், என ஆங்கு
எழுவர் மாய்ந்த பின்றை, அழி வரப்
பாடி வருநரும் பிறருங் கூடி
இரந்தோர் அற்றம் தீர்க்கென, விரைந்து இவண்
உள்ளி வந்தனென், யானே; விசும்புஉறக்
கழைவளர் சிலம்பின் வழையடு நீடி,
ஆசினிக் கவினிய பலவின் ஆர்வுற்று,
முட்புற முதுகனி பெற்ற கடுவன்

துய்த்தலை மந்தியைக் கையிடுஉபங் பயிரும்,
 அதிரா யாணர், முதிரத்துக் கிழவ!
 இவண்விளங்கு சிறப்பின் இயல்தேர்க் குமண!
 இசைமேந் தோன்றிய வண்மையடு,
 பகைமேம் படுக, நீ ஏந்திய வேலே!

மேற்படி பாடலில் அக்காலத்து வள்ளல்கள் என்று புகழப்பட்ட மன்னர்களின் பட்டியல் தரப்பட்டுள்ளது. பாண்டிய மன்னர்களின் 9ஆம் 10ஆம் நூற்றாண்டுப் புலவர்களாயின் பாண்டியரல்லாத இக்குறுநில மன்னர்களின் பட்டியலை ஏன் பாடவேண்டும் என்னும் வினா மேற்கிளம்புகின்றது. அதியமான் அஞ்சியை ஓளவையார் பாடிய பின்வரும் பாடலில்,

அமரர்ப் பேணியும், ஆவதி அருத்தியும்,
 அரும்பெறல் மரபின் கரும்பு இவண் தந்தும்,
 நீர்அக இருக்கை ஆழி சூட்டிய
 தொன்னிலை மரபின் நின் முன்னோர் போல,
 ஈகைஅம் கழற்றால் இரும்பனம் புடையல்,
 பூவார் காவின், புனிற்றுப் புலால் நெடுவேல்,
 எழுபொறி நாட்டத்து எழாஅத் தாயம்
 வழுவின்றி எய்தியும் அமையாய், செருவேட்டு,
 இமிழ்குரல் முரசின் எழுவரொடு முரணிச்
 சென்று, அமர் கடந்து, நின்ஆற்றல் தோற்றிய
 அன்றும், பாடுநர்க்கு அரியை, இன்றும்
 பரணன் பாடினன் மற்கொல், மற்று நீ
 முரன் மிகு கோவலூர் நூறி, நின்
 அரண் அடு திகிரி ஏந்திய தோளே!
 வட்கர் போகிய வளரளம் போந்தை
 உச்சிக் கொண்ட ஊசி வெண்தோட்டு,

‘அன்றும் பாடுநர்க்கு அரியை இன்றும் பரணன் பாடினன்’ என்னும் பாடலடி ரிக்கனின் கற்பனைக்கு மாறாக உள்ளதைக் காட்டுகின்றது.

ரிக்கனுடைய நூல் வெளிவந்தவுடனேயே ஜோர்ஜ் ஹார்ட் அந்நூல் பற்றிய தன்னுடைய கருத்தினை சுருக்கமாக வெளியிட்டிருந்தார். அதன் ஒரு பகுதி வருமாறு:

This is only a cursory response -- it seems almost a waste of time to go on, as the evidence is so abundant and convincing. The fact is, the poems are quite unaware of Prakrit or Sanskrit literature -- though they do know of the Ramayana and the Mahabharata (which fits with their accepted date of 1st-3rd century AD). They do not resemble Prakrit or Sanskrit literature enough to be modeled upon them -- I have argued that both Tamil and Prakrit/Sanskrit use the same body of conventions, which they got through southern (Tamil and Maharastri) folk traditions. But the poems themselves are quite different and work in very different ways. Finally, there is a convincing -- and enormous -- body of coherent and mutually reinforcing historical, linguistic, cultural, religious and literary evidence that shows clearly the poems are much earlier than the 9th or 10th century. Yes, some 9th or 10th century poets might have decided to write some "old" literature based on Prakrit and Sanskrit. But would they have invented hundreds of archaic forms and words that fit the development of Dravidian? Would they have eschewed Prakrit/Sanskrit ideas and metrical patterns? Would they have carefully gotten rid of almost all their Sanskrit words and invented hundreds of words that are not found in the other 9th century literature? Would they have made up the names of hundreds of poems and kings and woven them into a huge corpus that is chronologically consistent (and fits with inscriptional and numismatic evidence)? Tieken's argument (if it is correctly reflected in the blurb on the back cover) just does not make sense. It is as if one were to claim the Vedas were written in the 10th century AD by a group of people who wanted to reflect an idealized past. Indeed, the Sangam works contain much more historical information than the Vedas -- it would be much easier to 'prove' that the Vedas were written in the 10th century than that the Sangam poems were. What is it about some European Sanskritists that makes them unwilling to accept that a non Indo-European people could create a great literature on their own in South Asia? The evidence of the non-derivative nature of Sangam literature is absolutely convincing. I hope that some will read the translation of the Purananuru that Heifetz and I recently published. How these poems could be

derived from the Sanskrit/Prakrit tradition utterly mystifies me -- and I have read most of the kavya literature (Kalidasa, Magha, Bharavi) in the original. And I have read the Prakrit poems with the chaayaa anuvaada. By the way, the Purananuru is one of the seminal texts of premodern India -- it is quite as important as the epics and the Vedas for understanding the development of South Asian culture.

ரிக்கன், சங்கப் பாடல்கள் கி.பி. 9ஆம் 10ஆம் நூற்றாண்டளவிலே ஒரு குறிப்பிட்ட புலவர் குழுவினாலே எழுதப்பட்டன என்று கூறியதை ஜோர்ஜ் ஹார்ட் மிக வன்மையாகக் கண்டிக்கிறார். அவர் ஆங்கிலத்திலே கூறியுள்ளவற்றைச் சுருக்கமாகப் பின்வருமாறு நிரைப்படுத்தலாம்:

1. சமஸ்கிருத/பிராகிருத இலக்கியங்களினின்று சங்கப் பாடல்கள் பாடிய புலவர்கள் கடன்பெற்றுள்ளனர் என ரிக்கன் கூறுவது பொருந்தாது எனக் கூறும் ஹார்ட் சங்கப் புலவர்கள் இராமாயணம், மகாபாரதத்தினை அறிந்திருந்தாரேயன்றி ஏனைய சமஸ்கிருத இலக்கியங்களை அறிந்திருக்கவில்லை என்று தெரிவித்துள்ளார்.
2. வரலாற்று, மொழியியல், பண்பாட்டு, சமய, இலக்கியச் சான்றுகள் சங்கப் பாடல்கள் கி.பி. 9ஆம் 10ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முந்தியன எனக் காட்டுகின்றன.
3. சரி, கி.பி. 9ஆம் 10ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஒரு புலவர் குழு பிராகிருதம் சமஸ்கிருதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு 'பழைய' இலக்கியத் தொகுதியினை ஆக்க முயன்றது என்று வைத்துக்கொள்வோம். அவர்கள் திராவிட மொழி வளர்ச்சிக்கேற்ற வகையில் அமைந்த 'தொல்' சொற்களையெல்லாம் கண்டுபிடித்திருப்பார்களா? அக்காலத்தில் பயன்பட்ட சமஸ்கிருதச் சொற்களையெல்லாம் கவனமாக நீக்குவதுடன், 9ஆம் நூற்றாண்டு இலக்கியங்களிலே காணப்பட்ட பலநூறு சொற்களையெல்லாம் நீக்கிப் பழைய சொற்களையெல்லாம் கண்டுபிடித்திருப்பார்களா?

4. ரிக்கனுடைய வாதம், ஓர் இலட்சியமான பண்டைக்காலத்தைப் புலப்படுத்த ஒரு குழுவினர் வேதங்களைக் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதினர் என்று கூறுவதைப் போலுள்ளது. உண்மையில், சங்க இலக்கியங்கள் வேதங்களைவிடப் பெருந் தொகையான வரலாற்றுச் செய்திகளைக் கொண்டுள்ளன. சங்க இலக்கியங்களை விட, வேதங்கள் 10ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டன என்று கூறும் கூற்றினை 'நிருபிப்பது' இலகு வாயிருக்கும்.
5. தென்னாசியாவிலுள்ள இந்தோ-ஐரோப்பியர் அல்லாதோர் ஒரு மாபெரும் இலக்கியத்தினை உருவாக்கக் கூடியவர் என்பதனை ஐரோப்பிய-சமஸ்கிருத வல்லுநர் ஏற்றுக்கொள்ள ஏன் தயங்குகின்றார்கள்? சங்க இலக்கியம் வேறு எதிலுமிருந்து தோன்றியதல்ல என்பதற்கு ஏற்ற சான்றுகள் உள்ளன.
6. நான் (ஜோர்ஜ் ஹார்ட்) சமஸ்கிருத காவியங்களையும் பிராகிருதச் செய்யுட்களையும் படித்துள்ளேன். இவற்றைத் தழுவிப் புறநானூற்றுச் செய்யுட்கள் இயற்றப்பட்டன என்னும் கருத்து என்னை வியப்பிலாழ்த்துகிறது. புறநானூறு நவீன இந்தியாவின் காலத்துக்கு முந்திய ஒரு வளமுள்ள நூலாகும். தென்னாசியப் பண்பாட்டு வளர்ச்சியை விளங்கிக்கொள்ள வேதங்களும் காவியங்களும் எவ்வளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தனவோ, அந்தளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகப் புறநானூறும் அமைகின்றது.

இயல் நான்கு

செம்மொழித் தமிழின் மொழி இலக்கண இயல்புகள்

1. தொல்காப்பிய இலக்கணம்

கிரேக்க, இலத்தீன் மொழிகளிலே தோன்றிய இலக்கண நூல்களுடன் ஒப்பிடுமிடத்து தொல்காப்பியம் ஒரு வேறுபட்ட தனித்துவமான இலக்கண நூலாக அமைகின்றது. தமிழ் வழக்கிலும் இலக்கியங்களிலும் தமிழ் மொழியின் எழுத்தும் சொல்லும் தொடரும் எவ்வாறு அமைகின்றன என்று கூறுவதுடன் தமிழ் மொழியாலான இலக்கியங்களின் இயல்புகளையும், அவ்விலக்கியங்களிலே சித்திரிக்கப்படும் மக்களின் வாழ்வியலையும் கூறுவதாக அமைகின்றது. இத்தகைய இலக்கண நூல் மிகவும் தனித்துவமாக அமைந்து செம்மொழித் தமிழின் தனித்துவத்தினை எடுத்துக்காட்டுகிறது. தொல்காப்பிய இலக்கண நூலின் காலம் பற்றி பல கருத்துக்கள் இருக்கின்றன. அவை கீழே நிரைப்படுத்தப்படுகின்றன:

1. கால்டுவெல் கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் 13ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலம் என்பர். அவருக்கு சங்க இலக்கியங்கள் இருந்த உண்மை தெரியாமல் எழுதியுள்ளார் என்பதை அறியக்கூடியதாயிருக்கிறது.
2. பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை கி.பி. 5ஆம், 6ஆம் நூற்றாண்டுக்கிடையிட்ட காலம் என்பர்.

3. பேராசிரியர் கமில் ஸ்வெலெபில் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு முற்பட்ட காலம் என்பர். திரு. T.R. சேக்ஷஜயங்காரும் இவ்வாறே கூறுகின்றார்.
4. டாக்டர் பு. சிரோமணி ஆனைமலை தமிழ்-பிராமி கல் வெட்டினைச் சான்றாகக் கொண்டு கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலே தொல்காப்பியம் எழுந்ததாகக் கூறுகிறார்.
5. ஐராவதம் மகாதேவன் தொல்காப்பியம் புள்ளி பெறும் எழுத்துக்கள் பற்றிக் கூறுகின்றது. கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் சாசனங்களிலே புள்ளி இடப்படும் வழக்கம் காணப்படவில்லை. ஆகவே தொல்காப்பியம் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது என்பர்.
6. பேராசிரியர் விஜயா இராமசாமி 'தமிழ் நாட்டார் பாடல்களில் பெண்களும் தோட்ட வேலையும்' என்னும் கட்டுரையில் தொல்காப்பியம் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டுவரையான கால இடைவெளியில் எழுதப்பட்ட பகுதிகளைக் கொண்டதாக அமைகின்றது எனக் கூறுகிறார்.

டாக்டர் ஏ. முருகன் 'Cankam Literature in Tamil' (தமிழ்ப்பனுவல், 1:1௯2, 2008) என்னும் கட்டுரையில் கி.மு. 300க்கும் கி.பி. 300க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தோன்றிய சங்கப் பாடல்களையும் தொல்காப்பியத்தையும் பற்றி எழுதும்போது, டாக்டர் சேவியர் தனிநாயகம் அடிகளார் தொல்காப்பியம் பற்றிக் கூறியதனைப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

Xavier S. Thani Nayagam, who had made a penetrating study of nature in classical Tamil poetry in comparison with the treatment of nature in Greek, Latin, Sanskrit and English literatures, writes: "The content of Tolkāppiyam is such that, judging by the time taken for the development of comparable literatures, it would not be rash to suppose that at least three to four centuries of a flourishing literary culture have preceded the date of its composition" (Journal of Tamil Studies, Sep. 1972:62), which, "even

by the most rigid canons", "cannot be fixed later than the third century before Christ'. (Landscape and Poetry, 2-3)

இக்கூற்றின்படி தொல்காப்பியம் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது என்பது தெளிவாகின்றது.

இவற்றுள் டாக்டர் ஜராவதம் மகாதேவனுடைய புள்ளிக் கொள்கை தொல்காப்பியம் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததென்பதை நிறுவுகின்றது. புள்ளி எழுத்துடைய கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட சாசனங்கள் கிடைப்பின், இந் நிலை மாற்றமடையலாம். அண்மைக் காலங்களில் புதிய தொல்லியல் தரவுகள் கிடைக்கின்றன. டாக்டர் மகாதேவனே Frontline சஞ்சிகைக்கு அளித்த பேட்டியில்,

Recently, Tamil-Brahmi inscriptions have been found on hero stones in the upper Vaigai valley near megalithic graves, thus providing a link, for the first time, between the megalithic and the early historical periods of Tamil Nadu. The Tamil-Brahmi inscriptions occurring on coins, rings, potsherds and seals add another dimension to the history of Tamil Nadu. For example, the Pandyan coin of Peruvazhuthi or the silver portrait coins of Cheras. There are also numerous gold, silver and bronze rings of merchants and noblemen from the prosperous trading town of Karur of the Sangam age. Again, recently, excavations at Patanam in Kerala have brought to light the remains of the ancient and famous Sangam age port of Musiri, known as Muziris to the classical historians of the West. These facts demonstrate the importance of Tamil-Brahmi inscriptions to our history.

என்று கூறியுள்ளார். இவ்வேளையில் டாக்டர் கே. இராஜன் சங்க இலக்கியமும் அகழ்வாய்வும், (2005) என்னும் நூலில்,

தமிழகத்தில் கிடைக்கும் தொல்லியல், கல்வெட்டியல், நாணய வியல், மொழியியல் தரவுகளின் அடிப்படையிலும், மண்ணடுக்காய்வின் அடிப்படையிலும், தமிழகத்தில் கிடைக்கின்ற பல்வேறு வகைப்பட்ட பண்பாட்டுக் கூறுகளின் தோற்றம், வளர்ச்சி, பரவல் ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலும், குறியீடுகளின் அமைப்பு, எழுதும் முறை, எண்ணிக்கை, பரவல் ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலும் தமிழகத்துக்கும் பிற பகுதிகளுக்கும் இடையே காணப்படுகின்ற

பண்பாட்டு உறவுகளின் அடிப்படையிலும் தமிழகத்தில் கிடைக்கும் பழந்தமிழ் வரிவடிவங்களான தமிழ்ப் பிராமிக் கல்வெட்டுகள் அசோகர் காலத்திற்கும் முற்பட்டவை என்பதில் எவ்வித ஐயப் பாடும் இல்லை.

என்று கூறுவதையும் நோக்கும்போது தொல்காப்பிய இலக்கண நூல் கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்ததெனக் கொள்ளும் வாய்ப்பு ஏற்படலாம். மிகச் சிறந்த சங்க இலக்கியங்கள் தோன்றிய காலகட்டத்திலேயே தொல்காப்பியம் போன்ற இலக்கண நூல் எழலாம். சங்க இலக்கியங்கள் கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டன என ஏற்றுக் கொள்ளும் இக்காலத்திலே தொல்காப்பியமும் இக்காலகட்டத்தில் எழுந்திருக்கலாம் என்று கூறுவதில் தவறில்லை.

2. தொல்காப்பியமும் ஐந்திலக்கண மரபும்

தமிழ் மொழியில் இலக்கணம் என்பது மொழியை மாத்திரம் ஆராய் வதாகவன்றி, அம்மொழியினாலான இலக்கியம், அவ்விலக்கியத்தின் பொருள், வடிவம் ஆகியனவற்றையெல்லாம் ஆராயும் ஒரு நெறியாக அமைந்துவந்துள்ளது. இம்மரபினைச் செவ்வியல் தமிழில் எழுந்த முதல் இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியம் தொடக்கி வைத்தது. எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி ஆகிய ஐந்தினையும் கூறுவதாக அது அமைந்தது. கிறிஸ்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்திலே தோன்றிய ஒரு மரபு கி.பி. 18ஆம் நூற்றாண்டு வரையும் தொடர்ந்து வந்துள்ளது. இத்தாலியிலிருந்து தமிழ்நாட்டுக்கு வந்த பெஸ்கி பாதிரியார் வீரமாமுனிவர் எனத் தன்னுடைய பெயரை மாற்றியமைத்துப் பல தமிழ்த்தொண்டுகள் செய்தார். அவர் இயற்றிய தமிழ் இலக்கணம் தொன்னூல் விளக்கம் ஆகும். அது ஐந்திலக்கணம் கூறுவதாக அமைந்தது. ஐந்திலக்கணம் கூறுவதே சிறந்தது எனத் தமிழ் இலக்கண நூலார் கருதினர். இலக்கணம் இலக்கியத்தை நயப்பதற்கு அனுசரணையாக அமைவது என்னும் கோட்பாடே ஐந்திலக்கண மரபுக்கு அடிப்படையாகின்றது. இத்தகைய மரபு மேலைத்தேய இலக்கண நூலாரிடமும் காணப்பட்டது. கிரேக்க மொழிக்கு இலக்கணம் எழுதிய டயனோஸியஸ் த்ராக்ஸ் (Dionysius Thrax) என்பவர் 'இலக்கணம்' என்றால் என்ன என்று கூறுகிறார்:

Grammar is the practical knowledge of the general usages of poets and prose writers. It has six parts: first, accurate reading (aloud) with due regard to prosodies; second, explanation of the literary expression in the works; third, the provision of notes on the phraseology and subject matter; fourth, the discovery of etymologies; fifth, the working out of analogical regularities; sixth, the appreciation of literary compositions, which is the noblest part of the grammar. (Robins, R.H., A Short History of Linguistics, 1967)

மேற்காட்டிய கூற்றின்படி இலக்கணம் என்பது செய்யுளாசிரியர்களும் உரைநடையாசிரியர்களும் கையாளும் பொது வழக்குகள் பற்றிய அறிவேயாகும். அவ்விலக்கணம் ஆறு பகுதிகள் கொண்டதாக அமையுமெனக் கூறப்பட்டுள்ளது. முதலாவது, செய்யுள் வடிவ அமைதியினை அனுசரித்துச் சரியான முறையிலே (உரத்து) வாசித்தல். இரண்டாவது, நூல்களிலுள்ள இலக்கிய வெளிப்பாடுகளின் விளக்கம். மூன்றாவது, நூற்பொருள், தொடரமைதிகள் பற்றிய குறிப்புகள். நான்காவது, பதங்களை அறிதல், ஐந்தாவது, ஒற்றுமை ஒழுங்குகளை அறிந்து கொள்ளுதல், ஆறாவது, இலக்கிய ஆக்கங்களை நயத்தல். இதுவே இலக்கணத்தின் உன்னத பகுதி என டயனோஸியஸ் த்ராக்ஸ் கூறுகின்றார். இலக்கியத்தை நயப்பதற்கும் துருவி ஆராய்வதற்கும் இலக்கணம் எவ்வாறு மேலைத்தேய மரபிலே அவசியமாயிற்று என்பதை மேற்படி கூற்றினாலே உணரமுடிகின்றது. செம்மொழித் தமிழின் ஐந்திலக்கண மரபும் இந்த அடிப்படையிலேயே அமைந்தது. இலக்கணம் எழுத்தையும் சொல்லையும் மாத்திரம் ஆராய்வதல்ல. அவற்றால் அமைக்கப்படும் யாப்பு, யாப்பினால் அமைந்த செய்யுள், அச்செய்யுளில் அமைந்துள்ள அணி, அச்செய்யுள் நுதலும் பொருள் ஆகியன பற்றியெல்லாம் ஆராய்வன. இலக்கணத்தின் அடிப்படையான நோக்கம் இதுதான் என நம்மவர் எண்ணியதாலேயே ஐந்திலக்கணம் கூறும் மரபு உண்டாயிற்று. மேலைத்தேய இலக்கண மரபுடன் ஒப்பிடுமிடத்து நம்முடைய தொல்காப்பியத்திலே ஒரு சிறப்பான பண்புண்டு. வாழ்வியலுக்கு இலக்கணம் கூறும் ஒரேயொரு இலக்கண நூலாகத் தொல்காப்பியம் திகழ்கிறது என்று கூறலாம். தமிழ் மக்கள் வாழும் நிலத்தின் இயற்கைப் பாகுபாடு கூறப்படுகிறது. ஒவ்வொரு

நிலத்தின் கால நிலையும் அதன் சூழலமைவுக்கேற்ப வாழும் விலங்குகளும் பறவைகளும் தாவரங்களும் கூறப்படுகின்றன. இவ்வாறான சூழலிலே வாழும் மக்கள் வாழ்க்கைத் தன்மை சொல்லப்படுகின்றது. தமிழ் மக்களுடைய அகவாழ்வுக்கும் புறவாழ்வுக்கும் இலக்கணம் வகுக்கிறார் தொல்காப்பியர். இத்தகைய இலக்கண அமைப்பு எந்த மொழியிலாவது இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

தமிழ் அகத்திணைப் பாடல்களையும் புறத்திணைப் பாடல்களையும் வகுப்பதற்குத் தொல்காப்பியம் காட்டும் வழிமுறைகள் ஜப்பானிய மன்யோசுப் பாடல்களை ஒழுங்காக வகுப்பதற்கு உதவ வல்லது என்னும் கருத்தினை இவ்விடத்தில் நோக்குவது பயனுடையதாகும்.

தொல்காப்பியப் பொருளாதிகாரம் அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், மெய்ப்பாட்டியல், உவமவியல், செய்யுளியல், மரபியல் என ஒன்பது பகுதிகளாக பகுக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள் அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல் ஆகியன தமிழ்க் காதற் பாடல்களுக்கான இலக்கணம் கூறும் பகுதிகளாக அமைகின்றன. அகத்திணையியலிலே தொல்காப்பியர் முதல், கரு, உரி என மூன்று வகைப்பாடுகளைப் பயன்படுத்தி அகத்திணைப் பாடல்களை இனங்காணுகிறார். அகத்திணைப் பாடல்கள் பெயர் சுட்டாத் தன்மையுடையனவாகவும், ஒவ்வொரு பாட்டும் அகத்திணை மாந்தருள் யாரோ ஒருவருடைய கூற்றாகவும் அமைகின்ற பாங்கினைத் தொல்காப்பியம் விளக்குகின்றது. சங்க இலக்கியப் பாடல் தொகுதிகளைப்போல ஜப்பானிய செம்மொழிப் பாடல்கள் (கி.பி. 700-800) எனக் கருதப்படும் மன்யோசுப் பாடல்களும் ஒரு தொகுதியாகத் தொகுக்கப்பட்டன. இத் தொகுதியே 'மன்-யோ-சுஷு' ('பத்தாயிரம் - இலைகள் - தொகுதி') எனப்பட்டது. தற்போது 10000 பாடல்களும் கிடைக்கவில்லை. மூவாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட பாடல்களே கிடைத்துள்ளன. இப் பாடல்களை முறையான தொகுப்புக்குட்படுத்த முடியவில்லை என ஜப்பானிய அறிஞர்களே கூறியிருப்பதை டாக்டர் மனோன்மணி கூறுகிறார்:

யகமொச்சி போன்ற பலர் மன்யோசுப் பாடல்களின் தொகுப்பு முயற்சிகளிலே ஈடுபட்டிருந்த போதும் தொகுப்புக்கென வரை

யறுக்கப்பட்ட நியதிகள் எவையும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. தொகுப்பாளர்களது நிலைகளுக்கு ஏற்பவே தொகுப்பு முறைகளும் வேறுபட்டமைந்துள்ளன. அதனால் தொகுப்புகளின் வகைப் பாட்டிற்கும் ஒழுங்குமுறைக்கும் ஒரு விதிமுறையைக் காண முடியாதென ஜப்பானிய அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

மன்யோசுக் கூற்றுநிலைப் பாடல்களின் தன்மை, காதற்பாடல்களின் உணர்வுநிலை என்பனவற்றை நன்கு விளங்கிக்கொள்ள தொல்காப்பிய இலக்கணம் உதவுமெனவும் அவர் கூறுகின்றார்.

கூற்றுநிலையை விளங்கிக்கொள்வதற்குத் தொல்காப்பியரது அகத் திணை மரபு பற்றிய விளக்கம் பெரிதும் உதவும். பாடல்களின் உணர்வு நிலையைத் தெளிவாக விளங்கிக்கொள்ளவும் தமிழி லக்கண மரபு வாய்ப்பாக உள்ளது. சிறப்பாகச் சங்க இலக்கியப் புலமையறிவு மன்யோசுப் பாடல்களை மொழி பெயர்ப்பதற்குப் பெரிதும் துணை செய்யும். பாடலின் குறியீட்டுப் பொருளையும் உணர்வு நிலையையும் இனங்கண்டுகொண்டால் பொருளமைதி தொடர்பான சிக்கல்கள் ஏற்படா.

என்று கூறியதை நோக்குக.

3. செவ்வியல் தமிழின் தொன்மையும் தொடர்ச்சியும்

செவ்வியல் தமிழ் தொன்மை வாய்ந்ததாக அமைந்தபோதும் அது இத்தொன்மைப் பண்புகள் பலவற்றையும் இழக்காமலும், இடையிலே வழக்கிறந்து போகாமலும் இடையறாது தொடர்ந்து வந்துள்ள வரலாற்றை உடையது. இதனைச் செம்மையாக விளக்குதற்குப் பல சான்றுகள் இருக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக செம்மொழித் தமிழின் செவ்வியல் இலக்கியங்களாகிய சங்கத் தமிழ் நூல்களிலுள்ள பாடல்களிலே பயன்படும் மொழியமைப்பு இன்றும் நடைமுறையிலே இருப்பதைக் காட்டலாம். ஆய்வு வசதி கருதி என்னுடைய பிரதேசமாகிய யாழ்ப்பாணத் தமிழை உதாரணமாகக் கொள்கிறேன்.

யாழ்ப்பாணத் தமிழ் தனித்துவமான மொழியியல்புகள் பல வற்றையுடையதொன்றாக அறிஞர்களாலே கருதப்பட்டுள்ளது. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி (1934:54) சென்ற நூற்றாண்டின் தொடக்கப் பகுதியிலே தமிழ்மொழி ஆய்விலே சிறப்புடையவராகக் கருதப்

பட்டார். அவர் பொதுவாக இலங்கைத் தமிழ் பற்றியும் சிறப்பாக யாழ்ப்பாணத் தமிழ் பற்றியும் கருத்துக் கூறும் போது 'பலவகைகளில், சொற்கள் எழுதப்படுவது போலவே அவர்களால் உச்சரிக்கப்படுகின்றன' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஹோணல் (1918: 23,) குயிப்பர் (Kuiper) என்பாருடைய கட்டுரையிலே (1962) குறிப்பிட்டபடி என்னும் மேலைத் தேயத்தவர் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

நீண்ட காலமாக வடக்கிழக்கிலங்கையிலே தனித்து வாழ்ந்துவரும் தமிழர் தம்முடைய தமிழகச் சகோதரர்கள் நீண்ட காலமாக மறந்த பல தமிழ் வழக்கங்களைத் தக்கவைத்துள்ளனர். அதனுடன் செந்தமிழை நிகர்த்த மொழியினைப் பேச்சு வழக்கிலே பயன்படுத்துகின்றனர்.

யாழ்ப்பாணத் தமிழர் பண்பாடு, மொழி ஏதோ வகையில் சில தனித்துவங்களைக் கொண்டிருப்பதற்கான காரணம் இலங்கை தீவாக அமைந்திருப்பதுமே எனக் கொள்ளக்கூடியதாய் உள்ளது. யாழ்ப்பாணத் தமிழ் தனியான ஒரு மொழியோ என்றும் ஐயப்படுகின்றனர் என K. சண்முகம்பிள்ளை (1967) கூறுவதை நோக்கவும்:

சாதாரணமாக யாழ்ப்பாணத் தமிழைக் கேட்டதும் மாணவர்கள் 'இதென்ன மலையாளமா?' என்று கேட்கின்றனர். மலையாளம் தமிழிலிருந்து வேறாய் மொழி என்றால், யாழ்ப்பாணத் தமிழையும் வேறு மொழி என்று கூறலாமோ என்ற ஐயமே எழுகின்றது.

இவ்வாறு தனித்துவம் வாய்ந்த யாழ்ப்பாணத் தமிழிலே சங்கப் பாடல்களிற் பயின்று வந்த சொற்களும் சொற்றொடர்களும் இன்றும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இந்த உண்மையினை நிறுவுவதற்குச் சங்கத் தொகை நூல்களில் ஒன்றாகிய குறுந்தொகையிலிருந்து சான்றுகள் தரப்படுகின்றன.

குறுந்தொகைப் பாடல்களிலே பல இடங்களில், இன்று யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கிலே பயன்படுத்தப்படும் தொடரிய (வாக்கிய) அமைப்புக்கள் இடம் பெறுகின்றன.

1. 'நீ கண்டனையோ கண்டார்க் கேட்டனையோ?' (75:1)
2. 'உள்ள பாணர் எல்லாம் கள்வர் போல்வர்' (127 : 5-6)

3. 'உது எம் ஊரே' (179: 3)
4. 'மழை இன்னும் பெய்யும்; முழங்கி மின்னும்' (216 : 6- 7)
5. 'கெட்ட இடத்து உவந்த உதவி.... மறந்த மன்னன் போல' (225:3-4)
6. 'நோய்க்கு மருந்து ஆகா' (263:3)
7. 'படப்பை வேங்கைக்கு மறந்தனர் கொல்லோ' (266 : 3)
8. 'மெல்ல மெல்ல இல்லாகுதுமே' (290 : 6)
9. 'தங்கினிர் ஆயின் தவறோ' (345 : 1)
10. 'சொல்லவும் ஆகாது அஃ கியோனே' (346:2)

மேற்காட்டிய தொடரியங்கள்; யாவும் இலக்கிய நடையுடையன. ஆயினும் அவற்றுள் பெரும்பாலானவை அவ்வாறே யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழிலே இன்றும் பயின்று வருகின்றன.

- முதலாவது தொடரியம் யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழிலே அப்படியே இடம் பெறுகின்றது.
- இரண்டாவது, "நீ கண்டனியே கண்ட ஆக்களைக் கேட்டனியே?" என யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழிலே அமைகின்றது.
- மூன்றாவது தொடரியம், 'உது உங்கடை ஊர்' என யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழிலே அமைகின்றது. உது என்னும் அண்மைச் சுட்டுப்பெயர் தமிழ் இலக்கணங்கள் குறிப்பிடும் மூன்று சுட்டுகளுள் ஒன்றாகும். தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்ட இச்சுட்டு தமிழ்நாட்டுப் பேச்சு வழக்கிலே முற்றாக வழக்கிழந்து விட்டது. ஈழத்திலும் யாழ்ப்பாணம், மன்னார், வன்னி ஆகிய பிரதேசங்கள் அடங்கிய வட பகுதியிலே இச்சுட்டு வழக்கிலுள்ளது. யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் எங்கெல்லாம் வாழ்கின்றார்களோ அங்கெல்லாம் உது பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

ஏனைய குறுந்தொகைச் செய்யுள் தொடரியங்கள் எவ்வாறு யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழிலே அமைகின்றன என்பதைப் பின்வரும் எடுத்துக்காட்டுக்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

- ‘ உள்ள ஆக்கள் எல்லாம் கள்ளரைப்போல இருக்கு’
- ‘(எங்கட வீட்டில) தங்கினீர் என்றால் தவறே?’
- ‘மெல்ல மெல்ல இல்லாமல் போகும்’
- ‘(தன்ர) சாப்பாட்டுக்கு மறந்திட்டாரோ?’
- ‘இது நோய்க்கு மருந்து ஆகாது’
- ‘நாங்கள் கெட்ட இடத்தில (நேரத்தில) செய்த உதவியைக் மறக்கக் கூடாது.’
- ‘சொல்லவும் முடியாமல் போயிட்டான்’

‘வேற ஆரும் இல்ல அவன் தான் இதைச் செய்தவன்’ என்னும் இயல்பான யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழில் அமைகின்ற தொடரிலே இடம் பெறும் ‘ஆரும் இல்ல’ என்னும் தொடர் குறுந்தொகை 25 ஆம் செய்யுளில் இடம் பெறும் ‘யாரும் இல்லை தானே கள்வன்’ என்னும் தொடருடன் ஒத்துள்ளது. பின்வரும் அட்டவணையில் யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழிலே அமைகின்ற தொடர்களும் அவை இடம் பெறும் குறுந்தொகைச் செய்யுளடிகளும் தரப்பட்டுள்ளன:

யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழ்	குறுந்தொகைச் செய்யுளடிகள்
1.இந்தச் சாப்பாடு எனக்கும் ஆகாது	2. எனக்கும் ஆகாது. (27:3)
2. ஒரே அலமலக்காய் இருக்கு	2. அல்லல் நெஞ்சம் அலமலக்குறமே (43.6)
3. மரம் பாறிப்போய்விட்டது	3. காலொடு பாறி (51:2)
4. அழகல் தண்ணி	4. அழகற் சில் நீர் (56:2)
5. இன்னாள் இது செய்தவன்	5. இன்னாள் செய்தது இது (173:5)
6. வேற ஊர் ஆக்கள்	6. வேறு ஊர் வேந்து (242:4 - 5)
7. கரும்புப் பாத்தி	7. கரும்பு நடு பாத்தி (262:7)
8. எங்கள் பற்றி உசாவிக் கொண்டு போகினம்.	8. உசாவுநர்ப் பெறினே. (269:2)
9. பனங்கருக்கு	9. கருக்கு (281:1)
10. சோறும் தயிரும் பிசைந்தாள்	10. குழை பிசைந்தனையேம். (289:2)
11. மம்மர் (இருள்கின்ற) நேரம்	11. வானமும் மம்மர்த்துஆகி. (310:2 - 3)
12. பூ எல்லாம் உதிர்ந்து போச்சு	12. மலர் உதிர்த்து (312:5)
13. குமரி வாழை	13. குமரி வாகை (347:2)
14. நீ அதுக்கு உடம்படுவியோ?	14. நீ உடம்படுதலின் (383:1)

சங்கப் பாடல்களில் பயன்பட்ட பல சொற்கள் எவ்வித மாற்றமும் இன்றி யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழிலே இடம் பெறுகின்றன. அவற்றுள் சில வகைமாதிரிக்காகப் பின்வரும் அட்டவணையில் நிரைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழ்	குறுந்தொகைச் செய்யுளடிகள்
கோலி (பனை ஓலையால் பிளா கோலுதல்)	உட்கைச் சிறுகுடை கோலி (60:3)
பெண்டிலை	ஊரன் பெண்டினை ஆயின் (91:3)
தப்பல் (இளையது)	ஆற்றப் பாயாத் தப்பல் ஏற்ற (121:1)
மாடு குழறிக் கொண்டு கிடக்கு	குன்றக் கூகை குழறினும் (153:1)
நுங்கு	நுங்கு (293:3)
பூ கொய்து கொண்டு வா	கொய்யும் (311:6)
தங்கையார்	தங்கை

இதுவரை நாம் நோக்கிய சான்றுகளைப் போன்று இன்னும் பல சான்றுகளை ஏனைய சங்கத் தொகை நூல்களை ஆராயுமிடத்து முன்வைக்க முடியும். யாழ்ப்பாணத்தில் வழக்கிலிருக்கும் இச் சொற்களும் சொற்றொடர்களும் தமிழ்நாட்டிலும் பல இடங்களிலே வழக்கில் இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

4. ஒட்டுமொழிப் பண்பும் செய்யுளமைப்பும்

கமில் சுவெலெபில் (1990) 'திராவிடமும் யப்பானியமும்' என்னும் கட்டுரையில் ஒர் அருமையான சுவையான கருத்து ஒன்றினை முன் வைக்கிறார். ஜே.வி.நியோஸ்ருப்னி (J.V.Neustupny) என்பவர் யப்பானிய மொழியிலே செறிந்துள்ள ஒட்டமைப்புப் பண்பின் செல்வாக்கினாலே அம்மொழியின் கவிதையிலே அடியிறுதி இயைபுத் தொடைப் பண்பு இல்லாமலுள்ளது எனக்கூறியுள்ளார். இவருடைய கருத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் சுவெலெபில் (பக்.119) ஒட்டமைப்புப் பண்பின் செல்வாக்கினாலேயே உண்மையான தமிழ்(திராவிட) யாப்பமைப்பிலும் அடியிறுதி இயைபுத்தொடை காணப்படாமலுள்ளது என்று கூறுகின்றார். சுவெலெபில் கூறிச்சென்றுள்ள இக்கருத்துத் தமிழ்மொழிக்கும் பொருந்துவதாயமைகின்றது. மொழியின் 'ஒட்டமைப்புப் பண்பு'

பற்றியும் செய்யுளில் 'அடியிறுதி இயைபுத் தொடை' பற்றியும் முதலிலே விளக்கந் தரவேண்டும்.

i. ஒட்டமைப்புப் பண்பு

உலகிலே ஒட்டமைப்புப் பண்புடைய பல மொழிகள் உள்ளன. திராவிட மொழிகளெல்லாம் ஒட்டமைப்புப் பண்புடையன. திராவிட மொழிகளுள் ஒன்றாகிய தமிழ்மொழி ஒட்டமைப்புப் பண்புடையது. ஓர் அடிச்சொல்லுடன் பல ஒட்டுக்களை ஒட்டிச் சொற்களை ஆக்கும் பண்பு தமிழ்மொழியிலே காணப்படுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக படி என்னும் அடிச்சொல்லை எடுத்துக் கொள்வோம்.

படி :-	படி - ந்த் - ஆன்	: படிந்தான்
	படி - கின்ற - ஆன்	: படிகின்றான்
	படி - வ் - ஆன்	: படிவான்
	படி - த்த் - ஆன்	: படித்தான்
	படி - க்கின்ற - ஆன்	: படிக்கின்றான்
	படி - ப் - ப் - ஆன்	: படிப்பான்
	படி - பு	: படிப்பு
	படி - வு	: படிவு
	படி - ம் - அம்	: படிமம்
	படி - கை	: படிக்கை
	படி - தல்	: படிதல்
	படி - த் - தல்	: படித்தல்
	படி - க்க் - அ - பட் - அது	: படிக்கப்பட்டது
	படி - ப்பி - த்த் - ஆன்	: படிப்பித்தான்

பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழ்ச் சொற்கள் இவ்வாறு பல அடிச்சொற்களுடன் ஒட்டுக்களை ஒட்டுவதால் ஆக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு ஒட்டுக்களைச் சேர்க்குமிடத்து அவ்வொட்டுக்கள் வேறு மொழிகளிலே தனித்து நிற்பது போலன்றித் தமிழிலே அடிச்சொல்லுடன் சேர்ந்து விடுகின்றன. இவ்வாறு சேர்ந்த சொற்களைப் பிரிக்குமிடத்து சிற்சில வேளைகளில் மயக்கமேற்படுவதுண்டு. எடுத்துக் காட்டாக அவரைக் காய் என்னும் சொல்லை.

அவரை - காய்

அவர் - ஐ - காய்

என்று இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம். 'முதலாவது,' அவரையினுடைய காய்' என்று பொருள்படும். இரண்டாவது 'அந்த ஆளைக் காய்' (சினத்தல்) என்று பொருள்படும். இத்தகைய இயல்பு தமிழ் மொழியின் ஒட்டமைப்புப் பண்பினாலேயே ஏற்படுகின்றது. தமிழ்க் கவிதைகளுக்கு ஒருவகையான கவர்ச்சியாற்றலைக் கொடுக்கும் ஓர் அணிவகை இவ்வொட்டமைப்புப் பண்பினாலேயே அமைகின்றது. இதனால் இவ்வணியை ஒட்டணி என்றே பெயரிட்டுள்ளனர்.

'வெள்ளரிக்காயா விரும்பு மவரைக் காயா

உள்ளமிளகாயா ஒரு பேச்சுரைக்காயா'

என்னும் பாடலை இரண்டு வகையாகப் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளலாம்.

வெள்ளரிக்காயா விரும்பும் அவரைக்காயா

உள்ள மிளகாயா ஒரு பே(ய்)ச் சரைக்காயா

'வெள்ளரிக்காயா? விரும்புகின்ற அவரைக்காயா? உள்ள மிளகாயா? ஒரு பேச்சுரைக்காயா?' என்று நாம் உண்ணுகின்ற மரக்கறி வகைகளை நிரைப்படுத்துவதாக இப்பாடலைக் கொள்ளுதல் ஒருவகை.

வெள் அரிக்கு ஆயா! விரும்பும் அவரைக் காயா!

உள்ளம் இளகாயா! ஒரு பேச்சு உரைக்காயா!

'வெண்மையான காப்பை அணிந்த பெண்ணே! (உன்னை) விரும்புகின்ற அவரைச் சினக்க வேண்டாம்! (உன்) உள்ளம் இளக மாட்டாயா! (என்னுடன்) ஒரு பேச்சு உரைக்கமாட்டாயா!' என்று இன்னொரு வகையிலும் பொருள் கொள்ளலாம். இவ்வாறு இரட்டுற மொழியக் கூடிய பாடல் அமைவதற்குத் தமிழ் ஒட்டு மொழிப் பண்பே வகை செய்கின்றது. 'வெள்ளெருக்கஞ் சடைமுடியான்.....' என்னும் கம்பராமாயணப் பாடலிலே 'ஒருவன் வாளி' என்று முடியும் இறுதி அடியினையும் 'ஒருவன் + வாளி' என்று பிரிக்கும் போது 'ஒப்பற்ற வனுடைய அம்பு' என்னும் பொருளையும் 'ஒரு + வன் வாளி' என்று பிரிக்கும் போது 'ஒரு வலிமை மிக்க அம்பு' என்னும் பொருளையும் தருவது இத்தகைய ஒட்டணிப் பாங்கேயாகும்.

ii. அடியிறுதி இயைபுத் தொடர்

தமிழிலே எதுகை, மோனை என்று செய்யுளிலே அமைவனவற்றை ஆங்கிலத்திலே பொதுவாக Rhyme என்று குறிப்பிடுவர். ஆங்கிலம் போன்ற இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிகளிலே Rhyme என்பது கவிதை அடிகளின் இறுதியிலே இடம்பெறுவதாகும். இறுதியில் இடம்பெறும் சீர்களிலோ சொற்களிலோ ஒலியியைபு ஏற்படுகின்றது. எடுத்துக் காட்டாக.

Twinkle twinkle little star
How I wonder what you are
Up above the world so high
Like a diamond in the sky.

என்னும் கவிதைப் பகுதியிலே நான்கு அடிகள் உள. முதலிரு அடிகளிலும் இடம் பெறும் ஈற்றுச் சொற்கள் star, are என்னும், இரண்டிலும் இறுதி இரண்டிலும் இடம்பெறும் ஈற்றுச் சொற்கள் high, sky என்னும் இரண்டிலும் ஒலி இயைபு இடம்பெறுகின்றது.

தமிழ்மொழியின் பண்டைய செய்யுட்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே சுவெலெபிலினுடைய கூற்றினை நாம் ஆராயவேண்டும். ஆங்கிலம் போன்ற இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளிலே ஈற்றடி இயைபுத் தொடரை (Rhyme) காணப்படுவதாக முன்னர் குறிப்பிட்டோம். ஆங்கிலக் கவிதையொன்றினை எடுத்துக்காட்டாகக் குறிப்பிட்டுள்ளோம். இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளைச் சேர்ந்த சமஸ்கிருதத்தில்,

லோகாபி ராமம் ரணரங்க தீரம்
ராஜீவ நேத்ரம் ரகுவம்ச நாதம்
காருண்ய ரூபம் கருணாகரந்தம்
புரீராமச்சந்த்ரம் சரணம் பிரயத்யே

ஈற்றடி இயைபுத் தொடரை இடம்பெறுகின்றதைக் காணலாம்.

தமிழ்ச் செய்யுட்களிலே ஈற்றடி ஒலியியைபுப் பண்பு பிற்காலத்திலேயே இடம்பெறத் தொடங்கியுள்ளது. தமிழின் மிகப் பழைமையானவாகிய சங்கச் செய்யுட்களிலே எதுகை, மோனை ஆகியன அருகியே காணப்பட்டன. புறநானூறு என்னும் நூலிலே எதுகை,

மோனை எவையுமின்றிப் பேச்சோசை அமைப்பிலே பல பாடல்கள் காணப்படுகின்றன.

அதனெறிந் தன்ன நெடுவெண் களரின்
ஒருவ னாட்டும் புல்வாய் போல
ஒடி யுய்தலுங் கூடுமன்
ஒக்கல் வாழ்க்கை தட்குமா காலே

என்னுஞ் செய்யுளை (193) எடுத்துக்காட்டாக்கலாம். பிற்காலத்து யாப்பு இலக்கண நூல்கள் கூறும் எதுகை, மோனை போலன்றிப் பேச்சோசையிலே இடம்பெறும் சில ஒலியியைபுகளையுடையன வாகப் பல செய்யுட்கள் புறநானூற்றிலும் ஏனைய சங்கநூல்களிலும் காணப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக குறுந்தொகையிலே,

இல்லோ னின்பங் காமுற் றாஅங்கு
அரிதுவேட் டனையா னெஞ்சே காதலி
நல்ல வாகுத லறிந்தாங்கு
அரிய ளாகுத லறியா தோயே

என்னுஞ் செய்யுளில் (120) 'இல்லோன்', 'நல்லன்' என்பன முறையே முதலடியிலும் மூன்றாமடியிலும், 'அரிது' 'அரிய' என்பன முறையே இரண்டாமடியிலும் நான்காமடியிலும் இடம்பெறுகின்றன. இத்தகைய ஒலியியைபு சில பாடல்களிலேயே காணப்படுகின்றது.

பூழ்க்கா லன்ன செங்கா லுமுந்தின்
ஊழ்ப்படு முதுகா யுழையினங் கவரும்
அரும்பனி அச்சிரந் தீர்க்கும்
மருந்துபிறி தில்லையவர் மணந்த மார்பே

என்னும் குறுந்தொகைச் செய்யுளில் (68) 'பூழ்' 'ஊழ்' 'அரும்பு' 'மருந்து' என முறையே நான்கடிகளின் முதலசைகளிலே ஒலியியைபு ஏற்படுவதையும், 'பூழ்க்கால்' 'செங்கால்' என முதலடியிலும், 'ஊழ்' 'உழை' என இரண்டாமடியிலும், 'அரும்' 'அச்சிரம்' என மூன்றாமடியிலும், 'மருந்து', 'மணந்த' 'மார்பு' என நான்காமடியிலும் ஒலியியைபு ஏற்படுவதையும் இங்கு எடுத்துக்காட்டலாம்.

பிற்கால யாப்பிலக்கணக் கட்டளைக்கு ஏற்புறும் எதுகை, மோனை அமைந்த செய்யுட்கள் சங்க இலக்கிய நூல்களுள் கலித் தொகையிலும் பரிபாடலிலும் இடம்பெறத் தொடங்குகின்றன.

எறித்தரு கதிர்தாங்கி ஏந்திய குடைநீழல்
 உறித்தாழ்ந்த கரகமும் உரைசான்ற முக்கோலும்
 நெறிப்படக் கவைஇ வேறொரா செஞ்சத்துக்
 குறிப்பேவல்செயல்மாலைக் கொளைநடையந்தணீர்.

என்னும் கலித்தொகைச் (08) செய்யுளடிகளையும்,

புலவரை யறியாப் புகழொடு பொலிந்து
 நிலவரை தாங்கிய நிலைமையிற் பெயராத்
 தொகையா நேமிமுதல் தொல்லிசை யமையும்
 புலவராய் புரைத்த புனைநெடுங் குன்றம்

என அமையும் பரிபாடல் பதினைந்தாம் பாடலடிகளையும் இங்கு எடுத்துக்காட்டுகளாகத் தரலாம். இத்தகைய எதுகை மோனையமைப்புப் பல நூற்றாண்டுகளாக எழுந்த தமிழ்ச் செய்யுட்களிலே இடம்பெற்று வரலாயிற்று.

இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிச் செய்யுட்களிலே நெடுங்காலமாக இடம் பெற்று வந்த அடியிறுதி ஒலியைபுப் பண்பும் தமிழ்ச் செய்யுட்களிலே இடைக்காலத்திலே இடம்பெறத் தொடங்குவதைக் காண முடிகின்றது. ஆனால் இவற்றிலே வழக்கமாக தமிழ்ச் செய்யுட்களிலே இடம்பெறும் அடிமுதல் எதுகையுடன் ஆங்கிலப் பாடல்களிலே வழக்கமாக இடம்பெறும் அடியிறுதி ஒலியியையும் சேர்ந்து வருவதைக் காணக்கூடியதாயுள்ளது. நந்திக்கலம்பகம் (கி.பி.ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு) கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்களுள் ஒன்றினை எடுத்துக்காட்டாக இங்கு தருகின்றோம்.

செழுமலர் துதைதரு தெரிகணை மதனனது
 எழில்உடல் பொடிபட எரிதரு நுதலினை
 அருவரை அடிஎழ முடுகிய அவுணனது
 ஒருபது முடிஇற ஒருவிரல் நிறுவினை

இச்செய்யுளிலே 'மதனனது', 'அவுணனது', 'நுதலினை', 'நிறுவினை' எனும் அடியிறுதி ஒலியியைபுகள் இடம்பெறுகின்றன.

பதினான்காம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் பல இசைப்பாடல்களிலே அடியிறுதி எதுகை பெருமளவு இடம்பெறலாயிற்று. சித்தர் பாடல்களிலே பல எடுத்துக் காட்டுகளைக் காணலாம். கடுவெளிச் சித்தருடைய,

நந்த வனத்திலோ ராண்டி - அவன்
நாலாறு மாதமாய்க் குயவனை வேண்டிக்
கொண்டுவந் தானொரு தோண்டி - மெத்தக்
கூத்தாடிக் கூத்தாடிப் போட்டுடைத் தாண்டி.

என்னும் பாடலிலே 'ஆண்டி', 'வேண்டி', 'தோண்டி', 'போட்டுடைத் தாண்டி', என்னும் ஒலியைபு எதுகை இடம்பெறுகின்றது. அவருடைய பாடல்கள் எல்லாமே இப்படியான அடியிறுதி எதுகை கொண்டன வாயமைகின்றன.

பள்ளு, குறவஞ்சி போன்ற இசைநாடகப் பண்புடைய இலக்கிய வடிவங்கள் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் தோன்றுகின்றன. குமரகுருபரருடைய மீனாட்சியம்மை குறம், முக்கூடற்பள்ளு, திருக் குற்றாலக் குறவஞ்சி போன்ற இலக்கியங்களிலே பல செய்யுட்கள் அடியிறுதி எதுகை கொண்டனவாயமைந்துள்ளன.

கொழுங்கொடியில் விழுந்த வள்ளிக் கிழங்கு கல்லி எடுப்போம்
குறிஞ்சிமலர் தெரிந்து முல்லைக் கொடியில் வைத்துத் தொடுப்போம்
பழம்விழுந்த கொழுஞ்சாற்றின் தேறலின் வாய் மடுப்போம்
கிம்புரியின் கொம்பெடுத்து வெம்புதினை இடிப்போம்

என்னும் மீனாட்சியம்மை குறம் பாடலிலே 'எடுப்போம்', 'தொடுப்போம்', 'மடுப்போம்', 'இடிப்போம்' என்னும் ஒலியைபு அலகுகள் இடம்பெறுகின்றன. முக்கூடற்பள்ளு நூலிலிருந்து பின் வரும் பாடல் எடுத்துக்காட்டாகத் தரப்படுகின்றது.

தத்தும் யாப்புனல் முத்தம் அடைக்கும்
சாலைவாய்க் கன்னல் ஆலை உடைக்கும்
கத்தும் பேரிகைச் சத்தம் புடைக்கும்
கலிப்பு வேலை ஒலிப்பைத் துடைக்கும்
நித்தம் சாறயர் சித்ரம் படைக்கும்
நிதியெல் லாந்தன் பதியிற் கிடைக்கும்
மத்தம் சூடும் மதோன்மத்த ரான
மருதீசர் மருதூர் எங்கள் ஊரே.

அண்ணாமலை ரெட்டியாருடைய காவடிச் சிந்துப் பாடல்களிலே அடியிறுதி எதுகை பெருமளவு பயின்று வந்துள்ளது. பாரதியினுடைய சிந்துப் பாடல்களும் இப்பண்புடையதாயமைகின்றன.

வெடிபடு மண்டத் திடிபல தாளம்போட - வெறும்
 வெளியி விரத்தக் களியொடு பூதம் பாடப் - பாட்டின்
 அடிபடு பொருளின் அடிபடு மொலியிற் கூடக் - களித்
 தாடுங் காளீ! சாமுண்டி 'கங்காளீ'

என்ற 'ஊழிக்கூத்து'ப் பாட்டிலும்,

காலமாம் வனத்திலண்டக் கோலமா மரத்தினமீது
 காளிசக்தி யென்றபெயர் கொண்டு- ரீங்
 காரமிட் டுலவுமொரு வண்டு -தழல்
 காலும் விழி நீலவன்ன மூல அத்து வாக்களெனும்
 கால்களா றுடைய தெனக் கண்டு -மறை
 காணுமுனி வோருரைத்தார் பண்டு.

என்று 'மஹாகாளியின் புகழ்' என்னும் பாட்டிலும் அடியிறுதி
 எதுகை அமைவதைக் காணலாம். பிற்காலத்திலே பல கவிதைகளிலே
 இத்தகைய செய்யுட்பண்பு இடம்பெற்றுள்ளது.

செய்யுட்களிலே அடிமுதல் எதுகை நீண்டகாலமாகக் காணப்படும்
 பண்பாகும். ஆங்கிலச் செய்யுளைத் தமிழிலே மொழிபெயர்க்கும்
 போது கூட இப்பண்பே மேலோங்கி நிற்கின்றது. தமிழ்ச் செய்யுளின்
 எதுகையாலே ஒரு நல்ல பயன்பாடு இருந்தது. நீண்டகாலமாக எம்
 முடைய எழுதுகருவிகள் ஓலை - எழுத்தாணி, கல்-உளி, சீலை-தூரிகை
 ஆகியனவாகவே அமைந்தன. இவற்றுள் ஓலை- எழுத்தாணி மிகப்
 பெரிய அளவிலே பயன்படுத்தப்பட்டன. ஓலையிலே எழுதுகின்ற
 போது செய்யுட்களை அடிபிரித்தெல்லாம் எழுதுவதில்லை. தற்போது
 நாம் கையாளும் குறியீடுகளெல்லாம் ஆங்கிலக் கல்வியினாலே
 பெறப்பட்டவை. இன்றைய கணினித் திரை 21 அலகுகளைக்
 கொள்ளுமெனில், மொழியின் ஒழுங்கினை அறியாதவர், 21 எழுத்
 துக்களை அச்சிடுவது போல (சில வெளிநாட்டுத் தமிழ்க் கணினிப்
 பிரசுரங்களில் இப்படி நடக்கின்றது) ஓலையில் இடமிருக்கும்
 வரையும் எழுதினார்கள். செய்யுளின் அடி, சொற்றொடர், சீர்
 போன்றவற்றுக் கேற்றபடி எழுதப்படுவதில்லை. ஆனால் காலங்
 காலமாக ஓலையிலே எழுதப்பட்ட செய்யுட்களை இலகுவாக அடி,
 சீர் பிரித்துப் படித்து விடுகிறார்கள். இதற்கு செய்யுளின் அடிமுதல்

எதுகை ஓரளவு வாய்ப்பாக இருந்தது. ஓலையிலே ஒரு பாடல் பின்வருமாறு எழுதப்பட்டுள்ளது எனக் கொண்டால்,

பொன்னின் சோதிபோதினினாற்றம் பொலிவே போல் தென்னுண்
தேனின் தீஞ்சுவை செஞ்சொற் கவியின்பம் கன்னிம்
மாடத்தும்பரின் மாடே களிபேடோடன் னம் மாடும்
முந்துறைகண்டங் கயல்நின்றார்.

அப்பாடலின் அடியை முதலடியின் எதுகையாக அமையும் 'ன்' மெய்யெழுத்து, இரண்டாவது அடியின் தொடக்கத்தை இனங்காணத் துணைசெய்கின்றது எனவே,

பொன்னின்சோதி போதினி னாற்றம் பொலிவேபோல்
தென்னுண்டேனின் தீஞ்சுவை செஞ்சொற் கவியின்பம்
கன்னிம் மாடத் தும்பரின் மாடே களிபே டோடு
அன்னம்மாடும் முந்துறைகண் டங்கயல் நின்றார்.

என்று அடிகளைப் பிரித்தறிய அடிமுதல் எதுகை பயன்படுகின்றது. அச்சுயந்திரம் வந்த பின்னர் அடிபிரித்து அச்சிடக்கூடிய வாய்ப்பு ஏற்பட்ட போதிலும் அடிமுதல் எதுகை அமைத்துச் செய்யுளமைக்கும் பழக்கம் இன்றுவரையும் பின்பற்றப்படுகின்றது. புதுக்கவிதை பாடும் கவிஞர்கள் இந்நீண்டகால மரபிலிருந்து விடுபடுவதை நாம் இன்று காணக்கூடியதாகவும் உள்ளது.

ஆங்கிலம் போன்ற மொழிகளிலே இடம்பெற்ற Rhyme (அடியிறுதிச் சொல் எதுகை) ஒட்டுமொழிகளாகிய தமிழ் (திராவிட), யப்பானிய மொழிகளிலே பெரிதும் இடம்பெறாமல் இருப்பதற்கு அம்மொழிகளின் ஒட்டமைப்பே காரணமாக அமைகின்றது. ஆங்கில மொழிச் சொற்கள் தனித்தனியாக அமைவன. இவை அடியிறுதியிலே இயைபுபெற்று வருவதற்குப் பயன்படுத்த முடியும். ஆனால் தமிழ் போன்ற மொழிகளிலே பெரும்பாலான சொற்கள் ஒட்டமைப்பிலேயே அமைகின்றன. இதனால் அடியிறுதிச் சொல் எதுகை அமைப்பதிலே பல சிக்கல்கள் உள்ளன. தமிழ் எதுகை, மோனைகளெல்லாம் எழுத்துக்கள் அல்லது அசைகளிலேயே பெரும்பாலும் தங்கியுள்ளன. யப்பானிய மொழியிலே இதுகூட அருகியே காணப்படுகின்றது.

இயல் ஐந்து

தமிழின் செவ்வியல் இலக்கிய மரபு

தமிழ் நாகரிக உருவாக்கமும் பாண்பாட்டும்

செம்மொழித் தமிழின் பண்டைய இலக்கிய காலம் பற்றி முன்னரும் பார்த்தோம். செம்மொழித் தமிழ் இலக்கியம் இந்திய நாகரிகத்தின் ஒரு பகுதியினை நன்கு எடுத்துக்காட்டும் மூலமாக அமைகின்றது. இந்தியாவின் சிந்து கங்கை நதிப் பள்ளத்தாக்கில் ஒரு பகுதியில் 'வேத ஆரியர்' இன்னொரு பக்கத்தில் 'திராவிட இந்துக்கள்' வாழ்ந்தனர். இவர்களுடைய பண்பாட்டுக் கையளிப்புகள் இந்தியப் பண்பாட்டினையும் நாகரிகத்தினையும் உலகப் புகழ் பெற்றனவாக ஆக்கியுள்ளன. இந்தோ-ஆரிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்ததாகச் சமஸ்கிருத மொழியும் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்ததாக தமிழ் மொழியும் அமைந்தன. இவ்விரு மொழிகளும் உலகத்துக்கு வியாசர், வால்மீகி, பாணினி, காளிதாசன், தண்டின், மாகன், திருவள்ளுவர், இளங்கோ, தொல்காப்பியர், கம்பன், சேக்கிழார் போன்ற புலவர்களைத் தந்துள்ளன. இவர்கள் யாவரும் இந்தியப் புலவர்களே. எனவே, தமிழை எவரும் அறியாமல் விட்டால் இந்தியப்பண்பாட்டின், நாகரிகத்தின் ஒரு பகுதியினை அறியாதவர்களாவர். இந்நிலையில் தமிழ் இலக்கிய காலம் எவ்வாறு உதயமாகிறது என்பதைப் பாரக்கலாம்.

பண்டைத் தமிழரின் எழுத்தறிவுக்காலம் எவ்வாறு இலக்கிய ஆக்க காலமாக மாறுகின்றதென்பதை நாம் அறியவேண்டும். இது தொடர்பாக கமில் ஸ்வெலெபில் மிகத் தெளிவான கருத்தினை வெளிப்படுத்துகிறார். சிந்துவெளி திராவிட-இந்து நாகரிகம் வடக்கிலிருந்து தென்னகத்துக்கு படிப்படியாக வந்து சேரத் தொடங்கியது.

எழுத்தறிவை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு தமிழ் நாகரிகம் தமிழ்நாட்டிலே உருவாகத் தொடங்கியது. இப்பண்டைய நாகரிகம் தென்னாட்டுப் பாண்டிய அரசுடன் தொடர்புடையதாய் இருந்தது. பாண்டிய அரசு கி.மு. 668 - 631 காலமாக அமையலாம் என்பதற்கு வரலாற்றாசிரியர்களாகிய ரோமிலா தப்பர், சு. சம்பகலக்ஷ்மி ஆகியோர் வரலாற்றுச் சான்று கூறுகின்றனர். இவர்களுடைய கருத்தின்படி அஷுர்பனிப்பல் (Ashurbanipal) சாசனத்தில் Padē என்னும் சொல்லும் Quadē என்னும் சொல்லும் இடம்பெறுகின்றன. இவை 'கூடல் மன்னன் பாண்டியன்' என்று இனங்காணப்படுகின்றமையால், கி.மு. 668 - 631 காலப் பகுதியிலே தமிழ் நாகரிகம் உருவாகக் காரணமாகிய பாண்டிய அரசு தென்னகத்திலே இருந்தது என கருதுகின்றனர். இவ்வாறு தொடங்கிய இத்திராவிட (தமிழ்) நாகரிகம் பிராமி எழுத்தின் தொடர்பு, தொடக்கநிலைப் போர் வடிவங்கள், நிர்வாக அமைப்புகள், பாரம்பரிய மரபுகள், சமூக-நிர்வாக ஒழுங்கமைப்பு ஆகியனவற்றை உடையதாக அமைந்தது. தென்னகத்தின் பெருங்கற் பண்பாட்டு நாகரிகத்தின் அடிப்படையிலிருந்தே தமிழ் நாகரிகம் உருவாயிற்று. இதனுடைய காலம் கி.மு. 500 ஆக இருக்கலாம் என கமில் ஸ்வெலெபில் கருதுகிறார். தொடக்ககால எழுத்தறிவு நாகரிகமாகிய இதன் பண்புகளாவன: (1) இரும்பினாலான ஆயுதங்கள், குதிரை, தேர் ஆகியனவற்றைப் பயன்படுத்தி பல போர்கள் நடைபெற்றன. (2) தொடக்ககால நகரமயமாக்கலுக்கு உதவக்கூடிய வேளாண் பொருளாதாரத்துக்கான நல்ல நெல் விளையும் பகுதிகளுடமை (3) நன்கு வரையறுக்கப் பட்ட சமூக அமைப்பு, தொழிற்பிரிவு, வெளிநாட்டு - கரையோர வணிகத் தொடர்புகள் கொண்டமை (4) உள்ளூர்க் குருத்துவம், ஒழுங்கமைப்புடைய கிரியைகள், தொன்மங்கள் ஆகியனவற்றையுடைய சம்பிரதாயமான சமயப் பிரிவுகளைக் கொண்டமைந்தமை (5) குழுமங்கள், குலமரபுக் குழுக்கள் ஒன்று சேர்ந்து உண்டாகிய தேசியம், மூவேந்தரின் கீழ் உருவாகிய ஒழுங்கமைப்பான அரசு பரம்பரை (6) வரிவடிவம் ஒன்றினைப் பெற்றுத் தமக்கேற்றபடி உருவாக்கி, வாய்மொழிக் காலத்துக்கும் எழுத்தறிவாக்கத்துக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் எழுத்தினைப் பயன்படுத்தியமை. கி.மு.

500இல் தொடங்கிய இம்முயற்சிகளின் பலனாக கி.மு. 300 அளவில் பெருந்தொகையான எழுத்திலமைந்த இலக்கியங்கள் தோன்றின.

தமிழிலே தோன்றிய தொடக்க கால இலக்கியங்கள் யாவுமே உலகியல் தழுவியவையாகவே அமைந்தன. இந்த வகையில் இந்தியாவில் வேறெந்த மொழியிலும் உலகியல் தழுவிய சமயஞ் சாராத இலக்கியங்கள் தோன்றுதற்கு ஐந்து நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழில் உலகியல்சார் இலக்கியங்கள் தோன்றிவிட்டன. சமஸ்கிருத மொழியிலே வேதங்கள், பிராமணங்கள், உபநிஷதங்கள், மஹாபாரதம், இராமாயணம் எனத் தோன்றியவை யாவுமே புனித நூல்களாகக் கருதப்பட்டன. இத்தகைய புனித நூல்கள் தமிழ் நாட்டிலே தொடக்க காலத்திலே தோன்றவில்லை. பக்தி இலக்கிய காலத்திலேயே அத்தகைய நூல்கள் தோன்றுகின்றன.

செம்மொழித் தமிழின் பண்டைய இலக்கியங்களாகிய சங்கத் தொகை நூல்கள் தொடக்கம் பிற்கால இலக்கியங்கள் வரை செவ்வியல் பண்புகளைக் காணலாம். சங்க காலத்திலும் அதற்கு முன்னரும் தோன்றிய பல தமிழ் இலக்கியங்கள் பல்வேறு காரணங்களால் அழிந்துபோய்விட்டன. அவ்வாறு அழிந்துபோன சில நூல்கள் சங்க காலத்திலேயே எழுந்துள்ளன என்று அறியக்கூடியதாயுள்ளது. மறைந்து போன தமிழ் இலக்கியங்கள் பற்றி உ.வே. சாமிநாதையரும் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமியும் எழுதியுள்ளனர். அவை பற்றிக் கருத்துத் தெரிவிக்குமிடத்து கமில் ஸ்வெலெபில் 'Companion Studies to the History of Tamil Literature' (E.J. Brill, Leiden, The Netherlands, 1992) என்னும் நூலில் தகடூர் யாத்திரை என்னும் நூல் மறைந்து போனது ஒரு பேரிழப்பு எனக் கூறுவர். அவருடைய கருத்துக்களைத் தொகுத்து இங்கு தருகிறோம். தகடூர்யாத்திரை ஒரு வரலாற்றுப் பின்னணியுடைய நூலாகையால் அது ஏனைய நூல்களினின்று வேறு படுகிறது. அதுமட்டுமன்றி அது ஒரு போர் நூலாகவும் அமைகின்றது. தகடூர் என்பது சங்ககால மன்னனாகிய அதிகைமான் அஞ்சியின் பெரிய கோட்டையாகும். அக்கோட்டையினைக் கைப்பற்றி அதிகைமானைக் கொன்ற நிகழ்வு முக்கியமானதொன்றாகும். அதிகைமானைப் பற்றி ஓளவையாரே அதிகம் பாடல்கள் பாடியுள்ளார். அவன் மாண்டபோது அவர் பாடிய 'சிறியகட் பெறினே எமக்கிய மன்னே....' (163) என்னும் பாடல் மிகச் சிறந்த இரங்கற் பாடலாகும்.

அத்தகைய வேந்தனுக்கு எதிராக நடைபெற்ற போரைப் பொருளாகக் பாடும் பொழுது, அது ஒரு வரலாற்று நிகழ்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்ட பாடலாகவும், அதிகைமானின் வீரத்தினையும் சேரலனின் வீரத்தினையும் பாடுவதாகவும் அமைந்திருக்க வேண்டும். இத் தகடூர் யாத்திரை நூல் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் எழுந்திருக்கலாம் என எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை கூறியுள்ளார் (History of Tamil Language and Literature. Chennai. 1959). கமில் ஸ்வெலெபில் பல சான்றுகள் காட்டி அதனை மறுக்கின்றார். பெரும்பாலும் வரலாற்று நிகழ்ச்சியொன்று நடைபெறும்பொழுதோ அது நடைபெற்றுச் சற்றுப் பின்னதாகவோ அதுபற்றிப் பாடும் வழக்கம் சங்ககாலப் புலவர்களிடையே காணப்பட்டது என கமில் ஸ்வெலெபில் அபிப்பிராயப் படுகிறார். தகடூர் யாத்திரை 9, 29, 47, 48 ஆம் பாடல்களை நோக்குமிடத்து சங்க காலப் புலவர்களாகிய அரிசில்கிழார், பொன்முடியார் ஆகியோரும், அதிகைமான், சேரமான் ஆகிய மன்னரும் இவ்வரலாற்று நிகழ்விலே இடம்பெறுவதை அறியக்கூடியதாயுள்ளது. இந்நிகழ்வுக் காலத்திலேயே இந்நூலும் எழுந்திருக்கலாம் என கமில் ஸ்வெலெபில் வாதாடுகிறார். மேலும், உரையாசிரியர்கள் இந்நூலை சிலப்பதிகாரம், பெருந்தேவனார் பாரதம் ஆகியவற்றுக்கு முன்னராகக் குறிப்பிடுவதுடன், அது மிகப் பண்டைய கால நிகழ்வுப் பொருளைப் பாடும் நூல் எனவும் குறிப்பிடுவதால், அது சங்க காலத்திலேயே எழுந்திருக்கலாம் எனக் கூறுகின்றார்.

இவ்விடத்தில் தகடூர் யாத்திரை ஒரு பாண்பாட்டாக அமைந்திருக்கலாம் என எண்ணவும் இடமுண்டு. பாண்பாட்டுப் பற்றி தொ. பரமசிவன் 'எழுத்திலக்கியம் பிறப்பதற்குமுன் உள்ள வாய் மொழிப் பாடல்கள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. மேலும் சங்க இலக்கியத்தில் அடிக்கடி பாணர்கள் குறிப்பிடப்பட்டாலும் பாணர் பாடிய பாடல்கள் எவையும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. பாணர்களின் பாடல்கள் வாய்மொழிப் பாடல்களாகவே இருந்து மறைந்திருத்தல் வேண்டும்' என்று கூறியுள்ளார். இப்பின்னணியிலே தகடூர் யாத்திரையை நோக்கும்போது, அகநானூற்றில் இடம்பெறும் 352ஆவது பாடல் நமது கவனத்தை ஈர்க்கின்றது. அப்பாடல் முன்னரே குறிப்பிடப்பட்டாலும் தெளிவுக்காக மீண்டும் இங்கே தரப்படுகின்றது:

முடவுமுதிர் பலவின் குடம்மருள் பெரும்பழம்
 பல்கிளைத் தலைவன் கல்லாக் கடுவன்
 பாடிமிழ் அருவிப் பாறை மருங்கின்
 ஆடுமயில் முன்னது ஆகக் கோடியர்
 விழவுகொள் மூதூர் விறலி பின்றை
 முழுவன் போல அகப்படத் தழீஇ
 இந்துணைப் பயிரும் குன்ற நாடன்
 குடிநன்கு உடையன் கூடுநர்ப் பிரியலன்
 கெடுநா மொழியலன் அன்பினன்' எனநீ
 வல்ல கூறி வாய்வதின் புணர்த்தோய்
 நல்லை காண்இனிக் காதல்அம் தோழீஇ
 கடும்பரி புரவி நெடுந்தேர் அஞ்சி
 நல்லிசை நிறுத்த நயம்வரு பனுவல்
 தொல்லிசை நிறீஇய உரைசால் பாண்மகன்
 எண்ணுமுறை நிறுத்த பண்ணி னுள்ளும்
 புதுவது புனைந்த திறத்தினும்
 வதுவை நாளினும் இனியனால் எமக்கே.

இப்பாடலில் ஒரு பாணன் அதிகைமான் அஞ்சியின் புகழ் பாடும் பனுவலை இயற்றிய செய்தி கூறப்படுகிறது. அதனை,

கடும்பரி புரவி நெடுந்தேர் அஞ்சி
 நல்லிசை நிறுத்த நயம்வரு பனுவல்
 தொல்லிசை நிறீஇய உரைசால் பாண்மகன்
 எண்ணுமுறை நிறுத்த பண்ணி னுள்ளும்
 புதுவது புனைந்த திறத்தினும்
 வதுவை நாளினும் இனியனால் எமக்கே.

என்னும் அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. அப்பனுவல் உயர் இலக்கியத் தன்மையுடையதென்பதை 'எண்ணுமுறை நிறுத்த பண்ணினுள்ளும் புதுவது புனைந்த திறத்தினும்' என்பதால் உணரமுடிகின்றது. மேலும் தலைவி இத்தகைய சிறந்த பனுவலைப் பாடிய பாணன் தன் வதுவை நாளைவிட இனியனாக அமைகின்றான் என்று கூறுவதிலிருந்து அதன் சிறப்பினைப் புலப்படுத்துகின்றது. தகடூர் யாத்திரை போன்ற ஒரு பனுவல் பாண்பாட்டாக இயற்றப்பட்டுள்ள செய்தி நம்மைச் சிந்திக்கவைக்கின்றது. கமில் ஸ்வெலெபிலின் வாதம் ஏற்றுக்கொள்ளக்

கூடியதாக அமைகின்றது. அதிகைமான் காலம் அசோகனுடைய காலம் என கல்வெட்டாதார மூலம் அறியலாம் என டாக்டர் ஐராவதம் மகாதேவன் கூறுவர். தமிழ்-பிராமி சாசனங்கள் பண்டைத்தமிழின் பதிகைகள் எனக் கூறும் அவர் மாங்குளம், இரும்பொறை, ஜம்பை கல்வெட்டுகளே நெடுஞ்செழியன், சேரல் இரும்பொறை, அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி ஆகியோரையும், சங்ககாலத்தையும், தமிழ்-பிராமிக் காலத்தையும் இணைத்துக்காட்டுகின்றன என்று கூறுவார். இவற்றுள் ஜம்பை கல்வெட்டு, அசோகன் குறிப்பிடும் 'சத்யபுத்தோ' தகடீரி லிருந்து ஆட்சிசெய்த அதிகைமான் பரம்பரையே என்பதை அறிந்து கொள்ள உதவுகின்றதென ஐராவதம் மகாதேவன் குறிப்பிடுகிறார். (Tamil-Brahmi inscriptions are the only record of the old Tamil, the one prior to Sangam poetry. Many Tamil-Brahmi inscriptions are important landmarks in our history. For example, the inscriptions of Nedunchezhiyan at Mankulam, the Irumporai inscriptions at Pugalur near Karur and the Jambai inscription of Adhiyaman Neduman Anji link the Sangam age with the Tamil-Brahmi age. It is the Jambai inscription that prove that the "Satyaputo" mentioned by Asoka was none other than the Adhiyaman dynasty, which ruled from Tagadur, modern Dharmapuri.) எனவே பெரும்பாலான சங்கப் பாடல்கள் அசோகனுடைய காலமாகிய கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலே தோன்றியுள்ளன எனக் கொள்ளலாம்.

1. சங்க இலக்கியச் செவ்வியற் செய்திகள்

i. பல்வகைப் போர்கள்

கிரேக்க இலக்கியங்களாகிய இலியாத், ஒடிஸி ஆகிவற்றிலே பல போர்கள் இடம் பெறுகின்றன. புகழுக்காகப் போரிட்டு மடிதல் என்பது கிரேக்க இலக்கியமான இலியாத்தில பெருமையாகக் கருதப்படுகின்றது. க்ளெயொஸ் (Kleos) என்பது 'புகழ்'. போரிலே போரிட்டு மடிதலினாலே புகழ் பெறலாம் அல்லது போரிட்டு வெற்றியீட்டி வீடு திரும்புதலினாலே புகழ் பெறலாம். பின்னது நொஸ்ற்றஸ் (Nostos 'வீடு திரும்பல்') எனப்படும். இலியாத்தில் ற்ரோய் (Troy) நகரை முற்றுகையிட்ட கிரேக்க வீரர்களுக்கு இவ்விரு வழிகளே இருந்தன. இக்காவியத்தில் வரும் ஒடிஸியஸ் போரிலே வெற்றியீட்டி

வீடு விரும்புவதாலே புகழ் பெற்றான். ஆனால் அக்கிலியஸ் என்னும் வீரனுக்கு சன்மானம், வீடு திரும்பல், போரிட்டு மடிதல் என்னும் மூன்றினுள் ஒன்றினைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அகெமெம்னொன் அக்கிலியஸுக்குச் சன்மானம் அனுப்புகிறான். அதனை ஒடிஸியஸ், /பீனிக்ஸ், ஏஜக்ஸ் ஆகியோர் கொண்டு வருகின்றனர். அக்கிலியஸ் அவர்களுக்குப் பின்வருமாறு கூறுகிறான்:

For my mother The tis the goddess of silver feet tells me
I carry two sorts of destiny toward the day of my death. Either,
if I stay here and fight beside the city of the Trojans,
my return home is gone, but my glory shall be everlasting;
but if I return home to the beloved land of my fathers,
the excellence of my glory is gone, but there will be a long life
left for me, and my end in death will not come to me quickly

என் தாய் வெள்ளிக் காற் பெண் தெய்வம் தீற்றிஸ் எனக்குச் சொல்கிறாள் என்னுடைய இறப்பு நாளிலே இரண்டு வகைச் செல்நெறிகள் உள்ளன. ஒன்று, நான் இங்கே தங்கி ற்ரோஜன்ஸின் நகருக்கு அருகே நின்று போரிட்டேனால், என் வீடு திரும்புகை போய்விடும், ஆனால் என் புகழ் நீடுழி நிற்கும். ஆனால் என் தந்தையர் காதலித்த நாட்டு வீட்டுக்கு திரும்பினால், என் புகழின் உன்னதம் போய்விடும், ஆனால் நீடு வாழ்நாள் எனக்கு இருக்கும், என் முடிவாகிய இறப்பு என்னிடம் உடனடியாகவரமாட்டாது.

இறுதியிலே அக்கிலிஸ் ற்ரோஜன்ஸ் பலரைக் கொன்று வீரமரணம் அடைகின்றான். இத்தகைய காட்சிகளும் கருத்துகளும் செவ்வியல் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் நாம் பெருந்தொகையாகக் காண்கிறோம். கிரேக்க வீரயுகப் பாடல்கள் போன்று சங்கத் தமிழ் இலக்கியங்களும் அமைகின்றன. க. கைலாசபதி (1968), ஜோர்ஜ் ஹார்ட் (1975), ஸ்வெலெபில் (1992) ஆகியோர் இவ்விரு மொழிகளின் வீரயுகப் பாடல்கள் பற்றி விரிவாகக் கூறியுள்ளனர்.

மேலே குறிப்பிட்ட புகழ் பற்றிச் சங்க இலக்கியங்களிலே பல செய்திகள் வருகின்றன.

புறநானூறு 182ஆம் பாடலில் கடலுள் மாய்ந்த இளம்வழுதி,

உண்டால் அம்ம, இவ்வுலகம்; இந்திரர்;

அமிழ்தம் இயைவ தாயினும், இனிது எனத்

தமியர் உண்டலும் இலரே; முனிவிலர்!
 துஞ்சலும் இலர்; பிறர் அஞ்சுவது அஞ்சிப்,
 புகழ் எனின், உயிருங் கொடுக்குவர், பழியெனின்,
 உலகுடன் பெறினும், கொள்ளலர், அயர்விலர்;
 அன்ன மாட்சி அனைய ராகித்,
 தமக்கென முயலா நோன்தான்,
 பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மை யானே!

என்று கூறுமிடத்து, 'புகழ் எனின் உயிருங் கொடுக்குவர்' என்று கூறுவதன் மூலம் கிரேக்க அக்கினிஸியின் (உயிர்கொடுத்துப் பெறும் புகழ்) புகழினை இங்கு புலப்படுத்துகிறார். புறம்.167ஆம் பாடலும் இதே கருத்தினைத் தருகின்றது. இப்பாடலில் 'நீ போர் என்றால் பல படைகளுடன் எதிர்த்து நின்றதால் வாளால் பிளவுண்டு புண்பட்ட உடம்புடன் கேள்விக்கு இனியனாக உள்ளாய் (அதாவது, உன்னுடைய வீரத்தைக் கேட்கும்போதெல்லாம் அது இனிமையைத் தருகின்றது). ஆனால் கண்களுக்கோ இனிமை இல்லை. உனக்குப் புறங்கொடுத்த வர்கள் கண்ணுக்கு இனியர். ஆனால் செவிக்கு இனியரல்லர். அதனால் நீ ஒரு வகையில் இனியை, அவர்களும் ஒரு வகையில் இனியர். ஆனால் உன்னை இவ்வுலகம் வியக்கும். அது எப்படியாயிற்று? எனக்குக் கூறுவாயாக' என்று வீரனின் புகழைப் புலப்படுத்துகிறார்:

நீயே, அமர்காணின் அமர்கடந்து, அவர்
 படை விலக்கி எதிர் நின்றலின்,
 வா அள் வாய்த்த வடுவாழ் யாக்கையொடு,
 கேள்விக்கு இனியை, கட்கின் னாயே!
 அவரே, நிற்காணின் புறங் கொடுத்தலிலின்,
 ஊறு அறியா மெய் யாக்கை யொடு
 கண்ணுக்கு இனியர்; செவிக்கு இன் னாரே!
 அதனால், நீயும் ஒன்று இனியை; அவரும் ஒன்று இனியர்;
 ஒவ்வா யாவுள, மற்றே? வெல்போர்க்
 கழல்புனை திருந்தடிக்க கடுமான் கிள்ளி!
 நின்னை வியக்குமில் வுலகம்; அஃது
 என்னோ? பெரும! உரைத்திசின் எமக்கே.

புறம். 260 ஆம் பாடலில் வடமோதங்கிழார் 'ஆநிரை மீட்கச் சென்ற வீரன் அந்நிரையை மீட்டுத் தன்னுயிர் நீத்தான். அவ்வீரனுடைய உடல் ஆற்றோரத்திலே அம்புபட்டு ஒழிந்தது. அவனது புகழ் நிறைந்த பெயரோ மயிலிறகு சூட்டப்பட்டுப் பந்தலின் கீழே அமைக்கப்பட்ட வீரக்கல்லிலே இருக்கின்றது' என்று கூறுகின்றார்:

உரிகளை அரவ மானத், தானே
அரிதுசெல் உலகில் சென்றனன் , உடம்பே,
கானச் சிற்றியாயிற்று அருங்கரைக் கால்உற்றுக்,
கம்பமொடு துளங்கிய இலக்கம் போல,
அம்பொடு துளங்க ஆண்டுஒழிந் தன்றே;
உயர்இசை வெறுப்பத் தோன்றிய பெயரே,
மடஞ்சால் மஞ்ஞை அணிமயிர் சூட்டி,
இடம்பிறர் கொள்ளாச் சிறுவழிப்,
படஞ்செய் பந்தர்க் கல்மிசை யதுவே.

புறம். 282 ஆம் பாடலில் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ இரும்பாயுதம் உடலை ஊடறுத்துச் செல்ல அரிய கடனையிறுத்த வீரன் எங்குளான் என்று கேட்டவர்க்கு மறுமொழி கூறுகின்றார்: 'வருகின்ற படையைத் தாங்கி உடம்பை இழந்த அந்த வீரன் உயர்ந்த புகழை நிறுவிய சிறந்த புலவர்களுடைய நாவிலே உள்ளான்.'

எகுஉளம் கழிய இருநில மருங்கின்
அருங்கடன் இறுத்த பெருஞ்செ யாளனை
யாண்டுளனோ? ' வென வினவுதி ஆயின்
வருபடை தாங்கிக் கிளர்தார் அகலம்
அருங்கடன் இறுமார் வயவர் எறிய
உடம்பும் தோன்றா உயிர்கெட்டன் றே
மலையுநர் மடங்கி மாறு எதிர் கழியத்
அலகை போகிச் சிதைந்து வேறு ஆகிய
பலகை அல்லது களத்து ஒழி யதே
சேண்விளங்கு நல்லிசை நிநீஇ
நாநவில் புலவர் வாய் உளானே.

இவ்வாறான பல செய்யுட்கள் சங்கத் தொகை நூல்களிலே காணப் படுகின்றன. வீரயுகப் பாடல்களான இவை செம்மொழித் தமிழின் சிறப்பினை எடுத்துக்காட்டவல்லன. கிரேக்க அக்கிலிஸியிஸ் போல

வீர மரணமடைந்து புகழ்பெற்றவர்களைச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுவது போல போரிலே வெற்றி பெற்று வீடு திரும்பிப் புகழ்பெற்ற ஓடிஸியஸ் போன்ற வீரர்களையும் சங்கப் பாடல்கள் பதிகை செய்துள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக பதிற்றுப்பத்து 49 ஆம் பாடலில் (4 - 17) கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் போரிலே வெற்றிபெற்று வரும் காட்சியைக் கண்ட புலவர்,

களிறுபரந்த(து) இயலக் கடுமா தாங்க
ஒளிறுகொடி நுடங்கத் தேர்திரிந்து கொட்ப
எஃகுதுரந்த(து) எழுதரும் கைகவர் கடும்தார்
வெல்போர் வேந்தரும் வேளிரும் ஒன்றுமொழிந்து
மொய்வளம் செருக்கி மொசிந்துவரு மோகூர்
வலம்படு குழுஉநிலை அதிர மண்டி
நெய்த்தோர் தொட்ட செங்கை மறவர்
நிறம்படு குருதி நிலம்படர்ந்த(து) ஓடி
மழைநாள் புனலின் அவல்பரந்த(து) ஒழுகப்
படுபிணம் பிறங்கப் பாழ்பல செய்து
படுகண் முரசம் நடுவண் சிலைப்ப
வளன்அற நிகழ்ந்து வாழுநர் பலர்படக்
கருஞ்சினை விறல்வேம்(பு) அறுத்த
பெருஞ்சினைக் குட்டுவன் கண்டனம் வரற்கே.

என்று கூறுகின்றார். செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் வெற்றிபெற்று வருவதை பதிற்றுப்பத்து 69 ஆம் பாடல் (1-10) பின்வருமாறு கூறுகின்றது:

மலைஉறழ் யானை வான்தோய் வெல்கொடி
வரைமிசை அருவியின் வயின்வயின் நுடங்கக்
கடல்போல் தானைக் கடுங்குரல் முரசம்
கால்உறு கடலின் கடிய உறற
எறிந்து சிதைந்த வாள்
இலைதெரிந்த வேல்
பாய்ந்த(து) ஆய்ந்த மா
ஆய்ந்துதேரிந்த புகல்மறவரொடு
படுபிணம் பிறங்கநூறிப் பகைவர்
கெடுகுடி பயிற்றிய கொற்ற வேந்தே

போரிலே பகைவரை வென்று புதிதாகப் பிறந்திருக்கும் தன் மகனைப் பார்க்க வரும் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியினை ஓளவையார் புறநானூறு 100 ஆவது பாடலிலே பாடுகின்றார். போர்க்களத்திலே சினத்துடன் கடுமையாகப் போராடிப் பகைவரை வீழ்த்தி வீடு திரும்பிய அஞ்சியினுடைய கண் 'சிறுவனை நோக்கியுஞ் சிவப் பானாவே' என்று புலவர் கூறுகிறார். அப்பாடல் வருமாறு:

கையது வேலை; காலன புனைகழல்;
 மெய்யது வியரே, மிடற்றது பசும்புண்,
 வட்கர் போகிய வளர்இளம் போந்தை
 உச்சிக் கொண்ட ஊசி வெண்தோடு
 வெட்சி மாமலர், வேங்கையொடு விரைஇச்,
 சுரி இரும் பித்தை பொலியச் சூடி,
 வரி வயம்பொருத வயக்களிறு போல,
 இன்னும் மாறாது சினனே; அன்னோ!
 உய்ந்தனர் அல்லர், இவண் உடற்றி யோரே;
 செறுவர் நோக்கிய கண், தன்
 சிறுவனை நோக்கியுஞ், சிவப்பு ஆனாவே

ii. பெண்ணுக்காகப் போர்கள்

ஹெலன் என்னும் அழகான பெண்ணுக்காக கிரேக்கர்கள் நடத்திய போர் பற்றி கிரேக்க, இலத்தீன் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் கலை நுணுக்கத்துடன் பாடுகின்றன. கிரேக்கப் பெண் ஹெலன் ஆணழக னாகிய பரிஸ் என்னும் ற்ரோய் அரசகுமாரனால் கடத்தப்பட்டு ற்ரோய் நகரிலே இருக்கிறாள். கிரேக்கர்கள் அந்நகரைப் பல தடவை முற்றுகையிட்டு போரிட்டுத் தோல்வியடைகின்றனர். ஈற்றில் ஒடிசி என்னும் கிரேக்கத் தளபதி ஒரு மாபெரும் மரக்குதிரை ஒன்றினைத் தயாரித்து அதனுள் தானும் பல வீரர்களும் ஒழிந்துகொள்கின்றனர். முற்றுகையிட்ட படைகளும் கிரேக்கக் கப்பல்களும் பின்வாங்கிப் புறப்பட்டுப் போயின. இதனைக் கண்ட ற்ரோய் வீரர்கள் கிரேக்கப் படை பின்வாங்கிவிட்டனர் என மகிழ்ந்து அந்த மரக்குதிரையினை ற்ரோய் நகருக்குள் இழுத்துச் சென்றனர். இரவாகிய பின்னர் ற்ரோய் நகரத்தவர் நன்றாகத் தூங்குகின்ற சமயத்தில் ஒடிசியும் கிரேக்க

வீரர்களும் மரக்குதிரையிலிருந்து வெளிப்பட்டு ற்ரோய் நகரையும் வீரர்களையும் அழித்தனர். இதுதான் ற்ரோஜன் போர் எனப்பட்டது. ஹோமருடைய ஒடிசி காவியம் இந்நிகழ்வினைக் குறிப்பிடுகின்றது. பின்னர் கிரேக்க செவ்வியற் கால இலக்கிய, வரலாற்று எழுத்துக்கள் குறிப்பிடுகின்றன. ஹெரொடொற்றஸ் என்னும் கிரேக்க வரலாற்றா சிரியர் 5ஆம் நூற்றாண்டில் (கி.மு. 484 - 425) வாழ்ந்தவர். இவர் 'வரலாற்றின் தந்தை' என மேலைத்தேயப் பண்பாட்டிலே குறிக்கப் பட்டார். ற்ரோஜன் போர் பற்றி இவருடைய எடுத்துரைப்பு உளது. இலத்தீன் காவியப் புல்வரான வெர்ஜில் தன்னுடைய எயனிட் காவியத்தில் இப்போர் பற்றிக் கூறுகின்றார்.

தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியங்களில் பெண்ணுக்காக நடைபெற்ற போர்கள் பல சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. பண்டைய தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியங்களுக்கு இலக்கணம் வகுத்த தொல்காப்பியம் பெண்ணுக் காக நடைபெற்ற போருக்கும் இலக்கணம் கூறியுள்ளார். பெருந்திணை என்னும் அகத்திணைக்குப் புறமாக காஞ்சி என்னும் புறத்திணையைத் தொல்காப்பியர் வகுக்கின்றார். காஞ்சியில் பெண்ணுக்காக நடை பெறும் போரினையும் அதனால் ஏற்படும் அழிவினையும் 'மகட்பாற் காஞ்சி' என வகுத்துள்ளார். புறநானூற்றில் 336 - 354 வரையான பாடல்கள் மகட்பாற் காஞ்சிப் பாடல்களாயமைந்துள்ளன. எடுத்துக் காட்டாக புறம். 345 ஆம் பாடல் பன்னல்வேலிப் பணைநல்லூரிலுள்ள அழகான பெண்ணை விரும்பி அவளை மணப்பதற்காக பல புதிய வேந்தர்கள் யானை, தேர்ப் படைகளுடன் மிகுந்த ஆரவாரத்துடன் வந்துள்ளமையையும், ஆனால் அந்தப் பெண்ணின் அண்ணன்மாரோ செல்வம் வேண்டாதவர்கள் போர்க்களத்திலே போர்புரிவதற்கு ஆயத்தமாக தங்களுடைய தங்கை 'நிரல் அல்லோர்க்குத் தரலோ இல்' என ஆணித்தரமாகக் கூறியதையும், இவ்வாறு நடக்கப்போகும் போரினால் என்ன அழிவு ஏற்படப்போகின்றதோ எனப் புலவருக்கு ஏற்பட்ட அச்சத்தினையும் கூறுகின்றது. அப்பாடல் வருமாறு:

களிற்று அணைப்பக் கலங்கின, காஅ;

தேர்ஓடத் துகள் கெழுமின, தெருவு;

மா மறுகலின் மயக்குற்றன, வழி;

கலங் கழா அலின், துறை கலக்குற்றன;

தெறல் மறவர் இறை கூர்தலின்,

பொறை மலிந்து நிலன் நெளிய,
 வந்தோர் பலரே, வம்ப வேந்தர்,
 பிடிஉயிர்ப் பன்ன கைகவர் இரும்பின்
 ஓவுறழ் இரும்புறம் காவல் கண்ணிக்,
 கருங்கண் கொண்ட நெருங்கல் வெம்முலை,
 மையல் நோக்கின், தையலை நயந்தோர்
 அளியர் தாமே; இவள் தன்னை மாரே
 செல்வம் வேண்டார், செருப்புக் வேண்டி,
 'நிரல் அல் லோர்க்குக்கத் தரலோ இல்' எனக்;
 கழிப்பிணிப் பலகையர், கதுவாய் வாளர்,
 குழாஅங் கொண்ட குருதிஅம் புலவொடு
 கழா அத் தலையர் கருங்கடை நெடுவேல்
 இன்ன மறவர்த் தாயினும், அன்னோ!
 என்னா வதுகொல் தானே-
 பன்னல் வேலிஇப் பணைநல் லூரே!

பூழிநாட்டு மன்னன் நன்னன் அவனுடைய காவல்காட்டு மாமரத்
 திலிருந்து வீழ்ந்த காயினை அறியாது உண்ட பெண்ணைக் கொலை
 செய்தான் என்றொரு செய்தியினை அறிகிறோம். இச் செய்தியினைப்
 பரணராற் பாடப்பட்ட பின்வரும் 292ஆம் குறுந்தொகைப் பாடல்
 ஆவணப்படுத்தியுள்ளது:

மண்ணிய சென்ற ஒன்னுத லரிவை
 புனல்தரு பசங்காய் தின்றதன் தப்பற்
 கொன்பதிற் றொன்பது களிற்றொ டவணிறை
 பொன்செய் பாவை கொடுப்பவுங் கொள்ளான்
 பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் போல
 வரையா நிரையத்துச் செலீஇயரோ அன்னை
 ஒருநாள் நகைமுக விருந்தினன் வந்தெனப்
 பகைமுக ஊரின் துஞ்சலோ இலளே.

நன்னனுடைய நாட்டிலே காவற்காட்டு மாங்காயை உண்பவர்கள்
 கொலைக் குற்றத்துக்கு ஆளாவார்கள் என்ற வழக்கம் இருந்தது.
 இவ்வழக்கத்தினை அறியாது உண்ட பெண்ணை கொலை செய்யப்
 பட்டாள் என அறிகிறோம். அப்பெண் சேரநாட்டாள் எனவும்
 அவளுடைய செயலுக்குப் பிராயச்சித்தமாக அவளுடைய நிறையிலே

பொன்னாலான ஒரு பாவை செய்து தருவதாக அவள் உறவினர் கூறியபோதிலும் நன்னன் இப்பெண்ணைக் கொலைசெய்தான் என்பதையும், இதனால் 'பெண்கொலை புரித்த நன்னன்' என அவன் குறிப்பிடப்பட்டான். அப்பெண் கொலைக்காக அந்நேரம் சேர நாட்டை ஆண்ட களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல் நன்னனொடு போர்தொடுத்து அவன் தலையை வீழ்த்தினான் எனவும் உரைகளுடாக அறிகிறோம். இப்போர் நடைபெற்றதற்கு பின்வரும் பதிற்றுப்பத்து 40 ஆம் பாடலும் பதிகமும் சான்றாகின்றன:

போர்நிழல் புகன்ற சுற்றமொடு ஊர்முகத்து
 இறாஅ வியரோ பெருமநின் தானை
 இன்னிசை இமிழ்முரசு இயம்பக் கடிப்பிகூஉப்
 புண்டோள் ஆடவர் போர்முகத்து இறுப்பக்
 காய்த்த கரந்தை மாக்கொடி விளையயல்
 வந்துஇறை கொண்டன்று தானை அந்தில்
 களைநர் யார் இனிப் பிறர்எனப் பேணி
 மள்ளியில் மறவர் ஒலி அவிந்து அடங்க
 ஒன்னார் தேயப் பூமலைந்து உரைஇ
 வெண்தோடு நிரைஇய வேந்துஉடை அரும்சமம்
 கொன்றுபுறம் பெற்று மன்பதை நிரப்பி
 வென்றி ஆடிய தொடித்தோள் மீகை
 எழுமுடி கெழீஇய திருஞெமர் அகலத்துப்
 பொன்அம் கண்ணிப் பொலம்தேர் நன்னன்
 சுடர்வீ வாகைக் கடிமுதல் தடிந்த
 தார்மிகு மைந்தின் நார்முடிச் சேரல்
 புன்கால் உன்னம் சாயத் தெள்கண்
 வறிதுகூட்டு அரியல் இரவலர்த் தடுப்பத்
 தான்தர உண்ட நனைநறவு மகிழ்ந்து
 நீர்இமிழ் சிலம்பின் நேரி யோனே
 செல்லா யோதில் சில்வளை விறலி
 மலர்ந்த வேங்கையின் வயங்கிழை அணிந்து
 மெல்லியல் மகளிர் எழில்நகம் சிறப்பப்
 பாணர் பைம்பூ மலைய இளையர்
 இன்களி வழாஅ மென்சொல் அமர்ந்து
 நெஞ்சுமலி உவகையர் வியன்களம் வாழ்த்தத்

தோட்டி நீவாது தொடிசேர்பு நின்று
பாகர் ஏவலின் ஒண்பொறி பிசிரக்
காடுதலைக் கொண்ட நாடுகாண் அவிரகடர்
அழல்விடுபு மரீஇய மைந்தின்
தொழில்புகல் யானை நல்குவன் பலவே.

(பதிகம்)

ஆராத் திருவிற் சேர லாதற்கு
வேளாவிக் கோமான்
பதுமன் தேவி ஈன்ற மகன்முனை
பனிப்பப் பிறந்து பல்புகழ் வளர்த்து)
ஊழின் ஆகிய உயர்பெறும் சிறப்பின் 5
பூழி நாட்டைப் படைஎடுத்துத் தழீஇ
உருள் பூங் கடம்பின் பெருவாயில் நன்னனை
நிலைச் செருவி னால்தலை யறுத்து) அவன்
பொன்படு வாகை முழுமுதல் தடிந்து
குருதிச் செம்புனல் குஞ்சரம் ஈர்ப்பச் 10
செருப்பல செய்து செங்களம் வேட்டுத்
துளங்குகுடி திருத்திய வலம்படு வென்றிக்
களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரலைக்
காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் பாடினார் பத்துப்பாட்டு

அகநானூறு 199 ஆம் பாடலிலும் நார்முடிச்சேரலுக்கும் நன்னனுக்கு
மிடையே நடைபெற்ற போர் குறிப்பிடப்படுகின்றது:

குடா அது,

இரும்பொன் வாகைப் பெருந்துறைச் செருவில்
பொலம்பூண் நன்னன் பொருதுகளத்து ஒழிய,
வலம்படு கொற்றம் தந்த வாய்வாள்,
களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்
இழந்த நாடு

பெண்ணுக்காக நடந்த போர்கள் ஒரு வகையில் கிரேக்க செவ்வியல்
காவியப் பொருளொடு ஒப்பிடக்கூடியனவாயுள்ளன.

3. தமிழ்ச் செவ்வியல் இலக்கியங்களின் உலகு தழுவிய பார்வை

சங்க இலக்கியங்களில் புறத்திணைப் பாடல்களில் உலகுதழுவிய கருத்துக்கள் பல இடங்களிலே பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' (புறம்: 192) என்னும் கணியன் பூங்குன்றனின் பாடல் உலகறிந்ததாகும். 'உண்டாலம்ம இவ்வுலகம்' (புறம்: 182) என்னும் கடலுள் மாய்ந்த இளம்வழுதியின் பாடலில் உலகு அறிய வேண்டிய விழுமியங்கள் கூறப்படுகின்றன. உலக வாழ்வின் இயல்புகள் கூறும் இரண்டு பாடல்கள் புறநானூற்றில் உள்ளன. அவற்றுள் ஒரோர் உழவர் பாடிய பாடலில் (193) இந்த உலக வாழ்விலிருந்து நாம் தப்பி ஓடிவிட முடியாது என்பதை ஓர் உவமைமூலம் காட்டுகிறார். நெடிய களர்நிலத்திலே ஒரு மானை வேடன் கலைத்துச் செல்கிறான். அந்நிலத்தில் கூட அம்மான் தப்பிச் சென்றுவிடலாம். ஆனால் உலக வாழ்விலிருந்து நாம் தப்பிவிட முடியாது எனக் கூறுகின்றார்:

அதன்றிற தன்ன நெடுவெண் களரின்
ஒருவன் ஆட்டும் புல்வாய் போல
ஓடி உய்தலும் கூடும்மன்;
ஒக்கல் வாழ்க்கை தட்கும்மா காலே

என அப்பாடல் அமைகின்றது. இவ்வாறான உலகத்தின் இயற்கை எவ்வாறுள்ளது என்று அடுத்த பாடலிலே (194) சொல்லப்படுகின்றது. ஒரு வீட்டிலே இறப்பைக் குறிக்கும் நெய்தல் பறை முழங்குகின்றது. அதேவேளை இன்னொரு வீட்டிலே மங்கலப் பறை முழங்குகின்றது. கணவனுடன் சேர்ந்திருப்போர் பூவணிந்து மகிழ்ச்சியுடன் உள்ளனர். அப்படி இல்லாதோர் கண்ணீர் சிந்துகின்றனர். அந்நிலையுள்ள உலகத்தைப் படைத்த இறைவனைப் புலவர் பண்பிலாளன் என்கிறார். ஆனால் அதேவேளை இத்தகைய இயல்பு உடைய உலகத்தின் இயல்பினை உணர்ந்துகொண்டு இனிய காண்க என நம்பிக்கையும் ஊட்டுகிறார். அப்பாடல் வருமாறு:

ஓரில் நெய்தல் கறங்க, ஓர்இல்
ஈர்ந்தண் முழுவின் பாணி ததும்பப்
புணர்ந்தோர் பூவணி அணியப், பிரிந்தோர்
பைதல் உண்கண் பனிவார்பு உறைப்பப்,

படைத்தோன் மன்ற, அப் பண்பி லாளன்!

இன்னாது அம்ம, இவ் வுலகம்;

இனிய காண்க, இதன் இயல்புணர்ந் தோரே

உலகத்துவாழ் மக்கள் செய்யவேண்டிய நல்லதொரு செயற்பாட்டை நரிவெருஉத்தலையார் 'பல்சான்றீரே! பல்சான்றீரே!' என்று கற்ற வரையும் மூத்தவரையும் விளித்து (195):

நல்லது செய்தல் ஆற்றீர் ஆயினும்,

அல்லது செய்தல் ஓம்புமின்; அதுதான்

எல்லாரும் உவப்பது; அன்றியும்,

நல்லாற்றுப் படுஉம் நெறியுமார் அதுவே

என்று ஆணித்தரமாகக் கூறுகின்றார்.

எல்லோரும் கல்வி கற்க வேண்டுமென்பதில் உலகமெங்கும் இரு வேறுபட்ட கருத்து இல்லை. செம்மொழித் தமிழரும் இக் கருத்தினை நன்கு வலியுறுத்துகின்றனர். புறம். 183 ஆம் பாடலில் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்,

உற்றுழி உதவியும், உறுபொருள் கொடுத்தும்,

பிறறைநிலை முனியாது, கற்றல் நன்றே!

பிறப்பு ஓர் அன்ன உடன்வயிற்று உள்ளும்

சிறப்பின் பாலால் தாயும் மனம் திரியும்

ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்

மூத்தோன் வருக என்னாது அவருள்

அறிவுடையோன் ஆறு அரசும் செல்லும்

வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பால் உள்ளும்

கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்,

மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கண் படுமே

என்று கூறுவதைக் காணலாம். கல்வி பற்றிய உயர்ந்த எண்ணம் பண்டைத்தமிழரிடையே இருந்துள்ளதை இது போன்ற பாடல்களுடாக அறிய முடிகின்றது.

சங்க அகத்திணைப் பாடல்களிலே பின்பற்றப்படும் ஓர் இலக்கிய மரபு அப்பாடல்களை உலகு தழுவியனவாக அமையவைக்கின்றது. தொல்காப்பியர் அகத்திணையியல் 57ஆவது சூத்திரத்திலே,

மக்கள் நுதலிய அகன் ஐந்தினையும்
சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர் கொள்ப் பெறாஅர்

என்று குறிப்பிடுகிறார். அதாவது, அகத்திணைப் பாடல்களிலே இடம் பெறும் மாந்தர்களின் பெயர்கள் சுட்டப்படுவதில்லை. ஆனால், புறத்திணையில் இடம்பெறும் பெயர்கள் இப்பாடல்களிலே வரலாம் என்பதை

புறத்திணை மருங்கின் பொருந்தின் அல்லது
அகத்திணை மருங்கின் அளவுதல் இலவே

என 58ஆவது சூத்திரம் கூறுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, அகநானூறு 25ஆம் பாடலில், திதியன் தித்தனுடைய பெயர் இடம்பெறுகிறது. புறத்திணை சார்ந்த இப்பெயர் இடம்பெறலாம் எனத் தொல்காப்பியர் கூறுவர். அகப்பாட்டில் இடம்பெறும் தலைவனையோ தலைவியையோ தோழியையோ செவிலியையோ ஓரிடத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவோ, ஒரு காலத்தில் வாழ்ந்தவர்களென்றோ, குறிப்பிட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்றோ சுட்டாது உலகுதழுவிய நிலையிலே அவர்களைக் குறிப்பிடும் அகப்பாடல் மரபு செவ்வியல் தமிழின் தனித்துவமான பண்பாக அமைகின்றது.

4. பாவடிவமும் எடுத்துரைப்பும்

சங்க இலக்கியங்களில் ஆசிரியம், வஞ்சி, கலி, பரிபாட்டு ஆகிய நான்கு வகைப் பாக்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள், அகநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, திருமுருகாற்றுப்படை, மலைபடுகடாம், முல்லைப்பாட்டு, நெடுநல் வாடை ஆகியவற்றில் ஆசிரியப்பா இடம்பெறுகிறது. வஞ்சி கலந்த ஆசிரியப் பாக்கள் புறநானூற்றிலும் பதிற்றுப்பத்திலும் உள்ளன. அவற்றுள் பெரும்பாலானவை ஆசிரியப் பாவாலேயே அமைந்தன. பொருநராற்றுப்படை, மதுரைக்காஞ்சி, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை ஆகியன வஞ்சியடிகள் இடையிடையே விரவிவரும் ஆசிரியப் பாவாலே அமைந்தன.

i. ஆசிரியப்பாவும் வஞ்சி விரவிய ஆசிரியப்பாவும்

கூறவேண்டியவற்றை அமைதியாக எடுத்துரைப்பதற்கு ஆசிரியப்பா ஏற்றதொன்றாகும். சங்க இலக்கியங்களிலே 3 அடியில் அமைந்த ஆசிரியப்பாவினையும் 782 அடிகளிலமைந்த ஆசிரியப்பாவினையும் காண்கிறோம். எடுத்துக்காட்டாக, ஐங்குறுநூற்றிலிருந்து 3 அடியில் அமைந்த

எக்கர் ஞாழல் அரும்புமுதிர் அவிழினர்
நறிய கமழும் துறைவற்கு
இனிய மன்றஎன் மாமைக் கவினே

என்னும் பாடலைக் காட்டலாம். மதுரைக்காஞ்சி 782 அடிகள் கொண்ட ஆசிரியப் பாவாலே அமைந்தது. புறநானூறு, அகநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு ஆகிவற்றிலே தனித்தனிக் காட்சிகளை, உணர்வுகளை குறைந்த அளவிலான இயற்கை, வாழ்வியல், போர் பற்றிய விவரங்களுடன் சித்திரிப்பதற்கு 3 அடி தொடக்கம் 42 அடி வரையிலான ஆசிரியப் பாக்கள் பயன்பட்டன. பதிற்றுப்பத்தில் ஆசிரியப்பா அடிகள் சிறிது நீண்டன. பத்துப்பாட்டில் ஆசிரியப்பா அடிகள் மேலும் நீளம்பெற்றன.

ஆசிரியப்பா இடையிடையே வஞ்சியடிகள் பெற்று அமைவ துண்டு. அத்தகைய ஆசிரியப்பாவில் அமைந்த பாடல்கள் புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, பொருநராற்றுப்படை, மதுரைக்காஞ்சி, குறிஞ்சிப் பாட்டு, பட்டினப்பாலை ஆகியவற்றிலே இடம்பெறுகின்றன. ஆசிரியப்பாவினுடைய நடை ஒரு காட்சியினையோ, ஓர் உணர் வினையோ புனைந்து எடுத்துரைக்க வாய்ப்பானது. வஞ்சி அடிகள் தூங்கலோசையுடையன. வீர உணர்வினை அல்லது வேகத்தினை உணர்த்துவதற்கு அவை பொருத்தமானவை. புறநானூறு 16ஆம் பாடலிலிருந்து ஆசிரியமும் வஞ்சியும் கலந்த பாடலடிகள் எடுத்துக் காட்டாக இங்கு தரப்படுகின்றன:

விளைவயல் கவர்வு ஊட்டி
மனைமரம் விறகு ஆகக்
கடிதுறைநீர்க் களிறுபடிஇ
எல்லுப்பட இட்ட சுடுதீ விளக்கம்
செல்சுடர் ஞாயிற்றுச் செக்கரின் தோன்ற,

போர்நடந்து முடிந்தவுடனே தோற்றவனுடைய ஊர்க் குளம் யானையாலே உழக்கப்படுகின்றது. விளைகின்ற வயல் அழிக்கப் படுகின்றது. வீடுகளுடைய மரங்கள் விறகாக, ஊரினை எரிக்க முயல் கின்றனர். அழிப்பு, எரிப்பு ஆகியன நடைபெறும்போது ஏற்படும் ஆரவாரத்தினை அதன் வேகத்தினைப் புலப்படுத்த வஞ்சியடிகள் பயன்படுகின்றன. இறுதி இரண்டு அடிகளும் நான்கு சீர்கள் கொண்ட ஆசிரியப்பாவாலானவை. அவ்விரு அடிகளும் ஊர் எரிகின்ற சோகமான காட்சியினைச் சித்திரிக்கின்றன.

ii. பாடல்சான்ற கலிப்பாவும் பரிபாட்டும்

நாடகபாணியிலே இசைப்பாடலூடாக நிகழ்வுகளை, கதைகளைக் கூறுவதற்கு கலிப்பாவும் பரிபாட்டும் செம்மொழித்தமிழ் இலக்கியங்களில் பயன்பட்டன. தொல்காப்பியர், பொருளதிகாரம் அகத்திணையியல் 56ஆம் சூத்திரத்தில்,

நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்

பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்

கலியே பரிபாட்டு ஆயிரு பாவினும்

உரியது ஆகும் என்மனார் புலவர்.

என்று கூறியுள்ளார். நாடக வழக்கில் அல்லது உலகியல் வழக்கில் இசையுடன் புனைந்து உரைப்பதற்கு கலியும் பரிபாட்டுமே உரிய பாக்களெனத் தொல்காப்பியம் கூறியுள்ளது. ஒத்தாழிசைக் கலிப்பாவின் வடிவம் தரவு, தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம் என அமைகின்றது.

தரவு என்பது பாடலின் பொருளை அறிமுகம் செய்வதாக அமையும். ஒரு நிகழ்வினுடைய காலம், இடம், சந்தர்ப்பம் ஆகியன கூறப்படுவது தான் தாழிசை. பொருள் கூறியவுடன் ஒரு கணம் நிறுத்தி அப்பொருளின் விளைவு அல்லது பயன் கூறப்படும். தனிச்சொல்லும் சுரிதகமும் முறையே நிறுத்தல், பயன் கூறல் பணிகளைச் செய்கின்றன. எடுத்துக் காட்டாக,

எறித்தரு கதிர் தாங்கி ஏந்திய குடை நீழல்

உறித் தாழ்ந்த கரகமும், உரை சான்ற முக்கோலும்

நெறிப்பட்ட சுவல் அசைஇ வேறு ஓரா நெஞ்சத்துக்

குறிப்பு ஏவல் செயல் மானைக் கொளை நடை அந்தணீர்

வெவ் இடைச் செலல் மாலை ஒழுக்கத்தீர் இவ்இடை
 என் மகள் ஒருத்தியும் பிறள் மகள் ஒருவனும்
 தம் உளே புணர்ந்த தாம் அறி புணர்ச்சியர்
 அன்னார் இருவரை காணிரோ பெரும்
 காணேம் அல்லேம், கண்டனம் கடத்து இடை
 ஆண் எழில் அண்ணலோடு அரும் சுரம் முன்னிய
 மாண் இழை மடவரல் தாயிர் நீர் போறார்

பல உறு நறும் சாந்தம் படுப்பவர்க்கு அல்லதை
 மலை உளே பிறப்பினும் மலைக்கு அவை தாம் என் செய்யும்
 நினையும் கால் நும்மகள் நுமக்கும் ஆங் அனையளே!

சீர்கெழு வெண் முத்தம் அணிபவர்க்கு அல்லதை
 நீர் உளே பிறப்பினும் நீர்க்கு அவை தாம் என் செய்யும்?
 தேரும்கால் நும் மகள் நுமக்கும் ஆங்கு அனையளே!

என ஆங்கு

இறந்த கற்பினாட்கு எவ்வம் படரன்மின்
 சிறந்தானை வழிபடிஇச் சென்றனள்
 அறம் தலை பிரியா ஆறும் மற்று அதுவே.

என்னும் கலித்தொகை 9ஆம் பாடலைக் காணலாம். பாடலின் முதற் பகுதி (1-11 அடிகள்) பாடலிலே கூறப்பட்டுள்ள கதையின் அறிமுகத் தொடக்கம் பற்றிக் கூறுகின்றன. தன்னுடைய மகள் அவளுடைய காதலனுடன் சென்றுவிட்டாள் என்று அறிந்த செவிலித்தாய் அவர்கள் சென்ற வழியிலே அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து செல்கின்றபோது, இடைவழியில் மூன்று அந்தணர்கள் எதிரே வந்தனர். அவர்களிடம் தன் மகளைக் கண்டதோ எனக் கேட்கிறாள். 'வேறு ஓரா நெஞ்சத்தை' உடைய அந்தணர்கள் 'காணேம் அல்லேம் கண்டனம்' என உண்மை கூறுகின்றனர். அவளுடைய மகள் பொருத்தமான ஆணுடன் சென்றுள்ளாள் எனவும் தாயைத் திரும்பிச் செல்லும்படி கூறுகின்றனர். அவ்வாறு கூறுதற்குரிய காரணத்தை அடுத்த மூன்று பாடல்களிலும் கூறுகின்றனர். 'எனஆங்கு' என்ற தனிச்சொல்லுடன் கதையின் முடிவான பயன் அடுத்துக் கூறப்படுகின்றது. 'கற்பினைக் கடந்து செல்லும் உன் மகளுக்குத் துன்பம் செய்யவேண்டாம். அவள் சிறந்த

ஒருவன் வழிச் சென்றுள்ளான். அறம் தவறாத வழியும் அதுவே' என்று தாய்க்குக் கூறுகின்றனர். ஆசிரியப்பாவிலே சொல்லப்பட்ட பொருளை நாடகப் பாங்கிலே பாடி எடுத்துரைக்கும் பாங்கு கலிப் பாவினாலே முடியும் என்பதை செம்மொழித்தமிழ்ப் புலவர்கள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர்.

ஒரு கதையினை உரையாடலுடன் நாடகப் பாங்கிலே கலி வெண்பாவில் பாடலாம் என்பதை,

சுடர்த்தொடீஇ! கேளாய்: தெருவில் நாமாடும்
மணற்சிற்பில் காலிற் சிதையா, அடைச்சிய
கோதை பரிந்து, வரிப்பந்து கொண்டோடி,
நோதக்க செய்யும் சிறுபட்டி, மேலோர்நான்.
அன்னையும் யானும் இருந்தேமா. 'இல்லிரே!
உண்ணுநீர் வேட்டேன்' என வந்தாற்கு அன்னை
'அடர்பொற் சிரகத்தால் வாக்கிச், சுடரிழாய்!
உண்ணுநீர் ஊட்டிவா' என்றாள். எனயானும்
தன்னை அறியாது சென்றேன். மற்றென்னை
வளைமுன் கைபற்றி நலியத், தெருமந்திட்டு,
'அன்னாய்! இவனொருவன் செய்ததுகான்' என்றேனா.
அன்னை அலறிப் படர்தர, தன்னையான்,
'உண்ணுநீர் விக்கினான்' என்றேனா. அன்னையும்
தன்னைப் புறம்பழித்து நீவமற்று என்னைக்
கடைக்கண்ணால் கொல்வான்போல் நோக்கி நகைக்கூட்டம்
செய்தான் அக்கள்வன் மகன்.

எனக் கலித்தொகை 51ஆம் பாடல் காட்டுகின்றது. ஓர் ஓரங்க நாடகமாக ஒரு நடிகரே கதை முழுவதையும் கூறி நடிப்பதாக அமை கின்றது.

நாடகப் பாங்கிலே பொருளை எடுத்துரைக்க எல்லா வகையான பாவடிவங்களையும் செம்மொழித்தமிழ்ப் புலவர்கள் பரிசோதனை முறையிலே பயன்படுத்தி வெற்றிபெற்றுள்ளனர். அப்பரிசோதனையின் விளைவே கலிப்பாவாகும். எடுத்துக்காட்டாக, கலித்தொகை 103ஆம் பாடலை உதாரணமாகக் காட்டலாம்.

மெல் இணர்க் கொன்றையும் மென் மலர்க் காயாவும்
புல் இலை வெட்கியும் பிடவும் தளவும்

குல்லையும் குருந்தும் கோடலும் பாங்கரும்
 கல்லவும் கடத்தவும் கமழ் கண்ணி மலைந்தனர்
 பல ஆன் பொதுவர் கதழ் விடை கோள் காண்மார்
 முல்லை முகையும் முருந்தும் நிரைத்தன்ன
 பல்லர் பெரு மழைக் கண்ணர் மடம் சேர்ந்த
 சொல்லர் சுடரும் கனம் குழைக் காதினர்
 நல்லவர் கொண்டார் மிடை
 அவர் மிடை கொள
 மணி வரை மருங்கின் அருவி போல
 அணி வரம்பு அறுத்த வெண் கால் காரியும்
 மீன் பூத்து அவிர் வரும் அந்தி வான் விசம்பு போல்
 வான் பொறி பரந்த புள்ளி வெள்ளையும்
 கொலைவன் சூடிய குழவித் திங்கள் போல்
 வளையுபு மலிந்த கோடு அணி சேயும்
 பொரு முரண் முன்பின் புகல் ஏறு பல பெய்து
 அரிமாவும் பரிமாவும் களிரும் கராமும்
 பெரு மலை விடர் அகத்து ஒருங்கு உடன் குழீஇ
 படு மழை ஆடும் வரை அகம் போலும்
 கொடி நறை சூழ்ந்த தொழுஉ
 தொழுவினுள் புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத்
 தெரிபு தெரிபு குத்தின ஏறு
 ஏற்றின் அரி பரபு அறுப்பன சுற்றி
 எரி திகழ் கணிச்சியோன் சூடிய பிறைக் கண்
 உருவ மாலை போலக்
 குருதிக் கோட்டொடு குடர் வலந்தன
 கோட்டொடு சுற்றிக் குடர் வலந்த ஏற்றின் முன்
 ஆடி நின்று அக்குடர் வாங்குவான் பீடு காண்
 செந் நூல் கழி ஒருவன் கைப்பற்ற அந்நூலை
 முந் நூலாக் கொள்வானும் போன்ம்!
 இகுளை இஃது ஒன்று கண்டை இஃது ஒத்தன்
 கோ இனத்து ஆயர் மகன் அன்றே மீட்டு ஓரான்
 போர் புகல் ஏற்றுப் பிணர் எருத்தில் தத்துபு
 தார் போல் தழீஇயவன்!

இசுளை இஃது ஒன்று கண்டை இஃது ஒத்தன்
கோ இனத்து ஆயர் மகன் அன்றே ஓவான்
மழை ஏற்றின் மேல் இருந்து ஆடித் துறை அம்பி
ஊர்வான் போல் தோன்றும் அவன்!

தொழீஇஇ காற்றுப் போல வந்த கதழ் விடைக் காரியை
ஊற்று களத்தே அடக்கங் கொண்டு அட்டு அதன்
மேல் தோன்றி நின்ற பொதுவன் தகை கண்டை
ஏற்று எருமை நெஞ்சம் வடிம்பின் இடந்து இட்டுச்
சீற்றமொடு ஆர் உயிர் கொண்ட ஞான்று இன்னன் கொல்
கூற்று என உட்கிற்று என் நெஞ்சு!

இசுளை இஃது ஒன்று கண்டை இஃது ஒத்தன்
புல் இனத்து ஆயர் மகன் அன்றே புள்ளி
வெறுத்த வய வெள் ஏற்று அம்புடைத் திங்கள்
மறுப் போல் பொருந்தியவன்!

ஓவா வேகமொடு உருத்துத் தன் மேல் சென்ற
சேசச் செவி முதல் கொண்டு பெயரத்து ஒற்றும்
காயாம் பூங் கண்ணிப் பொதுவன் தகை கண்டை
மேவார் விடுத்தந்த கூந்தல் குதிரையை
வாய் பகுத்து இட்டுப் புடைத்த ஞான்று இன்னன் கொல்
மாயோன் என்று உட்கிற்று என் நெஞ்சு!

ஆங்கு இரும் புலித் தொழுதியும் பெரும் களிற்று இனமும்
மாறு மாறு உழக்கியாங்கு உழக்கிப் பொதுவரும்
ஏறு கொண்டு ஒருங்கு தொழுஉ விட்டனர் விட்டாங்கே
மயில் எருத்து உறழ் அணி மணி நிலத்துப் பிறழ்ப்
பயில் இதழ் மலர் உண் கண்
மாதர் மகளிரும் மைந்தரும் மைந்து உற்றுத்
தாது எரு மன்றத்து அயர்வர் தழுஉ

கொல் ஏற்றுக் கோடு அஞ்சுவானை மறுமையும்
புல்லாளே ஆய மகள்
அஞ்சார் கொலை ஏறு கொள்பவர் அல்லதை
நெஞ்சு இலார் தோய்தற்கு அரிய உயிர் துறந்து
நைவாரா ஆய மகள் தோள்
வளியர் அறியா உயிர் காவல் கொண்டு

நளிவாய் மருப்பு அஞ்சும் நெஞ்சினார் தோய்தற்கு
எளியவோ ஆய மகள் தோள்?
விலை வேண்டார் எம் இனத்து ஆயர் மகளிர்
கொலை ஏற்றுக் கோட்டு இடைத் தாம் வீழ்வார் மார்பின்
ஆங்கு
குரவை தழீஇ யாம் மரபுளி பாடி
தேயா விழுப் புகழ்த் தெய்வம் பரவுவதும்
மாசு இல் வான் முந்நீர்ப் பரந்த தொல் நிலம்
ஆளும் கிழமையொடு புணர்ந்த
எம் கோ வாழியர் இம் மலர் தலை உலகே!

முல்லைக்கலிப் பாடலாகிய இதிலே பல பா வடிவங்கள் இடம் பெறுகின்றன. ஏறு தழுவும் களமும் களத்தின் ஆரவாரமான காட்சிகளும் இக்கலிப்பாவிலே சித்திரிக்கப்படுகின்றன. ஒன்பது அடிகள் கொண்ட கலிவெண்பா வடிவிலமைந்த தருவில் பல ஆன் இடையர் கொன்றை, காயா போன்ற மலர்களால் அமைக்கப்பட்ட கண்ணிகள் சூடினர் என்றும், ஏறு தழுவதலைப் பார்ப்பதற்கு அமைத்த மேடையில் பெண்கள் பலர் சூழ்ந்தனர் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. அதனைத் தொடர்ந்து 'அவர்கள் மிடைகொள்' என்னும் தனித்தொடர் அமைகின்றது. அச்சந்தர்ப்பத்தில், பல வேறு ஏறுகள் தொழுவக்கு வருகின்றன. காரி, வெள்ளை, சேய் எனப்பட்ட பல ஏறுகள் அத் தொழுவிலே கூடியுள்ளமையை 11 அடிகள் கொண்ட கலிவெண்பா வடிவிலமைந்த இன்னொரு பாடலில் "அரிமாவும் பரிமாவும் களிரும் கராமும் பெரு மலை விடர் அகத்து ஒருங்கு உடன் குழீஇ" இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இதனைத் தொடர்ந்து, 'தொழுவினுள்' என்னுந் தனிச்சொல்லின் பின்,

தொழுவினுள் புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத்
தெரிபு தெரிபு குத்தின ஏறு
ஏற்றின் அரிபு அரிபு அறுப்பன சுற்றி
எரிதிகழ் கணிச்சியோன் சூடிய பிறைக்கண்
உருவ மாலை போலக்
குருதிக் கோடொடு குடர் வலந்தன

என்னும் ஆசிரியப்பா இடம்பெறுகிறது. இதனைத் தொடர்ந்து மூன்று இன்னிசை வெண்பா வடிவங்கள் தொழுவில் வந்த ஏறுகளைப்

பொதுவர் நேர்கொண்டு அடக்க முயலும் ஆரவாரம் புலப்படுத்தப் படுகின்றது. இந்நேரம் திடரென காரி என்னும் ஏறு ஓடிவருகின்றது. அதனைக் கண்ட தலைவியின் உணர்வும், அதனுடன் போர் செய்தவனின் வீரமும்,

தொழீஇஐ!

காற்றுப் போலவந்த கதழ்விடைக் காரியை
ஊற்று களத்தே அடங்கக்கொண்டட்ட தன்
மேல்தோன்றி நின்ற பொதுவன் தகைகண்டை
ஏற்றுஎருமை ஆரஉயிர் கொண்டஞான்று இன்னன்கொல்
கூற்று என உட்கிற்று என் நெஞ்சு!

என்னும் இன்னிசை வெண்பா வடிவத்தாலே புலப்படுத்தப்படுகின்றன. 'தொழீஇஐ!' என்னும் தனிச்சொல் தலைவியின் 'உட்கிற்று என் நெஞ்சு' என்பதற்கான காட்சியினையும் உணர்வினையும் மனக்கண் முன் கொண்டுவருகின்றது. அதனைத் தொடர்ந்து இரண்டு வெண்பா வடிவங்களும் ஓர் ஆசிரியப்பா வடிவமும் இடம் பெறுகின்றன. வேகமாக நடைபெற்ற ஏறுதழுவும் காட்சிகளைத் தோழியர் தலைவியர்க்கு காட்டுவதையும் வென்ற மறவர்களும் ஏறுகளுக்குச் சொந்த மாதரும் தழுவி மகிழ்ந்ததை,

பயில் இதழ் மலர் உண் கண்
மாதர் மகளிரும் மைந்தரும் மைந்து உற்றுத்
தாது ஒரு மன்றத்து அயர்வர் தழுஉ

பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. தொடர்ந்து ஒரு குறள் வெண்பாவும் இரண்டு வஞ்சித் தாழிசைகளும் இடம்பெறுகின்றன. அவை வருமாறு:

கொல் ஏற்றுக் கோடு அஞ்சுவானை மறுமையும்
புல்லாளே ஆய மகள்
அஞ்சார் கொலை ஏறு கொள்பவர் அல்லதை
நெஞ்சு இலார் தோய்தற்கு அரிய உயிர் துறந்து
நைவாரா ஆய மகள் தோள்

வளியா அறியா உயிர், காவல் கொண்டு
நளிவாய் மருப்பு அஞ்சும் நெஞ்சினார் தோய்தற்கு
எளியவோ ஆய மகள் தோள்?

விலை வேண்டார் எம் இனத்து ஆயர் மகளிர்
கொலை ஏற்றுக் கோட்டு இடைத் தாம் வீழ்வார் மார்பின்
முலை இடைப் போலப் புகின்

‘ஆங்கு’ என்னும் தனிச்சொல்லின் பின்னர் ஆசிரியப் பாவாலான சுரிதகத்துடன் பாட்டு முடிவடைகின்றது. வெண்பா வடிவங்களைத் தனியாக எடுத்தாளுமுன்னர் கலிப்பா, பரிபாட்டு ஆகியவற்றடையே அவை பயன்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். இயலையும் இசையையும் இணைக்கும் பா வடிவமாகக் கலிப்பாவும் பரிபாட்டும் அமைந்தன.

இப்பாவடிவங்களே இளங்கோவுக்குப் பாட்டுடைச் செய்யுளை ஆக்குதற்குப் பெரிதும் துணை செய்துள்ளன. எடுத்துக்காட்டாகக் கலித்தொகை 39ஆம் செய்யுளை நோக்குக:

புன வேங்கைத் தாது உறைக்கும் பொன் அறை முன்றில்
நளவில் புணர்ச்சி நடக்குமாம் அன்றோ ?
நளவில் புணர்ச்சி நடக்கலும் ஆங்கே
கனவில் புணர்ச்சி கடிதுமாம் அன்றோ ?

விண் தோய் கல் நாடனும் நீயும் வதுவையுள்
பண்டு அறியாதீர் போல் படர்கிற்பீர்மன் கொல்லோ
பண்டு அறியாதீர் போல் படர்ந்தீர் பழம் கேண்மை
கண்டு அறியாதேன் போல் கரக்கிற்பென்மன் கொல்லோ ?

மை தவழ் வெற்பன் மண அணி காணாமல்
கையால் புதை பெறுஉம் கண்களும் கண்களோ ?
என்னைமன் நின் கண்ணால் காண்பென் யான்
நெய்தல் இதழ் உண் கண் நின் கண் ஆக என் கண் மன

இப்பாடல்களின் அமைப்பிலே இளங்கோவடிகளுடைய சிலப்பதி காரத்தில் கானல்வரியிலே பின்வரும் பாடல்கள் அமைகின்றன:

பவள உலக்கை கையால் பற்றித்
தவள முத்தம் குறுவாள் செங்கண்
தவள முத்தம் குறுவாள் செங்கண்
குவளை அல்ல கொடிய கொடிய
புன்னை நீழல் புவவுத் திரைவாய்
அன்னம் நடப்ப நடப்பாள் செங்கண்

அன்னம் நடப்ப நடப்பாள் செங்கண்
கொள்ளே வெய்ய கூற்றம் கூற்றம்

கள்வாய் நீலம் கையின ஏந்திப்
புள்வாய் உணங்கல் கடிவாள் செங்கண்
புள்வாய் உணங்கல் கடிவாள் செங்கண்
வெள்வேல் அல்ல வெய்ய வெய்ய

5. திருக்குறள்

தமிழ் மொழியையோ, தமிழ்நாட்டையோ, தமிழ்ப் பண்பாட்டையோ எங்கும் குறிப்பிடாமல் உலகப் புகழ்பெற்ற திருக்குறளை திருவள்ளுவர் இயற்றியுள்ளார். உலகின் பொது நம்பிக்கையாகக் கருதப்படும் திருக்குறள் வாழ்வின் மேம்பாட்டுக்கும் மனித ஒழுக்கத்துக்கும் வழிகாட்டக் கூடியதாக அமைகின்றது. உலகுதழுவிய கருத்துக்களைக் கூறிய காரணத்தினாலேதான் அந்நூல் உலகின் பல மொழிகளிலே பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. வீரமாமுனிவர் (Constanzo Beschi, 1730) இலத்தீன் மொழியில் இந்நூலை மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டதாலும் அல்பேர்ட் ஸ்வெட்சர் என்பவர் ஜெர்மன் (டொச்) மொழியில் இதனை மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டதாலும் ஐரோப்பிய அறிஞர்கள் தமிழ் இலக்கியத்தின் செழுமையினையும் உயர்தன்மையினையும் அறியும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

இவர் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு 30 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பிறந்தார் எனக் கருதப்படுகின்றது.

இந்த ஆண்டு (2010) திருவள்ளுவர் ஆண்டு 2040 எனக் கொள்ளப்படுகின்றது. தமிழர் வாழும் தேசங்களில் பயன்படுத்தப்படும் தமிழ் நாள்காட்டியிலே திருவள்ளுவர் ஆண்டைக் குறிப்பிடும் வழக்கம் இப்பொழுது கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றது. தமிழ்நாடு அரசு திருவள்ளுவருக்குப் பொருத்தமான இடத்திலே சிலைநிறுவி ஒளிமயமான கருத்துக்களையும் கோட்பாடுகளையும் உலகுக்கு நல்கிய அச்செம் மொழிப் புலவனின் புகழை உயர்த்தியுள்ளது.

‘கடவுள் வாழ்த்து’ என்பது திருக்குறளின் முதலாவது அதிகாரத்தின் பெயர். இக் குறள்களிலே உலகிலே வாழ்கின்ற மக்கள் எத்தகைய முறையில் கடவுளை எண்ணுகிறார்களோ அத்தகைய முறையிலே

கூறப்பட்டுள்ளது. உலகத்திலுள்ள எல்லா மொழிகளிலும் 'அ' என்னும் ஒலியே நெடுங்கணக்கின் முதல் ஒலியாக அமைகின்றது. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டே 'அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதிபகவன் முதற்றே உலகு' என முதற் குறளை அமைத்துள்ளார். கடவுளுடைய உருவமோ, பெயரோ இக்குறட் பாக்களிலே கூறப்படவில்லை.

தமிழ் இலக்கியங்களிலேயே வாழ்க்கையைத் தன்னிலையாகவும் எதிர்நிலையாகவும் நோக்கும் பண்பினைக் காணுகின்றோம். ஆனால் திருவள்ளுவரோ இவ்விரு நோக்குகளுக்கிடையே அமைதிகாண்கிறார். ஊழ் பற்றி நம்புகின்றவர்களும் இருக்கிறார்கள் நம்பாதவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று
சூழினும் தான்முந் துறும். (380)

என்னும் குறட்பா ஊழை வெல்லமுடியாததொன்றாகக் கூறுகின்றது. ஆனால் இன்னோரிடத்தில்,

ஊழையும் உப்பக்கம் காண்பர் உலைவின்றித்
தாழாது உளுற்று பவர். (620)

என்று அந்த ஊழையும் வெல்லலாம் என்று நம்பிக்கையூட்டுகிறார்.

எடுத்துக்கொள்ளும் ஒரு பொருளை உடன்பாடாகவும் எதிர்நிலையாகவும் கூறுகின்ற போக்கினைத் திருக்குறளிலே காணலாம். எடுத்துக்காட்டாக, கல்வி பற்றி 10 குறள்களிலே உடன்பாடாகக் கூறும் வள்ளுவர் அடுத்த அதிகாரமாகிய கல்லாமை என்னும் அதிகாரத்தில் எதிர்நிலையாகக் கூறி, கல்வியின் சிறப்பினை மேலும் வலியுறுத்துகிறார். துறவறத்தின் சிறப்பினை,

துறந்தார் பெருமை துணைக்கூறின் வையத்து
இறந்தாரை எண்ணிக் கொண்டற்று. (22)

என்றும்,

அந்தணர் என்போர் அறவோர் மற்றெவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டு ஒழுகலாள். (30)

என்றும் கூறியவர் இல்வாழ்க்கையின் சிறப்பை பத்துக் குறள்களிலே வலியுறுத்துகிறார். இல்வாழ்க்கை தன்னளவில் சிறப்புடையதாக அமையும் அதே வேளை துறவறத்துக்கும் அது உதவுமென்பதை,

இல்வாழ்வான் என்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும்
நல்லாற்றின் நின்ற துணை. (41)

துறந்தார்க்கும் துவ்வா தவர்க்கும் இறந்தார்க்கும்
இல்வாழ்வான் என்பான் துணை. (42)

வள்ளுவர் மிக அழகாக வலியுறுத்துகிறார்.

அகத்திணைப் பாடல்களும் திருக்குறளும் உலகு தழுவிய பாங்கினை டாக்டர் ஏ. முருகன் "Cankam Literature in Tamil" (2008) என்னும் கட்டுரையில் மிக அழகாகவும் சுருக்கமாகவும் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

One such Akam convention, as referred to earlier, is that the characters should not be mentioned by proper names, real or imagined. This apparently constricting convention, rather than stifling the creativity of the Akam poet, comes in handy, enabling him to breathe universality of appeal into his characters without pinning them down to any particular place, time or society. Perhaps, taking a cue from this no-naming convention, Tiruvalluvar has so studiously composed his masterpiece Tirukkural that in a body of 1330 verses there is not even a single reference to the Tamil language, Tamil country or Tamil culture.

6. செவியறிவுறா உ இலக்கியங்கள்

சங்கப் பாடல்களில் அறம், நீதி, ஒழுக்கக் கூறுகள் பற்றிக் கூறப் பட்டுள்ளன. அவை செவியறிவுறா உத் துறைக்குள் அடக்கப்பட்டன. எடுத்துக்காட்டாக புறநானூறு 5ஆம் பாடலில் நரிவெருஉத்தலையார் சேரமான் கருவூரேறிய ஒள்வாட் கோப்பெருஞ்சேரல் மன்னனுக்கு சில கருத்துக்களை செவியறிவுறுத்துகிறார்:

எருமை அன்ன கருங்கல் இடை தோறு
ஆளிற் பரக்கும் யானைய முன்பின்
கானக நாடனை நீயோ பெரும
நீயோர் ஆகலின் நின் ஒன்று மொழிவல்

அருளும் அன்பும் நீக்கி நீங்கா
 நிரயங் கொள்பவரொடு ஒன்றாது காவல்
 குழவி கொள்பவரின் ஓம்புமதி
 அளிதோ தானே அது பெறல் அருங் குரைத்தே

இவ்வாறு பல செய்யுட்கள் சங்கப் பாடல்களிலே காணப்படுகின்றன. ஆனால் சங்கச் செய்யுட்கள் உலகியல் தழுவியன. கி.பி. 300க்குப் பின்னர் தமிழகத்திலே பெருந்தொகையான செவியறிவுறாஉ இலக்கியங்கள் தோற்றம்பெறுகின்றன. தமிழகத்தில் சமண, புத்த சமயங்கள் இக்கால கட்டத்திலே நன்கு பரவிவிட்டன. அச்சமயங்களின் அற, நீதி, ஒழுக்கவியற் கருத்துக்கள் தமிழகக் கருத்துக்களுடன் பிணைந்து புதிய செவியறிவுறு இலக்கியங்கள் தோன்றத் தொடங்கின. இக்காலப் பகுதியில் திருக்குறள், நாலடியார், இன்னா நாற்பது, இனியவை நாற்பது, பழமொழி நானூறு, திரிகடுகம், நான்மணிக்கடிகை, ஆசாரக் கோவை, ஏலாதி. சிறுபஞ்சமூலம் ஆகிய செவியறிவுறாஉ இலக்கியங்கள் தோன்றின.

இவற்றுள் திருக்குறள் பற்றி ஏற்கெனவே சில கூறப்பட்டுள்ளன.

திருக்குறளிலே ஈரடி வெண்பா யாப்பிலே கூறப்பட்டனவற்றையும் மேலும் பல விடயங்களையும் நாலடி வெண்பா யாப்பிலே நாலடியார் கூறுகின்றது. வள்ளுவர் கடவுள் வாழ்த்துப் பத்துக் குறள்களிலே கூற நாலடியார் ஒரு பாடலிலே கடவுள் வாழ்த்துக் கூறுகின்றது. நாலடியார் ஆசிரியரும் கடவுள் வாழ்த்தினை உலகுதழுவிய வகையிலே,

வான் இடு வில்லின் வரவறியா வாய்மையால்
 கால்நிலம் தோயாக் கடவுளை - யாம்நிலம்
 சென்னி யுறவணங்கிச் சேர்தும்எம் உள்ளத்து
 முன்னி யவைகமுடிக என்று

எனப் பாடுகிறார். அறத்துப்பாலில் வள்ளுவர் அறத்தினை வலியுறுத்துகிறார். ஆனால் நாலடியார் ஆசிரியர் நிலையாமையினை வலியுறுத்துகிறார். நாலடியாரில் முதல் மூன்று அதிகாரங்களாக செல்வ நிலையாமை, இளமை நிலையாமை, யாக்கை நிலையாமை என்பன அமைகின்றன. அவற்றின் பின்னரே அறன் வலியுறுத்தல் அதிகாரம் அமைக்கப்படுகிறது. வள்ளுவரிடம் காணப்பட்ட வாழ்க்கை நோக்கு

நாலடியாரிலே மாறுபடுகின்றது. வள்ளுவர் அறத்தினை, அது இல்லற மாயிருக்கலாம் அல்லது துறவறமாயிருக்கலாம், வலியுறுத்தும் போது வாழ்க்கையினை எதிர்நிலையாகப் பார்க்கவில்லை. ஆனால் நாலடியாரிலோ,

33. வினைப்பயன் வந்தக்கால் வெய்ய உயிரா
மனத்தின் அழியுமாம் பேதை - நினைத்ததனைத்
தொல்லைய தென்றுணர் வாரே தடுமாற்றத்து
எல்லை இகந்தொருவு வார்

என்று அறன்வலியுறுத்தலிலே வினைபற்றியும் வாழ்க்கைநிலையாமை பற்றியும் கூறப்படுகின்றன. வாழ்க்கை நிலையாமை பற்றி சங்க இலக்கியங்களிலும் கூறியுள்ளனர். ஆனால் அவர்கள் அதனைக் கூறி மக்களுக்கு அச்சம் ஏற்படுத்தவில்லை. எடுத்துக்காட்டாக, சில கீழே தருகிறோம்:

புறம்: 134: இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு ஆம் எனும்
அறவிலை வணிகன் ஆ அய் அல்லன்
பிறரும் சான்றோர் சென்ற நெறியென
ஆங்கு பட்டன்று அவன் கைவண்மையே

புறம்: 364: களரி பரந்து கள்ளி போகிப்
பகலும் கூஉம் கூகையடு பிறழ்பல்
ஈம விளக்கின் பேஎய் மகளிரொடு
அஞ்சுவந் தன்று இம் மஞ்சபடு முதுகாடு
நெஞ்சமர் காதலர் அமுத கண்ணீர்
என்புபடு சுடலை வெண்ணீறு அவிப்ப
எல்லார் புறனும் தான் கண்டு உலகத்து
மன்பதைக் கெல்லாம் தானாய்த்
தன்புறம் காண்போர்க் காண்பு அறி யாதே

மறுமை பற்றியும் இடுகாடு பற்றியும் பாடல்களிலே குறிப்பிடப் பட்டாலும் உலக இயற்கை பற்றிக் கூறப்படுகின்றதேயொழிய மக்களை அச்சப்படுத்தவில்லை. மேலும் சங்கப்பாடல்கள் வாழ்க்கையை மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வதற்கு வழிகூறுகின்றன. வாழ்க்கையை விட்டு ஓடும்படி அவை கூறவில்லை. திருக்குறளிலும் வள்ளுவர் நம்பிக்கையுள்ள வாழ்வு பற்றியே கூறுகின்றார். நாலடியார் போன்ற

செவியறிவுறு இலக்கியங்கள் வாழ்வு பற்றிய அச்சத்தினை மக்களுக்கு ஏற்படுத்துகின்றன. தூய்மையின்மை பற்றிச் சொல்ல வந்த புலவர்,

46. குடரும் கொழுவும் குருதியும் என்பும்
தொடரும் நரம்பொடு தோலும் இடையிடையே
வைத்த தடியும் வழும்புமாம் மற்றிவற்றுள்
எத்திறத்தாள் ஈரங்கோதை யாள்

என்னும் பாடலிலே தூய்மையின்மையையே சித்திரிக்கிறார்.

செவியறிவுறு இலக்கியங்களும் அருமையான கருத்துக்களையும் நல்ல இலக்கியத் திறன்களையும் உடையனவாக உள்ளன. திறமான செயற்பாடு எதுவென்பதை,

65 இளையான் அடக்கம் அடக்கம் கிளைபொருள்
இல்லான் கொடையே கொடைப்பயன் எல்லாம்
ஒறுக்கும் மதுகை உரனுடைய யாளன்
பொறுக்கும் பொறையே பொறை

என்னும் நாலடியார்ப் பாடல் அடக்கம், கொடை, பொறை என்பன யாராற் செய்யப்பட்டால் திறமையாயிருக்கும் என்று கூறுவதனுடாகப் புலப்படுத்துகின்றது. அறம் என்பது ஒரு தன்மையுடையது, ஆனால் வேறு வேறு வடிவங்களாயிருக்கும் என்பது,

118. ஆகவே றுருவின் வாயினும் ஆபயந்த
பால்வே றுருவின் அல்லவாம் - பால்போல்
ஒரு தன்மைத் தாகும் அறநெறி ஆபோல்
உருவு பலகொளள் ஈங்கு

என்னும் பாடலில் பலவேறு நிறங்களுடைய பசுக்கள் ஒரு நிறப் பாலையே ஈனும் என்னும் உண்மையைக் காட்டி விளக்கப்படுகின்றது.

கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் தமிழகத்தில் துன்பம், நிலையாமை, துறவு பற்றிய தீவிரமான கருத்துக்கள் சமண, பௌத்த மதங்களின் பரம்பலினாலே நிலைபெறத் தொடங்கின.

பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம்
பிறவார் உறுவது பேரும் இன்பம்
பற்றின் வருவது முன்னது பின்னது
அற்றோர் உறுவது அறிக!

என்று புத்தசமய காவியமாகிய மணிமேகலை பிறக்கின்றவர் ஒவ்வொருவருமே மிகுந்த துன்பத்துடன் பிறக்கின்றார்கள் எனப் பொலத்த சமயக் கருத்தினை எடுத்துக் கூறுகின்றது. செம்மொழித்தமிழின் செவியறிவுறு இலக்கியங்கள் பல இக்கருத்துக்களையே அழுத்திக் கூறுகின்றன. எனினும் வாழ்க்கையின் இயல்புநிலைகள் பற்றியும் இந்நூல்கள் நன்கு எடுத்துக் கூறுவதையும் காணலாம். இன்னா நாற்பது, இனியவை நாற்பது, முதுமொழிக் காஞ்சி ஆகியவற்றிலிருந்து முறையே ஒவ்வொரு பாடல் வகைமாதிரிக்காகத் தரப்படுகிறது:

மாரிநாட் கூவுங் குயிலின் குரலின்னா
வீர மிலாளர் கடுமொழிக் கூற்றின்னா
மாரி வளம் பொய்ப்பி னூர்க்கின்னா வாங்கின்னா
மூரி யெருத்தா லுழவு (இன்னா நாற்பது: 20)

21. ஆர்கலி யுலகத்து மக்கட் கெல்லாம்
யாப்பி லோரை இயல்குணம் பழியார்
22. மீப்பி லோரை மீக்குணம் பழியார்
23. பெருமை உடையதன் பெருமை பழியார்
24. அருமை யுடையதன் பெருமை பழியார்
25. நிறையச் செய்யாக் குறைவினை பழியார்
26. முறையில் அரசர் நாட் டிருந்து பழியார்
27. செய்தக்க தேசத்து ஆசாரம் பழியார்
28. அறியாத் தேசத்து ஆசாரம் பழியார்
29. வறியோன் வள்ளியன் அன்மை பழியார்
30. சிறியோர் ஒழுக்கம் சிறந்தோரும் பழியார்

(முதுமொழிக்காஞ்சி: 3. பழியாப் பத்து: 21 -30)

செம்மொழித் தமிழின் ஒழுக்கவியல் இலக்கியங்களுள் ஆசாரக் கோவையும் ஒன்றாகும். பல வகை வெண்பாக்களிலே பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. தத்தம் நிலைமை, கல்வி, ஆண்மை, குடிமை ஆகியவற்றிற்கேற்ப அவர்களுடைய உடை, நடை, சொற்சேர்வு, வைதல் ஆகியன அமையும் என்பதனை,

49. உடைநடை சொற்சேர்வு வைதலிற் நான்கும்
நிலைமைக்கும் கல்விக்கும் ஆண்மைக்கும் தத்தம்
குடிமைக்கும் தக்க செயல்

என்னும் பாடல் அமைகின்றது. இதுபோன்று நமது பண்பாட்டுக்கேற்ற வகையில் பின்பற்றவேண்டிய ஒழுக்கவியல் கூறுகள் இந்நூலின் நூறு பாக்களிலே கூறப்பட்டுள்ளன.

நோயுள்ளவருக்கு மருந்து கொடுப்பது போல மாற்றவேண்டிய அல்லது பின்பற்றவேண்டிய விடயங்களைச் சமூகத்துக்குக் கூறுவதற்கு மருந்துப் பெயர்கள் கொண்ட திரிகடுகம், சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாதி ஆகிய செவியறிவுறு இலக்கியங்களும் எழுந்தன. பின்வரும் திரிகடுகம் பாடல் எடுத்துக்காட்டாகத் தரப்படுகிறது:

10. கணக்காயர் இல்லாத ஊரும் பிணக்கறுக்கும்
மூத்தோர் இல்லா அவைக்களனும் பாத்துண்ணும்
தன்மையி லாளர் அயலிருப்பும் இம்மூன்றும்
நன்மை பயத்தல இல

வீரவழிக்காலம் எனப்படும் சங்ககால இலக்கியங்கள் அக்காலப் போர்களையும் அவற்றால் ஏற்பட்ட அழிவுகளையும் குறிப்பிடுகின்றன. சமூகச் சீரழிவுகளும் ஏற்படத் தொடங்கின. இந்நிலையில் இவற்றை நீக்கி நல்ல சமூகத்தினை உருவாக்குதற்கு அறம், நீதி, ஒழுக்கவியல் ஆகியனவற்றைக் கூறும் இலக்கியங்கள் தோன்றின. அவற்றுள் தலை சிறந்த அறநீதி நூலாகிய திருக்குறளும் தோன்றி செம்மொழித் தமிழின் சிறப்பினை உலகுக்கு எடுத்துக்காட்டியது.

ஒரு சமூகத்தினுடைய அறிவின் உன்னதத்தினை அச்சமூகத்தினர் பயன்படுத்தும் பழமொழிகளுடாக உணரமுடியும். பழமொழி நானூறு என்னும் நூல் செம்மொழித் தமிழின் பழைமையினையும் அது இன்று வரையும் வளர்ந்து வந்துள்ளபோதும் அப்பழைமையினை இன்னும் இழக்காது இருப்பதை நிறுவுகிறது. பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழ் நாட்டிலே வழக்கிலிருந்த பழமொழிகள் இன்றும் வழக்கிலுள்ளன. 'பாம்பின்கால் பாம்பறியும்' என்னும் பழமொழி இன்றும் வழக்கிலே இருக்கின்றது. பழமொழி நானூறு 7ஆம் பாடல்,

புலமிக்க கவரைப் புலமை தெரிதல்
புலமிக கவர்க்கே புலனாம் - நலமிக்க
பூம்புனல் ஊர்! பொதுமக்கட் காகாதே
பாம்பறியும் பாம்பின் கால்

அதே பழமொழியைக் கூறுகின்றது. கற்றறிந்து நிறைவு பெற்றவர் நிறைகுடம் தளும்பாது இருப்பதுபோல் இருப்பர் என்னும் பொருளிலே இன்றும் தமிழ்நாடெங்கணும் 'நிறைகுடம் தளும்பாது' என்னும் பழமொழி வழக்கிலுள்ளது. பழமொழி நானூறு 9ஆம் பாடல்,

கற்றறிந்தார் கண்ட அடக்கம் அறியாதார்
பொச்சாந்து தம்மைப் புகழ்ந்துரைப்பார் - தெற்ற
அறைகல் அருவி அணிமலை நாட!
நிறைகுடம் நீர்தளும்பல் இல்

என்று கூறுகின்றது. 'இரக்கப் போகினும் சிறக்கப் போ' என்னும் பழமொழி நாம் எல்லோரும் அறிந்ததே. நன்றாக உடுத்துச் செல் பவரிடம் 'உண்டரா?' என்று எவரும் வினவுவது இல்லை என்பதை, 329ஆம் பாடல்

அகத்தால் அழிவு பெரிதாயக் கண்ணும்
புறத்தால் பொலிவுறல் வேண்டும் - எனைத்தும்
படுக்கை இலராயக் கண்ணும் உடுத்தாரை நன்பெலாந் தீர்த்
தனிமரம் காடாதல் இல்
உண்டி வினவுவார் இல்

என்று கூறுகின்றது. 'தனிமரம் தோப்பாகாது' என்னும் பழமொழி யினை,

எதிர்த்த பகையை இளையதாய போழ்தே
கதித்துக் களையின் முதிராதே தீர்த்து
நனிநயப்பப் செய்தவர் நன்பெலாந் தீர்த்
தனிமரம் காடாதல் இல்

என்னும் 286ஆம் பாடல் உணர்த்துகிறது. முன்னர் குறிப்பிட்ட செவியறிவுறு இலக்கியங்கள் போலன்றி, பழமொழி நானூறு ஒரு பண்பாட்டுப் பதிவுசெய் இலக்கியம் எனக் கொள்ளுதல் பொருத்தமாகும்.

பதினெண் மேற்கணக்கு நூல்களாகிய சங்க இலக்கியங்களைத் தொடர்ந்து தோன்றிய நூல்கள் ஒரு தொகையினை பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்கள் என்று தொகுத்து வழங்கினர். மேற் குறிப்பிட்ட திருக்குறள் முதலான செவியறிவுறு இலக்கியங்கள் என்பனவெல்லாம் அவற்றுள் அடங்கும் அவற்றின் வகைப்பாடு பற்றிச் சிறிது பார்க்கலாம்.

அவற்றுள் அகத்திணை புறத்திணை கூறும் நூல்கள் அமைந்துள்ளன. அவற்றுள் புறத்திணை கூறும் நூல்களுள் போர், அறநீதி, மரபு பேணல், வாழ்வியல் பற்றிக் கூறுவன அடங்கும். திருக்குறள், நாலடியார், போன்ற நூல்கள் அறநீதியுடன் அகத்திணை விடயங்களும் கூறுகின்றன. பின்வரும் அட்டவணை அதனை விளக்குவதாக அமையும்.

அகத்திணை	புறத்திணை				
	போர்	அறநீதி	மரபு பேணல்	வாழ்வியல்	அறநீதியும் அகத்திணையும்
1. திணைமாலை 150	களவழி நாற்பது	1. இன்னா நாற்பது	பழமொழி 400	ஆசாரக் கோவை	1. திருக்குறள் 2. நாலடியார் 3. இன்னிலை
2. ஐந்திணை 70		2. இனியவை நாற்பது			
3. ஐந்திணை 50		3. திரிகடுகம்			
4. திணைமொழி 50		4. சிறுபஞ்சமூலம்			
5. கார் நாற்பது		5. ஏலாநி			
		6. முதுமொழிக் காஞ்சி			
		7. நான்மணிக் கடிகை			

7. சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும்

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய இரு காவியங்களும் கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் 4ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலே தோன்றின. வடமொழிக் காவியங்களுக்குத் தண்டின் 'காவ்ய தர்சு' வில் இலக்கணம் கூறியுள்ளார். இவ்விலக்கணத்தைப் பின்பற்றி தழுவல் காவியங்கள் பிற்காலத்திலே இயற்றப்பட்டன. செம்மொழித் தமிழுக்கான ஒரு தனித்துவமான காவிய மரபு உருவாயிற்று. அதனைக் காவிய மரபு என்று சொல்வதைவிட,

'பாட்டுடைச் செய்யுள் மரபு' என்றே கூறவேண்டும். காவியம் என்னும் சொல் பிற்காலத்திலேயே நமது மொழியிலே வந்து சேர்ந்தது. சிலப்பதிகாரக் கதை முழுவதும் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்ததாகவே அமைகின்றது. நீண்ட காலமாக வாய்மொழி மரபாக இருந்து வந்த பல கதைகளை இணைத்து முத்தமிழ் விரவிய ஓர் அற்புதமான 'பாட்டுடைச் செய்யுளை' அல்லது 'நெடுங்கதைப் பாட்டினை' அல்லது

பேரிலக்கியத்தை இளங்கோவடிகள் இயற்றியுள்ளார். 'ஒருமுலை இழந்த திருமாவுண்ணி' பற்றி நற்றிணை 216 ஆம் செய்யுளிலே,

ஏரி மருள் வேங்கைக் கடவுள் காக்கும்
குருகு ஆர் கழனியின் இதணத்து ஆங்கண்
ஏதிலாளன் கவலை கவற்ற
ஒரு முலை அறுத்த திருமாவுண்ணிக்
கேட்டோர் அனையராயினும் வேட்டோர்
அல்லது பிறர் இன்னாரே

என்று கூறப்படுகின்றது. இதே செய்தி சிலப்பதிகாரப் பதிகத்திலே இளங்கோ அடிகளிடம் குன்றக் குறவர் மலையிலே தாம் கண்ட காட்சியினை,

பொலம்பூவேங்கை நலங்கிளர் கொழுநிழல்
ஒருமுலை இழந்தாள்ஓர் திருமா பத்தினிக்கு

என்று கூறமிடத்து இடம்பெறுகிறது. தமிழ்நாட்டிலே அக்காலத்தில் வழக்கிலிருந்த ஒரு தொன்மமாக இச்செய்தி அமைந்திருக்கலாம். மேலும், பேகன்-கண்ணகி பற்றிய செய்தி சங்கப் பாடல்களிலே கூறப்பட்டுள்ளது. புறநானூறு 143ஆம் பாடல் தொடக்கம் 147ஆம் பாடல் வரையும் நல்லூரிலே இன்னொரு பெண்ணோடு சென்றிருக்கும் பேகனை அவனுடைய மனைவியாகிய கண்ணகியிடம் செல்லும்படி கபிலர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன்றுர்கிழார் ஆகியோர் கேட்கும் செய்தியே காணப்படுகின்றது. 144ஆம் பாடலிலே கபிலர் 'நண்பனே! செவ்வழிப் பண்ணிலே உன்னுடைய நாட்டைப் பாடிக்கொண்டு வந்தோம். அப்பொழுது அழுதுகொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணைப் (கண்ணகியை) பார்த்து 'இளையவளே! எம் மன்னனுக்கு நீ உறவினளா' என்று கேட்டோம். அதற்கு அவள் 'நாங்கள் அவனுடைய உறவினர் அல்ல. அவன் என்னைப்போல ஒரு பெண்ணின் நலன் விரும்பி அவனுடைய தேர் நல்லூருக்கு வருவதாகக் கூறப்படுகின்றது' என்று கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு கூறினாள்' என்று விவரிக்கும் பாடல் வருமாறு:

அருளா யாகலோ கொடியதே இருள்வரச்
சீறியாழ் செவ்வழி பண்ணி யாழ் நின்
கார் எதிர் கானம் பாடினேன் மாக

நீல்நறு நெய்தலிற் பொலிந்த உண்கண்
 கலுழ்ந்து வார் அரிப் பனி பூண்அகம் நனைப்ப
 இனைதல் ஆனா ளாக இளையோய்
 கிளையை மன் எம் கேள்வெய் யோற்கு? என
 யாம்தன் தொழுதனம் வினவக் காந்தள்
 முகைபுரை விரலின் கண்ணீர் துடையா
 யாம் அவன் கிளைஞரேம் அல்லேம் கேள் இனி
 எம்போல் ஒருத்தி நலன்நயந்து என்றும்
 வரூஉம் என்ப வயங்கு புகழ்ப் பேகன்
 ஒல்லென ஒலிக்கும் தேரொடு
 முல்லை வேலி நல்லூ ரானே!

பெருங்குன்றூர் கிழார் பேகனிடம் 'நீ எமக்குத் தரக்கூடிய பரிசில் என்னவெனில், உடனடியாக உன் தேரினைச் செலுத்தி உன் மனையாளாகிய கண்ணகியிடம் செல்வதேயாகும்' என்று கேட்கிறார். இவ்வாறு புறநானூற்றுக் காலத்திலே வையாவி கோப்பெரும் பேகன் ஆகிய மன்னன், கண்ணகி என்னும் மனைவி, நல்லூரிலே வாழ்ந்த பேகனைக் கவர்ந்த இன்னொரு பெண் என்னும் மூவரைக் கொண்ட கதை பிரபலம் வாய்ந்ததாக அமைந்தது. அது கோவலன், கண்ணகி, மாதவி என்னும் மூன்று கதைமாந்தர்களை அமைக்க உதவியிருக்கலாம்.

சங்க காலத்திலிருந்தே சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களிடையே ஒற்றுமையின்மை நிலவி வந்தது. அவர்களிடையே நடைபெற்ற எண்ணற்ற போர்கள் புறநானூற்றிலே விவரிக்கப் பட்டுள்ளன. இம் மூவர்களும் ஒன்றிணையும் ஒரு தேசிய ஒற்றுமை பற்றி ஒரு புலவன் சிந்திப்பது வியப்பல்ல. இம்மூவரும் சேர்ந்திருந்த காட்சியினைப் பார்த்த ஒளவையார் 'நீங்கள் மூவரும் என்றும் இவ்வாறு இருக்க வேண்டும்' என்று வாழ்த்தும் பாடல் புறநானூற்றில் உண்டு. எனவே மிக உயர்ந்த புலவராகிய இளங்கோ புகாரும், மதுரையும், வஞ்சியும் ஒன்றுபட்டு இருக்கவேண்டுமென எண்ணியது இயற்கையே.

தமிழ் நாட்டுக் கதைக்கருவினை அடிப்படையாக வைத்து ஒரு பேரிலக்கியத்தினை இளங்கோவடிகள் ஆக்கிச் செம்மொழித்தமிழின் சிறப்புக்குத் துணைசெய்துள்ளார். சிலப்பதிகாரக் கதையின் தொடர்ச் சியாக மணிமேகலை இலக்கியத்தின் கதை அமைகின்றது. இவ்விரு

பேரிலக்கியங்களும் வடமொழிக் காவியங்களைப் பின்பற்றி அமைக்கப்பட்டனவல்ல. இவையிரண்டும் செம்மொழித் தமிழின் பேரிலக்கியங்களாகும். தமிழ்நாட்டு நகரங்கள், ஊர்கள், காடுகள், தெருக்கள் பற்றிய சித்திரிப்புகள், உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு வணிகம் பற்றிய விவரங்கள், தமிழகச் சமயநிலை, பண்பாட்டுக் கூறுகள், கலையின் பெருக்கம், சமய தத்துவங்களின் விவரிப்பு என்பன இப் பேரிலக்கியங்களுடாக உலகு அறிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. சங்கப் பாடல்களிலே சித்திரிக்கப்பட்ட போர் ஒரு தொடர்நிலை இலக்கிய வடிவமாக சிலப்பதிகார வஞ்சிக்காண்டத்திலே அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

சிலப்பதிகாரக் கதையின் தொடர்ச்சியாக அமையும் மணிமேகலை மிகச்சிறந்த சமயப்பிரசார நூலாகவும் அதேநேரம் கலைநுணுக்கமுடைய பேரிலக்கியமாகவும் அமைகின்றது. ஒரு கதையுடாக பௌத்த சமயக் கோட்பாடுகளை வெளிக்கொணரும் நல்ல இலக்கியமாக சீத்தலைச் சாத்தனாருடைய மணிமேகலை அமைகின்றது. நிறைவேறாத உதய குமரன்-மணிமேகலை காதல்கதை இத்தொடர்நிலைச் செய்யுள் இலக்கியத்தின் கதைக்கருவாக அமைகின்றது. மிகத் தடித்த பௌத்த சமயப் போதனைக்கு நடுவிலே மென்மையான காதல் உணர்வினை ஆசிரியர் வெளிப்படுத்துவது அவர் இந்நூலை கலைப்படைப்பாகவும் ஆக்க வேண்டுமென எண்ணியுள்ளார் என ஊகிக்கமுடிகின்றது. மணிமேகலா தெய்வம் வந்து தோன்றிய காதையில் மலர்வனத்துள்ளே மணிமேகலையைத் தொடர்ந்து சென்று அவளை அணுக முடியாது உதயகுமரன் திரும்பிச் செல்கிறான். அப்பொழுது மணிமேகலை எண்ணுவதாக ஆசிரியர்,

கற்புத் தானிலள் நல்தவ உணர்விலள்வருணக்
காப்பிலள் பொருள்விலை யாட்டி' என்று
இகழ்ந்தன னாகி நயந்தோ னென்னாது
புதுவோன் பின்றைப் போவதென் நெஞ்சம்
இதுவோ அன்னாய் காமத்து இயற்கை?
இதுவே ஆயின் கெடுகதன் திறம்' என
மதுமலர்க் குழலாள் மணிமே கலைதான்
சுதமதி தன்னோடும் நின்ற எல்லையுள்

என்று கூறுகின்ற பகுதியிலே துறவை நாடிநிற்கும் மணிமேகலையின் மனதிலே தோன்றும் மென்மையான உணர்வலையை ஆசிரியர்

நுணுக்கமாகச் சித்திரிப்பதைக் காணக்கூடியதாய் உள்ளது. துறவு, அதற்கடிப்படையாயுள்ள அறம், தர்மம், தானம் என்பனவற்றையெல்லாம் கதைகளுடாக ஆசிரியர் புலப்படுத்தும் திறன் வியக்கத்தக்கதாயுள்ளது. உலக காவியங்களிலே இப்படியானதொன்று இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நிலையாமைக் கருத்துகளை உணர்த்தும் ஒமர் கய்யாமின் ருபயாத் பாடல்கள் தனிப்பாடல்களாகவே இருக்கின்றன. மணிமேகலை போன்ற நெடுங்கதைப்பாட்டு உலகச் செவ்வியல் மொழிகளுள் இருக்கின்றனவோ என்பது ஆராயற்பாலது. மணிமேகலையில் வரும் சமயக்கணக்கர் தம்திறம் கேட்ட காதையுடாக தமிழ்நாட்டிலே அப்பொழுது நிலவிய மெய்யியற் சிந்தனைகளையாவை என்பதை அறியக்கூடியதாயுள்ளது.

9. இறையனார் களவியலுரை

பண்டைத் தமிழ் இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத்தின் ஒரு பகுதியாகிய களவியல் பற்றி ஒரு நூல் பிற்காலத்திலே எழுந்துள்ளது. கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டளவில் இதற்கு ஓர் உரை எழுதப்பட்டது. இவ்வரை வரலாற்றுப் பெருமையுடையதாயிற்று. இந்த உரையிலே தான் முதன் முதலாக 'சங்கம்' என்னும் தமிழ்க் கழகம் பற்றிய வரலாறு கூறப்பட்டுள்ளது. மூன்று சங்கங்கள் முறையே கபாடபுரம், வடமதுரை, தென்மதுரை ஆகிய இடங்களிலே அமைந்தன என்றும் அவை மூன்று தடவை ஏற்பட்ட கடல்கோள்களினால் அழிந்தன என்றும் அவ்வுரையிலே கூறப்பட்டுள்ளது. இச்சங்கங்கள் அமைந்த காலங்களில் எழுந்த பல இலக்கியங்கள் கடல்கோள்களினால் அழிந்துவிட்டன என்றும் அவற்றின் பெயர்களும் தரப்பட்டுள்ளன. இவ்வரையிலே கூறப்பட்ட கடல்கோள்கள் பற்றி அறிஞர்களிடையே நம்பிக்கையின்மையே இருந்தது. சிலப்பதிகாரம் மதுரைக்காண்டத்தில் காடுகாண் காதை பின்வருஞ் செய்தியினைக் கூறுகின்றது:

வடிவேல் எறிந்த வான்பகை பொறாது
பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடுங் கொடுங்கடல் கொள்ள

சங்கப் பாடல்களில் பஃறுளியாறு பல இடங்களிலே குறிப்பிடப் படுகிறது. அந்த ஆறும் அது ஊற்றெடுத்துப் பாய்ந்த மலையும் கொடுங்கடலுக்கிரையாயிற்று. இன்று கடல்கோளுக்கு வழங்கும் Tsunami என்னும் ஜப்பானியச் சொல் Tsu 'கொடும் அல்லது வளைந்த' + Nami 'கடலலை' என்னும் சொற்களைக்கொண்டது. அண்மையில் நடைபெற்ற 'சுனமி' கடல்கோள் என்பது என்ன என்பதைத் தமிழறிஞர் கண்முன்னால் காணமுடிந்தது. இறையனார் களவியலுரைக் கடல்கோள் பற்றிய செய்தியினை நமக்கு முன்னாலே ஏளானஞ் செய்தவர்கள் 2004இல் 'சுனமி' யின் பின்னர் அது உண்மைதான் என்று பேசியதையும் கேட்டுள்ளோம். மணிமேகலையிலும் பூமியதிர்வு பற்றிய செய்திகள் வந்துள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக,

தீம் கனி நாவல் ஓங்கும் இத் தீவிடை
 இன்று ஏழ் நாளில் இரு நில மாக்கள்
 நின்று நடுக்கு எய்த நீள் நில வேந்தே!
 பூமி நடுக்குறாஉம் போழ்தத்து இந் நகர்
 நாக நல் நாட்டு நானூறு யோசனை
 வியன் பாதலத்து வீழ்ந்து கேடு எய்தும்
 இதன்பால் ஒழிக என இரு நில வேந்தனும்
 மா பெரும் பேர் ஊர் மக்கட்கு எல்லாம்
 ஆவும் மாவும் கொண்டு கழிக என்றே
 பறையின் சாற்றி நிறை அருந் தானேயோடு
 இடவயம் என்னும் இரும் பதி நீங்கி

என்று பீடிகை கண்டு பிறப்புணர்ந்த காதையில் தென்னகத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு பூமியதிர்வு பற்றிக் கூறப்படுகின்றது. மேலும், இறையனார் களவியலுரையில் பாண்டி நாட்டில் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் பஞ்சம் ஏற்பட்டதெனக் கூறப்பட்டது. மணிமேகலையில் இச்செய்தி குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

பன்னீராண்டு பாண்டி நல் நாடு
 மன் உயிர் மடிய மழை வளம் இழந்தது
 வசித் தொழில் உதவ மா நிலம் கொழுப்பப்
 பசிப்பு உயிர் அறியாப் பான்மைத்து ஆகலின்
 ஆர் உயிர் ஓம்புநன் அம்பலப் பீடிகை
 ஊண் ஒலி அரவம் ஒடுங்கியது ஆகி

விடரும் தூர்த்தரும் விட்டேற்றாளரும்
 நடவை மாக்களும் நகையொடு வைகி
 வட்டும் சூதும் வம்பக் கோட்டியும்
 முட்டா வாழ்க்கை முறைமையது ஆக
 ஆபத்திரன் தான் அம்பலம் நீங்கி
 ஊரூர் தோறும் உண்போர் வினாஅய்
 யார் இவன்? என்றே யாவரும் இகழ்ந்து ஆங்கு
 அருந்த ஏமாந்த ஆர் உயிர் முதல்வனை
 இருந்தாய் நீயோ? என்பார் இம்மையின்
 திருவின் செல்வம் பெருங் கடல் கொள்ள

இறையனார் களவியல் உரை செம்மொழித்தமிழின் உரைநடை இலக்கியத்துக்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டாகும். இவ்வகை உரைநடை சிலப்பதிகாரப் பேரிலக்கியத்திலே ஏற்கெனவே இடம்பெற்றுள்ளது. தமிழ் உரைநடை வரலாற்றினை மிகச் செப்பமாகவும் அறிவியல் அடிப்படையிலும் பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் எழுதியுள்ளார். அந்நூலில் இறையனார் களவியல் உரைநடையினை விரிவாக ஆராய்ந்து எழுதியுள்ளார். அதிலிருந்து பல உதாரணங்களை இங்கு தருகிறேன்.

களவியலுரையிலே, இரண்டு வகையான உரைநடைகள் இருக்கின்றன என பேராசிரியர் செல்வநாயகம் இனங்கண்டு அவற்றிற்கு தக்க எடுத்துக்காட்டுகள் தந்துள்ளார். முதலாவது உரைநடை பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

எதுகை மோனை முதலிய ஓசைப் பண்புகளையுடைய செய்யுள் நடையை ஒத்தது. சிலப்பதிகாரக் காலத்தில் ஆரம்பித்த உரைநடையைப் பின்பற்றிவந்த தொன்றாகத் தெரிகின்றது. சிலப்பதிகாரத்தே ஆய்ச்சியர் குரவை முதலியவற்றின்கண் வந்துள்ள உரைநடைப் பகுதிகளிலே சில ஒலிவகைகள் திரும்பத் திரும்ப வருதலினால் அவ்வுரைப் பகுதிகளைப் பாட்டைப்போல அடியுஞ்சீரும் அமைவுற அமைந்து அச்சிட்டிருத்தலைக் காணலாம். அந்நடையையொத்ததொரு நடை இந்நூலுரையிலும் வந்துள்ளது. எனினும், அது சிலப்பதிகாரத்தில் உள்ள உரையைப் போன்றில்லாமல் சிற்சில வகையில் வேறுபட்டுள்ளது. சிலப்பதிகாரத்து உரைநடை பாட்டுத்தானோவென்று ஐயுறத்தக்க வகையில் ஓசை அமைப்புடன் காணப்படுகின்றது. இந்நூலில் உள்ள

உரைநடையில் அத்தகைய ஓசைப் பண்புகள் இடையிடையே விட்டிசைத்து நிற்குமாறு சொற்கள் தொடுக்கப் பெற்று வாக்கியம் கட்டுரைத்தல் நீண்டு செல்கின்றது. உரைநடைக்கு இன்றியமையாது வேண்டற்பாலதாய தெளிவு, தர்க்கமுறையாகக் கட்டுரைத்தல் முதலிய பண்புகள் இவ்வுரை நடையில் வந்திருத்தலால் இந்நடை அச் சிலப்பதிகார நடையிலுஞ் சிறிது வேறுபட்டு நிற்கின்றது.

இவ்வாறு அந்த நடையை விவரித்த ஆசிரியர் ஓர் அருமையான எடுத்துக்காட்டினைத் தருகிறார். அது வருமாறு:

(அவள்) சந்தனமும் சண்பகமும் தேமாவும் தீம்பலவும் ஆசினியும் அசோகமும் கோங்கும் வேங்கையும் குரவமும் விரிந்து, நாகமும் திலகமும் நறவும் நந்தியும் மாதவியும் மல்லிகையும் மௌவலொடு மணம் கமழ்ந்து, பாதிரியும் பாவை ஞாமலும் பைங்கொன்றை யொடு பிணியவிழ்ந்து, பொரிப்புன்கும் புன்னாகமும் முருக்கொடு முகைசிறந்து, வண்டறைந்து தேனார்ந்து, வரிக்குயில்கள் இசை பாட, தன்தென்றல் இடைவிராய்த் தனியவரை முனிவுசெய்யும் பொழிலது நடுவண், ஒரு மாணிக்கச் செய்குன்றின்மேல், விசம்பு துடைத்துப் பசும்பொன்புத்து வண்டு துவைப்பத்தண்தேன் துளிப் பதோர் வெறியுறு நறுமலர் வேங்கை கண்டாள்.

இவ்வாறு எடுத்துக்காட்டுடன் கவிதை போன்ற நடையினை விவரித்த பேராசிரியர் செல்வநாயகம், 'இத்தகைய நடை இவ்வுரை யாசிரியர் காலத்தில் மட்டுமன்றி அதற்கு முன்னும் ஒன்றை விவரித்துக் கூறுதற்கு அல்லது கட்டுரைத்தற்குக் கையாளப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என நாம் ஒருவாறு ஊகிக்கலாம்' என்று கூறும் கருத்தினை நாம் நோக்க வேண்டும். செம்மொழித்தமிழின் செழுமையான உரைநடை இறையனார் களவியலுரைக்கு முன்னரே இருந்திருக்க வேண்டுமென்று ஊகிப்பதில் தவறில்லை எனலாம்.

இறையனார் களவியலுரையின் இன்னொரு வகையான உரை நடையினையும் பேராசிரியர் சுட்டிக்காட்டுகிறார். 'உலக வழக்கிலே ஒரு பொருளைக் குறித்து வினாவுவாரும் செப்பு வாரும் கூறுங் கூற்றை ஒத்ததோர் நடை இவ்வுரையின்கண் வந்துள்ளது' எனக் கூறும் ஆசிரியர் இந்நடை வகைக்கும் வெண்பாவிற் குமிடையே நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதாகக் கூறி, வினாவும் விடையுமாக அமையும் சில வெண்பாக்களை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அகவலோ

சையைத் தழுவி ஓர் உரைநடை எழுந்ததுபோல், வெண்பாவின் செப்பலோசையைத் தழுவி வினா-விடை உரைநடை எழுந்தது என்று கூறியுள்ள கருத்து பயனுடையது. அத்தகைய ஓர் உரைப்பகுதியை எடுத்துக்காட்டி அதனை ஆசிரியன், மாணாக்கன் இருவருக்கு மிடையேயான ஓர் உரையாடலாக வகுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

மேலும் இவ்வாறு உரைநடை எழுந்ததுபோல், வெண்பாவின் செப்பலோசையைத் தழுவி வினா-விடை உரைநடை எழுந்தது என்று கூறியுள்ள கருத்து பயனுடையது. அத்தகைய ஓர் உரைப்பகுதியை எடுத்துக்காட்டி அதனை ஆசிரியன், மாணாக்கன் இருவருக்கு மிடையேயான ஓர் உரையாடலாக வகுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

இயல் ஆறு

செம்மொழித் தமிழ் மைய நிறுவகத்தின் பணிகள்

செம்மொழித் தமிழ் மைய நிறுவகத்தின் ஆட்சிக்குழு தமிழக அரசின் முதலமைச்சர் முனைவர் கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்களுடைய தலைமையில் அமைந்தது. துணைத் தலைவராக டாக்டர் வா.செ. குழந்தைசுவாமி பணிசெய்கிறார். மையத்தை வழிநடத்த ஐம் பெருங்குழுவும் எண்பேராயமும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஐம் பெருங்குழு உறுப்பினர்களாக, டாக்டர்களான அவ்வை நடராசன், மணவை முஸ்தபா, P.B. இராசராசேஸ்வரி, கவிப்பேரரசு வைரமுத்து, நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் கவிஞர் கனிமொழி ஆகியோர் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். எண்பேராயத்தில் பேராசிரியர் எம். நன்னன், கவிக்கோ டாக்டர் அப்துல் ரகுமான், டாக்டர் சிலம்பொலி செல்லப்பன், கவிஞர் வாலி, கவிவேந்தர் வேழவேந்தன், பேராசிரியர் சாலமன் பாப்பையா, மாநில ஆட்சி மன்ற உறுப்பினர்; D. இரவிக்குமார், பெருங்கவிக்கோ டாக்டர் வா.செ.மு. சேதுராமன் ஆகியோர் உறுப்பினராயுள்ளனர்.

செம்மொழித் தமிழ் மைய நிறுவகம் தமிழ் மொழியின் பழைமையினையும் தனித்துவத்தினையும் நிறுவும் வண்ணம் பின்வரும் பணிகளை நிறைவேற்ற வேண்டுமென முன்மொழிந்தது:

1. நாற்பத்தியொரு செம்மொழித்தமிழ் பனுவல்களின் முற்றான பதிப்புகளைத் தயாரித்தல்.
2. அப்பனுவல்களை ஆங்கிலம், முக்கியமான ஐரோப்பிய மொழிகள், முன்னிலையிலுள்ள இந்திய மொழிகள் ஆகியவற்றுக்குப் பெயர்த்தல்.

3. செவ்வியல் தமிழ் மொழி, இலக்கியம், சாசனவியல், கட்டிடவியல் ஆகியவற்றின் காட்சிப் புனைவுகளை ஆக்கல்.
4. இணையத்தில் தமிழ் கற்பித்தலுக்கான விடயதானங்களை மேம்படுத்தல்.
5. வரலாற்றுத் தமிழ் இலக்கணம் ஒன்றினை எழுதுதல்.
6. தமிழ்க் கிளைமொழிகள் பற்றிய வரலாற்று மற்றும் சமகால ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளல்.
7. செம்மொழித் தமிழ்ப் பனுவல்களின் வாசிப்புப் பிரதி உண்டாக்கல்.
8. மின் நூலகமொன்றினை நிறுவுதல்.
9. இந்நியாவை மொழியியற் களமாகக் கொண்டு ஆய்வுசெய்தல்.

மேற்படி விடயங்கள் தொடர்பாக செம்மொழி நடுவண் நிறுவனம் மிக வேகமாகச் செயற்படத் தொடங்கியது. நிறுவனத்தின் மிகச் சிறந்த பணியாக அமைவது அது ஆங்கிலத்தில் தொடங்கிய Chemmozhi 'செம்மொழி' என்னும் சஞ்சிகையாகும். செம்மொழி தொடர்பான பல பயனுள்ள ஆய்வுக் கட்டுரைகள், குறிப்புகள், செய்திகள் ஆகியனவற்றைக் கொண்டு அது வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. நடுவண் நிறுவனத்தின் செயற்பாடுகளை இதனூடாக நாம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. செம்மொழி தொடர்பான பன்னாட்டுக் கருத்தரங்குகள், பணியவைகள் பற்றிய விவரங்கள் இச்சஞ்சிகையூடாக அறியமுடிகின்றது.

2006 மார்ச் மாதம் செம்மொழித் தமிழ் உயராய்வு மையம் மைசூரிலே தொடங்கப்பட்டது. பேராசிரியர் க. இராமசாமி அதன் பொறுப்பாளராக இருந்து அறிய பணியாற்றிவந்தார். பின்னர் 2008 மே 19இல் செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனம் சென்னையிலே அமைக்கப்பட்டது. பேராசிரியர்களான அன்னி தொமஸ், ப. மருதநாயகம், சு. கோதண்டராமன் போன்றோரை உயர் வளவாளர்களாக உள்ளடக்கிய நிறுவனத்தின் பொறுப்பாளராகத் தொடர்ந்தும் பேராசிரியர் க. இராமசாமியே பணியாற்றுகிறார்.

இக்காலகட்டத்தில் செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனத்தில் தமிழ்நாடு முதலமைச்சர் கலைஞர் டாக்டர் மு.

கருணாநிதியின் பணிப்புரையின்படி செம்மொழி உயர்விருது ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது. மாண்புமிகு தமிழக முதல்வரின் சொந்த நிதியிலிருந்து நிறுவப்பட்டுள்ள 'கலைஞர் மு. கருணாநிதி அறக் கட்டளை' யின்கீழ் விருதுகள் வழங்குவது குறித்து ஆறு அறிஞர் களுடைய கருத்துரைகள் பெறப்பட்டன. கலந்தாய்வின்போது டாக்டர் வா.செ. குழந்தைசுவாமி அவர்கள் பின்வரும் கருத்துக்களைக் கூறினார்:

1. செவ்வியல்கால இலக்கியம், இலக்கணம், கல்வெட்டியல், நாணய வியல், தொல்லியல், வரலாறு, மானுடவியல் போன்ற பல்வேறு துறைகளைச் சார்ந்த வல்லுநர்களுக்கு உலக அளவிலான ஒரு முதன்மை விருதும், தேசிய அளவிலான மூன்று துணை விருதுகளும் வழங்கப்படலாம்.
2. இவ்விருதுகள் நடைமுறையிலிருக்கும் வேறெந்த விருதுகளைக் காட்டிலும் மதிப்பும் பெருமையும் வாய்ந்தனவாக அமைய வேண்டும்.

இக்கருத்துக்களுடன் கலந்தாய்வின் நிறைவில் தலைவர் மாண்புமிகு முதல்வர் ஒரு முத்தாய்ப்பான கருத்தினைத் தெரிவித்தார். அக்கருத்து வருமாறு: 'டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதய்யர் போன்று கள ஆய்வின் மூலம் மூலங்களைத் திரட்டி முறையான ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு அரிய படைப்புக்களில் ஈடுபடுவோருக்கு விருதுகள் வழங்கப்பட வேண்டும்.' இவ்வாறு அமைக்கப்பட்ட உயர் விருது அண்மையில் நடைபெற்று முடிந்த செம்மொழி மாநாட்டிலே பின்லாந்து நாட்டைச் சேர்ந்த டாக்டர் அஸ்கோ பர்ப்போலா அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. முதல்வர் குறிப்பிட்டது போல நீண்ட காலமாக சிந்துவெளி எழுத்துக்கள் தொடர்பாக கள ஆய்வுகள் மேற்கொண்டு மூலங்களைப் பெற்று உயரிய ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு அரிய கருத்துக்களை முன்வைத்தவர் டாக்டர் அஸ்கோ பர்ப்போலா. இந்த வகையில் அந்த உயர் விருதுக்குத் தகுதியானவராக அமைகின்றார்.

செம்மொழி மையம் மேலும் பல பணிகளை ஆற்றியுள்ளது. தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் முழுவதையும் ஒதுதல் தொடர்பாக ஐந்து குறுந்தகடுகள் நிறுவனத்தினாலே வெளியிடப்பட்டன. சங்கப் பாடல்களுக்கும் இம்முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. பேராசிரியர்

பிரமிலா குருமூர்த்தி போன்றோர் சங்கப் பாடல்களை இசையுடன் பாடியுள்ளனர். இப்பணி தொல்காப்பியம் சங்கப் பாடல்களைப் பயிலும் மாணவர்களுக்கு உதவுவதாயுள்ளதை அனுபவத்தில்கண்டுள்ளேன். இலங்கையில் கல்விப் பொதுத் தராதர (உயர் தர)த் தேர்வுக்குப் புதிய பாடநூல்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டன. அவற்றுள் சங்கப் பாடல்களும் இருக்கின்றன. இவற்றைக் கற்பிக்கக் கூடிய ஆசிரியர்களுக்கு நாடளாவிய முறையில் பயற்சி கொடுத்தோம். அவ்வேளையில் சங்கப் பாடல்களைப் பற்றி பணியவை நடந்தபோது இக்குறுந்தகடுகளை அவர்கள் கேட்பதற்கு ஒழுங்குகள் செய்தோம். அவற்றைக் கேட்டதனால் சங்கப் பாடல்களைத் தெளிவாக மாணவர்களுக்குப் படித்துக் காட்டி விளக்குதற்கு வசதியாக உள்ளது என அப்பணியவையிலே கலந்துகொண்ட ஆசிரியர்கள் கூறினர்.

செம்மொழி மையத்தின் அனுசரணையுடன் பெருந்தொகையான பன்னாட்டுக் கருத்தரங்குகளும், பணியவைகளும், பயிற்சி வகுப்புகளும் நடைபெற்றுள்ளன நடைபெற்றுவருகின்றன.

செம்மொழி மையம் நாற்பத்தியொரு செம்மொழித்தமிழ்ப் பனுவல்களை இனங்கண்டு அவற்றின் முற்றான பதிப்புகளைத் தயாரித்தல், அப்பனுவல்களை ஆங்கிலம், முக்கியமான ஐரோப்பிய மொழிகள், முன்னிலையிலுள்ள இந்திய மொழிகள் ஆகியவற்றுக்குப் பெயர்த்தல் ஆகிய முயற்சிகளிலே ஈடுபட்டுவருகின்றது. அது இனங்கண்ட பனுவல்கள் வருமாறு:

தொல்காப்பியம்	எட்டுத்தொகை	பத்துப்பாட்டு
	நற்றிணை	திருமுருகாற்றுப்படை
	குறுந்தொகை	பொருநராற்றுப்படை
	ஐங்குறுநூறு	சிறுபாணாற்றுப்படை
	பதிற்றுப்பத்து	பெரும்பாணாற்றுப்படை
	பரிபாடல்	முல்லைப்பாட்டு
	கலித்தொகை	மதுரைக்காஞ்சி
	அகநானூறு	நெடுநல்வாடை
	புறநானூறு	குறிஞ்சிப்பாட்டு
		பட்டினப்பாலை
		மலைபடுகடாம்

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு	சிலப்பதிகாரம்
நாலடியார்	மணிமேகலை
நான்மணிக்கடிகை	
இன்னா நாற்பது	முத்தொள்ளாயிரம்
இனியவை நாற்பது	இறையனார் களவியல்
கார் நாற்பது	
களவழி நாற்பது	
ஐந்திணை ஐம்பது	
ஐந்திணை எழுபது	
திணைமொழி ஐம்பது	
திணைமாலை நூற்றைம்பது	
பழமொழி	
சிறுபஞ்சமூலம்	
திருக்குறள்	
திரிகடுகம்	
ஆசாரக்கோவை	
முதுமொழிக்காஞ்சி	
ஏலாது	
கைநிலை	

மேற்படி நூல்களின் மொழிபெயர்ப்புத் தொடர்பாக 27.04.2007 அன்று தஞ்சாவூர்த் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் திட்ட ஆலோசனைக் குழு கூடி மொழிபெயர்ப்புத் தொடர்பான பல தீர்மானங்களை மேற்கொண்டது. ஏற்கெனவே நாற்பத்தியொரு தமிழ் நூல்களின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புகள் மதிப்பீடு செய்யப்படுவதாக பேராசிரியர் இராமசாமி குழுவுக்கு அறிவித்தார்.

செம்மொழித் தமிழ் ஆய்விலே இளைய தலைமுறையினரை ஈடுபடவைப்பது மையத்தின் முக்கியமான நோக்காகவும் போக்காகவும் அமைந்தது. இதற்காக ஒரு பட்டறையினை மையம் உலகத் தமிழா ராய்ச்சி நிறுவனத்திலே ஒழுங்குசெய்தது. 105 முதுதத்துவ, முனைவர் பட்ட ஆய்வு மாணவர்கள் இப்பட்டறையில் பங்கேற்றனர். பெருந் தொகையான உயர் அறிஞர்கள் செம்மொழித் தமிழ் ஆய்வு மொழி பெயர்ப்புத் தொடர்பாக விரிவுரைகள் ஆற்றினர்.

செவ்வியல் தமிழ் கற்றல்/கற்பித்தல் தொடர்பாக 2007ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் மையம் பல முயற்சிகள் மேற்கொண்டு வருகின்றது. இணையத்தினூடாக செம்மொழித் தமிழ் கற்பித்தல் நடை

பெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. Learn Classical Tamil செம்மொழித் தமிழ் இணையத்தள நேரடிக் கல்வி என்னும் தலைப்பில் 2007 செப்டம்பர் மாதம் தொடங்கியது. அக்கல்வியின் சுருக்க விவரம் பின்வருமாறு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது:

செம்மொழித் தமிழுக்குச் சிறப்பிடம் தந்து, இணையத் தளம் வழி தமிழ்க் கல்விக்கான பாடங்களை வடிவமைப்பது இத்திட்டத்தின் நோக்கமாகும். இது, தமிழ் இலக்கியத்தின் நான்கு பெரும் பிரிவுகளாகிய அகம், புறம், காப்பியம், அறம் ஆகியவை குறித்த இலக்கியங்களை 120 மணிநேர வகுப்புகளிலே கற்பிக்க முயலும் பாடநெறியாகும்.

இப்பாட முறைக்கான பாடநூல் முழுமையும் நான்கு பெரும் பிரிவுகளும் பிரிவு ஒவ்வொன்றும் 3 பாடங்களும் கொண்டது. ஒவ்வொரு பாடமும் 3 மணி நேர வகுப்புக்களைக் கொண்டது. இப்பாடமுறையில் முதல்நிலை மதிப்பீடு, முதிர்நிலை மதிப்பீடுகளுக்காகப் பன்னிரண்டு மணி நேரம் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்நாட்டுக் கல்லூரிகளிலே 2010 ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் பருவம் தொடக்கம் செம்மொழித் தமிழ்க் கல்விப் பாடநெறி தொடங்கி நடத்தப்படும் என தமிழக அரசு அறிவித்துள்ளது.

இயல் ஏழு

செம்மொழி மாநாடு

வரலாறு

தமிழ் ஒரு செவ்வியல் மொழி என இந்திய மத்திய அரசு பிரகடனப் படுத்திய பின்னர் அது பற்றிப் பொதுமக்கள் அறிய ஆவலாயிருந்தனர். செவ்வியல் மொழி என்றால் என்ன என்பது பற்றி பொதுமக்களுக்கு உணர்த்துதற்கு தமிழக அரசு 2010 சூன் மாதம் 23ஆம் நாள் தொடக்கம் கோவையிலே நடாத்திய செம்மொழி மாநாடு பெரிதும் உதவியது எனலாம். தமிழ் ஒரு செம்மொழி என்பதை அறிஞர்கள் அறிந்திருந்தனர். பல பிறநாட்டு அறிஞர்களும் இதனை அறிந்திருந்தனர். 1887இல் வி.கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் தமிழ் ஒரு செம்மொழி எனப் பிரகடனப்படுத்தி முயற்சிகள் மேற்கொண்ட போதும் ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பின்னரே இந்திய அரசு தமிழ் ஒரு செம்மொழி எனப் பிரகடனம் செய்தது. இந்நிலையில் செம்மொழி என்றால் என்ன என்பது பற்றிச் சாதாரண மக்களுக்கு பெரிதும் விளக்கமில்லை. செம்மொழி மாநாட்டினூடாக இது பற்றிய விளக்கம் ஏற்பட்டுள்ளது. மேலும், இச்செம்மொழி மாநாட்டிலே பல பிறநாட்டு அறிஞர்கள் பங்குபற்றினர். தமிழியல் ஆய்வு இன்று நேற்றுத் தொடக்கம் நடப்பதொன்றன்று. அது பல நூற்றாண்டுகளாக நடைபெறுகிறது. அதனை முன்னெடுப்பதற்கு வாய்ப்புக் கிடைக்கும்பொழுது புலமையாளர்கள் அவ்வாய்ப்பினைப் பயன்படுத்தவேண்டிய கட்டுப்பாட்டிலிருக்கிறார்கள். அன்னப்பறவைபோல நல்லவற்றைப் பெற்று நம்முடைய மொழியாய்வுகளை முன்னெடுக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடனேயே பல அறிஞர்கள் இச்செம்மொழி மாநாட்டிலே

பங்குபற்றினார். செம்மொழி மாநாடு பற்றிப் பேசுவதென்றால் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகள் பற்றியும் நோக்கவேண்டியுள்ளது.

1964 ஆம் ஆண்டில் புதுடில்லியில் கீழைத்தேய ஆய்வியல் மாநாடு நடைபெற்றது. தமிழியல் ஆய்வாளர்களாகிய பேராசிரியர்கள் க்ஷான் பிலியோசா, ஆர். இ. ஆக்ஷர், வ.அய். சுப்பிரமணியம், க. கணபதிப்பிள்ளை, சேவியர் எஸ். தனிநாயகம் அடிகளார், பண்டிதர் கா.பொ. இரத்தினம் ஆகியோர் கலந்துகொண்டனர். மாநாட்டு நேரத்தில் ஓர் இடைவெளி பார்த்து இவ்வறிஞர்கள் ஓர் பாரிய பணியினை மேற்கொண்டனர். தமிழியல் ஆய்வு என்பது கீழைத்தேய ஆய்வியல் அல்லது இந்தியவியல் ஆய்வு அல்லது திராவிட மொழியியல் ஆய்வு என்பதற்குள்ளேயே நடைபெற்றது. தமிழியல் ஆய்வினைத் தனியாக மேற்கொள்வதற்குரிய சாத்தியப்பாடுகள் பற்றியே இவ் வறிஞர்கள் கலந்துரையாடினர். உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் ஒன்றினை உருவாக்குவதென்றும், 1966இல் ஓர் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு ஒன்றினை மலேசியாவில் நடத்துவதென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. அத்தீர்மானத்துக்கமைய 1966இல் மலேசியாவில் மலாயாப் பல்கலைக்கழக அனுசரணையுடனும் அரசு நிதி, வெளிநாட்டு அமைச்சர்களுடைய உதவியுடனும் வண. பிதா பேராசிரியர் டாக்டர் சேவியர் எஸ். தனிநாயகம் அடிகளார் முதலாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டினை ஒழுங்கமைத்தார். பல நாடுகளிலுமிருந்து தமிழியல் அறிஞர்கள் அம்மாநாட்டுக்குச் சென்றனர். அங்கு படிக்கப்பட்ட கட்டுரைகள் கருத்தரங்குகளில் கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் இரண்டு பெரிய தொகுதிகளாக வெளியிடப்பட்டன. தமிழாய்வாளருக்கு மிகப் பயனுள்ள உசாத்துணைகளாக அவை அமைகின்றன. அம்மாநாட்டிலே அன்றைய தமிழ்நாட்டு முதலமைச்சர் திரு. பக்தவத்சலம் கலந்து கொண்டார். இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் நடைபெறவுள்ள இரண்டாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டினைச் சென்னையிலே நடத்தும்படி அழைப்பு விடுத்தார். அழைப்பை ஏற்று உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றம் 1968ஆம் ஆண்டு சென்னையில் இரண்டாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு அன்றைய முதலமைச்சர் மாண்புமிகு சி. என். அண்ணாத்துரை அவர்களுடைய தலைமையிலே நடைபெற்றது. பொதுமக்கள் சார்பான விடயங்களெல்லாம் அமைச்சர் கலைஞர் மு. கருணாநிதி அவர்களாலும்

ஆய்வு தொடர்பான விடயங்களெல்லாம் அமைச்சர் நாவலர் நெடுஞ் செழியன் அவர்களாலும் வழிநடத்தப்பட்டன. அன்று வீதிகளிலே சென்ற ஊர்திகள் இன்றும் மனத்திலே பதிந்திருக்கின்றன. அப் பதிவினை விஞ்சிய வகையிலே 23.06.2010 அன்று கோவையிலே அருமையான ஊர்திகள் சென்றன. அன்று (1968) இளையவர்களா யிருந்த நானும் என் துணைவியார் மனோன்மணியும் அம்மாநாட்டைப் பார்த்து வியப்படைந்து இன்னொரு மாநாட்டினை இப்படிப் பார்ப்போமா என்ற எண்ணத்துடன் எங்கள் நாடு வந்து சேர்ந்தோம். ஆனால், எங்கள் வாழ்நாளிலேயே 1968 மாநாட்டை விஞ்சிய இன்னொரு மாநாட்டினைக் கோவையிலே இந்த ஆண்டில் (2010) பார்த்து மகிழ்வும் வியப்பும் அடைந்தோம். 'இனியவை நாற்பது' என்ற கருப்பொருளிலே 40 ஊர்திகளை பல ஆயிரம் மக்கள் கண்டு களித்தனர். அதுவே தனிப் பாடமாகவும் ஆய்வாகவும் இருந்தது.

மூன்றாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு பாரிஸ் நகரிலே 1970ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றது. நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு 1974இல் யாழ்ப்பாணத்திலே நடைபெற்றது. பத்து உயிர்களை அநியாயமாகக் காவுகொண்ட மாநாடாக அது முடிந்தது. 1981இல் ஐந்தாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு மதுரையிலே நடைபெற்றது. ஆறாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு 1986இல் மீண்டும் மலேசியாவில் கோலாலம்பூரில் நடைபெற்றது. மொரிஷியஸ் தீவில் 1989இல் ஏழாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நடைபெற்றது. எட்டாவது மாநாடு 1994இல் தஞ்சாவூரில் நடைபெற்றது. அதன் பின்னர் எந்த மாநாடும் நடைபெறவில்லை. உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றக் கூட்டம் எதுவும் நடைபெறவில்லை. அன்று அதன் தலை வராயிருந்த பேராசிரியர் நொபொரு கராஷிமா மன்றத்தின் செயற் பாடுகளை முன்னெடுக்க எவ்வித முயற்சிகளும் மேற் கொண்டதாக நாம் அறியவில்லை. தமிழ்நாடு அரசு ஒன்பதாவது உலகத் தமிழா ராய்ச்சி மாநாட்டினை நடத்துவதற்கு முயற்சிகள் மேற்கொண்டபோது, அது கைகூடாததால் முதலாவது செம்மொழி மாநாட்டினைக் கோவையிலே நடத்துவதெனத் தீர்மானித்து அதனை வெற்றிகரமாகவும் பயனுடையதாகவும் நடத்தி முடித்தது.

ஆய்வரங்கம்

ஆய்வரங்கத் தொடக்கவிழாச் சிறப்புரையினை மாண்புமிகு தமிழ்நாடு முதலமைச்சர் கலைஞர் மு. கருணாநிதி ஆற்றினார். அவர் செம்மொழித் தமிழ் பற்றிய பல செய்திகளை முன்வைத்தார். மேலும் 'ஏறத்தாழ ஐம்பதுக்கும் மேலான நாடுகளிலிருந்தும், இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்தும் ஏராளமான ஆய்வறிஞர்கள் இங்கே வந்திருப்பது எனக்குப் புதிய தெம்பையும் நம்பிக்கையையும் தருகிறது.' என்று கூறிய முதலமைச்சர் 'ஆய்வரங்குகளில், கட்டுரையாளர்கள் யாராயினும் தாங்கள் எடுத்த முடிவுகளே முடிந்த முடிவுகள் என்று எதிர்பார்ப்பதும், வலியுறுத்துவதும் எவ்வித நன்மையும் பயக்காது என்பது என் கருத்து' என்று கூறி ஆய்வரங்கக் கட்டுரைகள் எவ்வாறு அமையவேண்டுமென விரிவாக விளக்கினார்.

முகப்பரங்கப் பொழிவுகள் மூன்று நடைபெற்றன. மூன்றாம் ஆங்கில மொழியிலேயே நடைபெற்றன. முதலாவது பொழிவு 'கலைஞர் மு. கருணாநிதி செம்மொழித் தமிழ் உயர் விருதினைப் பெற்ற பின்லாந்து நாட்டைச் சேர்ந்த அறிஞர் பேராசிரியர் டாக்டர் அஸ்கோ பர்ப்பொல "A Dravidian Solution to the Indus Script Problem" (சிந்துவெளி எழுத்துப் பிரச்சினைக்கு திராவிடத் தீர்வு) என்னும் பொருளில் வழங்கினார். அவர் தன்னுடைய பொழிவிலே இரண்டு முக்கியமான விடயங்களைக் கூறியுள்ளார். அவற்றை இங்கு ஆங்கிலத்திலேயே தருகிறேன்:

1. The retroflex consonants, a diagnostic feature of the South Asian linguistic area, can be divided into two main groups. One of them marked with horizontal lines in the map, is distributed over the Indus Valley and the Dravidian speaking areas. In addition to the retroflex consonants, Indo-Aryan has several other structural features that have long been interpreted as borrowings from Dravidian. Some of them exist at the earliest level. Historical linguistics thus suggests that the Harappan probably spoke a Dravidian language.
2. I am confident that an opening to the secrets of the Indus script has been achieved: we know that the underlying language was Proto-Dravidian and we know how the script functions.

இரண்டாவது பொழிவினை ஆற்றியவர் கலிபோர்னியாப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்மொழிப் பேராசிரியர் டாகடர் ஜோர்ஜ் ஹார்ட் ஆவார். இந்திய அரசு தமிழைச் செம்மொழி எனப் பிரகடனம் பண்ணலாமா என்று எண்ணிய வேளையில் தமிழ் மொழி ஒரு செம்மொழி மாத்திரமல்ல உலகச் செம்மொழிகளுள் தனித்துவம் வாய்ந்ததொன்று என ஆணித்தரமாகக் கூறிய அறிஞர் அவர். அவருடைய அக்கூற்று இந்திய அரசினை உடனடியாகத் தமிழ்மொழிக்குச் செம்மொழி அந்தஸ்து வழங்கவைத்தது. அன்று சுருக்கமாகக் கூறிய கருத்தினை விரிவாகத் தன் பொழிவிலே விளக்கியுரைத்தார். அவருடைய பொழிவிலிருந்து பின்வரும் பகுதியினை மாத்திரம் தருகிறேன்:

The languages of South Asia, with one exception, derive their traditions from Sanskrit or Persian/Arabic. Their oldest literatures are based on the literatures of these languages and when they want to coin new words, it is to those languages that they turn. The exception to this pattern is Tamil. In the beginning, Tamil, like most other classical literatures, developed from an oral culture. We can see many traces of oral provenance in Sangam literature, as the poets who wrote it clearly copied the works of oral bards (Pāṇans, Kīṇaiyans and the like). While the Sangam poets were aware of the Sanskrit epics, they did not imitate them and only referred to them a few times. They made no attempt whatsoever to mine Sanskrit for conventions or ideas; the literary world of the Sangam poets was shaped by the oral heritage of Tamil and also by elements that took shape as the poetry was created. As a result, Sangam literature is entirely independent of Sanskrit and follows its own rules and traditions.

மாஸ்கோ அரசு பல்கலைக்கழகக் கீழைத்தேய மொழிகள் நிறுவன் ஆய்வறிஞர் டாக்டர் அலெக்ஸாண்டர் துபியான்ஸ்கி தொல்காப்பியம் பற்றி மூன்றாவது பொழிவினை நிகழ்த்தினார். தொல்காப்பியம் பற்றிய நல்லதொரு கருத்தினை துபியான்ஸ்கி பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

It is a common thing that any classical language sooner or later realizes its Status recognizes its own importance and tries to present it in a fixed verbal form, that is in the form of ascertain

kind of a treatise, a text describing and analyzing a structure and specific features of a given language or literature, prescribing rules and regulations for them. Such texts are known in Greek, Latin, Sanskrit languages. They are known in Tamil language also. During more than two thousand years of its development Tamil tradition produced a great quantity of such texts. Many of them are very famous, like Nannūl, Viracōliyam, Yāpparun; kalam, Iraiyanār Akapporul, Purapporul Venṇāmālai and others. Together with commentaries they make a vast section of literature of a special kind, very important and interesting. In the beginning of this theoretical tradition stands Tolkāppiyam, the treatise connected with the Tamil classical poetry. The authority of this text is undeniable, it is a literary and cultural monument of great Importance.

கலந்தாய்வரங்கம் ஒன்றும், கலந்துரையரங்கம் மூன்றும் நடைபெற்றன. 'சங்ககாலம்-அண்மைக்கால ஆய்வுநிலைகள்' என்னும் பொருள் பற்றி கலந்தாய்வரங்கம் நடைபெற்றது. முனைவர் ஜோர்ஜ் ஹார்ட் தலைமையில் நடைபெற்றது. பின்வருவோர் பங்குபற்றினர்:

முனைவர் பொன். கோதண்டராமன்	மொழி நோக்கு
முனைவர் அ.அ. மணவாளன்	பொருளிலக்கண நோக்கு
முனைவர் சோ.ந. கந்தசாமி	இலக்கிய நோக்கு
முனைவர் சா. சம்பகலெட்சுமி	வரலாற்றியல் நோக்கு
முனைவர் இரா. நாகசாமி	கல்வெட்டியல் நோக்கு
முனைவர் ஏ. சுப்பராயலு	தொல்லியல் நோக்கு
முனைவர் இரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி	நாணயவியல் நோக்கு

ரிக்கன், பொலொக் போன்றவர்கள் சங்க இலக்கியம் பற்றித் தெரிவித்த கருத்துக்களை பல்வேறு கோணங்களிலிருந்து அறிஞர்கள் நோக்கித் தம் கருத்துக்களை முன்வைத்தனர். ஆய்வு மாணவர்களுக்கு மிகவும் பயனுடைய கலந்தாய்வரங்கமாக இது அமைந்தது. முதலாவது கலந்துரையரங்கம் 'உலகநாடுகளில் தமிழும் தமிழரும்' என்னும் பொருளில் முனைவர் க.ப. அறவாணன் தலைமையில் நடைபெற்றது. முனைவர் ஹெல்மன் இராஜநாயகம், முனைவர் சுப. திண்ணப்பன்,

முனைவர் து. மூர்த்தி, முனைவர் மனோன்மணி சண்முகதாசு ஆகியோர் பங்குபற்றினர். இரண்டாவது கலந்துரையரங்கம் 'தமிழாய்வுச் செல்நெறிகள்' என்னும் தலைப்பில் முனைவர் தமிழண்ணல் தலைமையில் நடைபெற்றது. முனைவர் ஏ.ஜி. மேனன், முனைவர் இ. முறைமலை, முனைவர் கி. நாச்சிமுத்து பங்குபற்றினர். முனைவர் கா. சிவத்தம்பி தலைமையில் 'படைப்பிலக்கிய நோக்கும் போக்கும்' பற்றிய மூன்றாவது கலந்துரையரங்கத்தில் கவிஞர் கனிமொழி, திரு. வைத்திய நாதன், பொன்னீலன், மனுஷ்யபுத்திரன் பங்குபற்றினர் .

முகப்பரங்குகள், கலந்துரையரங்குகள், ஆய்வரங்குகள் யாவும் பின்வரும் அரங்குகளிலே நடைபெற்றன: தொல்காப்பியர் அரங்கம், திருவள்ளுவர் அரங்கம், இளங்கோ அரங்கம், நக்கீரர் அரங்கம், கபிலர் அரங்கம், பரணர் அரங்கம், ஓளவை அரங்கம், பூங்குன்றனார் அரங்கம், வெள்ளிவீதியார் அரங்கம், பெருஞ்சித்திரனார் அரங்கம், கோலுகிழார் அரங்கம், சாத்தனார் அரங்கம், காக்கைபாடினியார் அரங்கம், அம் மூவனார் அரங்கம், மாசாத்தியார் அரங்கம், நக்கண்ணையார் அரங்கம், மாமூலனார் அரங்கம், மாங்குடி மருதனார் அரங்கம், உருத்திரங் கண்ணனார் அரங்கம், நப்பூதனார் அரங்கம், பிசிராந்தையார் அரங்கம், கல்லாடனார் அரங்கம், கம்பர் அரங்கம்.

மேற்படி அரங்குகளில் படிப்பதற்கென 832 கட்டுரைகள் நிரற் படுத்தப்பட்டிருந்தன. 951 ஆய்வுச் சுருக்கங்கள் (தமிழ் 734, ஆங்கிலம் 217) செம்மொழி மாநாட்டுக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருந்தன. செம்மொழி இலக்கியங்கள், தொல்காப்பியம் தொடக்கமான இலக்கண நூல்கள், பல்வேறு வகையான தமிழியல் விடயங்கள் பற்றி அறிஞர்கள் கட்டுரைகள் படித்தனர். எல்லா அரங்குகளிலும் இருக்கக் கூடிய சித்து வேண்டுமெனப் பலர் எண்ணியதுண்டு. ஒர் அரங்கிலே இருக்கும் வேளையில் இன்னோர் அரங்கில் நமக்கு விருப்பமான கட்டுரைகள் படிக்கப்படும். இது உலக மாநாடுகளுக்குச் சென்றோர் அனுபவித்த விடயம். இது புதுமையானதொன்றல்ல. செம்மொழி மாநாடு பற்றிக் குறை கூறுபவர்கள் இதனையும் ஒரு குறையாகக் கூறுதல் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதல்ல.

உசாத்துணை

- அகத்தியலிங்கம், ச., உலக மொழிகள், நான்காம் பகுதி, பாரி நிலையம், சென்னை, 1974, பக். 109; உலகமொழிகள், 5ஆம் தொகுதி, பாரி நிலையம், சென்னை, 1976.
- இராஜன், கே., சங்க இலக்கியமும் அகழ்வாய்வும், கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம், இலங்கை, 2005.
- கணபதிப்பிள்ளை, பண்டிதமணி சி., அகத்திணையியல், பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை வெளியீட்டுச் சபை, யாழ்ப்பாணம், 1987.
- குலோத்துங்கன், விண்சமைப்போர் வருக, பாரதி பதிப்பகம், சென்னை, 1984, பக். 29.
- சண்முகதாஸ், அ., “தமிழ் ஒரு செம்மொழி”, நித்திலம், கல்வி வலயத் திணைக்களம், திருகோணமலை, 2009, பக். 7-12.
- சண்முகதாஸ், மனோன்மணி, “தமிழர் ஜப்பானியர் அகப்பொருள் மரபு”, ஆறாம் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுமலர், கோலாலம்பூர், 1987.
- சண்முகதாஸ், மனோன்மணி, மன்யோசு (ஜப்பானிய காதற் பாடல்கள்), மொழிபெயர்ப்பு, காந்தளகம், அண்ணா சாலை, சென்னை, 1992.
- சண்முகதாஸ், மனோன்மணி, ஜப்பானிய காதற் பாடல்கள், மொழிபெயர்ப்பு, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2000.
- சண்முகதாஸ், மனோன்மணி, “ஜப்பானியக் காதற் பாடல்களின் மொழி பெயர்ப்புச் சிக்கல்களும் தீர்வுகளும்”, ஆய்வரங்கச் சிறப்பு மலர், உலகத் தமிழ்ச் செம்மொழி மாநாடு, கோவை - 2010, பக். 157-166.
- சாமுவேல், ஜான், “செம்மொழிகள் வரிசையில் தமிழ்”, களஞ்சியம், சூலை 1988.
- சுப்பிரமணியம், வ.அய்., “மொழி அகழாய்வு: ஒரு புதிய நோக்கு”, *Journal of Tamil Studies*, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 1998.

- செல்வநாயகம், வி., தமிழ் உரைநடை வரலாறு, ஸ்ரீலங்கா அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், 1965; குமரன் புத்தக இல்லம், கொழும்பு - சென்னை, 1998.
- பரமசிவன், தொ. மு., “சங்க காலம் - ஒரு மறுமதிப்பீடு”, தமிழ்ப்பனுவல், 1:1 ரு 2, 2008.
- நடராசன், இரா., செம்மொழிகள், ஸ்நேகா வெளியீடு, சென்னை, 2005.
- மலையமான், செவ்வியலும் செந்தமிழும், அன்புப் பதிப்பகம், சென்னை, 2005.
- முருகன், ஏ., “Cankam Literature in Tamil”, தமிழ்ப்பனுவல், 1:1, 2008.
- விபுலானந்தர், சுவாமி, யாழ் நூல், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம்.
- வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ்., இலக்கிய உதயம், தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, 1950.
- Bronson, B., “The Making and Selling of Wootz : A Crucible Steel of India”, *Archaeo-materials*, 1 (1).
- Caldwell, Rt. Rev. Robert, *A Comparative Grammar of the Dravidian or South- Indian Family of Languages*, University of Madras, 1956, (Reprinted).
- Champakalakshmi, R., “Archaeology and Tamil Literary Tradition”, *Purātattva*, Bulletin of the Indian Archaeological Society No. 8. (Ed. B.K. Thaper) 1975-76
- Champakalakshmi, R., “The Chronology of the Sangam Texts: A Historian’s Approach”, ஆய்வரங்கச் சிறப்பு மலர், உலகத் தமிழ்ச் செம்மொழி மாநாடு, கோவை - 2010, பக். 114-126.
- Dubyanskiy, Alexander M., “Tolkāppiyam”, ஆய்வரங்கச் சிறப்பு மலர், உலகத் தமிழ்ச் செம்மொழி மாநாடு, கோவை - 2010, பக். 72-79.
- Ferguson, Charles A., “Diglossia”, *Word* 15: 325-340, 1959.
- Gururaja Rao, Bairathnahalli Krishnamurthy, *The Megalithic Culture*, University of Mysore, 1972.
- Hart, George L., *The Poems of Ancient Tamil, their Millieu and their Sanskrit Counterparts*, University of California Press, 1975.

- George L. Hart III, "Tamil a Classical Language", <http://tamil.berkeley.edu/Tamil20Chair/TamilClassicalLanguage>.
- Kailasapathy, K., *Tamil Heroic Poetry*, Oxford: Clarendon Press, 1968.
- Kandaswamy, S.N., "The Age of Sangam Classics from Literary Perspective", ஆய்வரங்கச் சிறப்பு மலர், உலகத் தமிழ்ச் செம்மொழி மாநாடு, கோவை, 2010, பக். 53-69.
- Krishnamurti, Bh., *The Dravidian Languages*, Cambridge University Press, 2003.
- Kulandai Swamy, V.C., *Tamil Among the Classical Languages of the World*, Pavai Publications, Chennai, 2005.
- Mahadevan, Iravatham, *Tamil Brahmi Inscriptions*, State Dept. of Archaeology, Govt. of Tamilnadu, 1970.
- Mahadevan, Iravatham, *Early Tamil Epigraphy* (Harvard Oriental Series 62), Harvard University, Cambridge, MA. 2003.
- Nagaswamy, R., "Epigraphical Evidence on Dating Sangam Tamil Literature", ஆய்வரங்கச் சிறப்பு மலர், உலகத் தமிழ்ச் செம்மொழி மாநாடு, கோவை, 2010, பக். 127-133.
- Parpola, Asko., "A Dravidian Solution to the Indus Script Problem", ஆய்வரங்கச் சிறப்பு மலர், உலகத் தமிழ்ச் செம்மொழி மாநாடு, கோவை, 2010, பக். 26-50.
- Pollock, Sheldon (2001), "The Death of Sanskrit", *Comparative Studies in Society and History* 43 (2), University of Chicago, p. 415, http://www.columbia.edu/itc/mealc/pollock/sks/papers/death_of_sanskrit.pdf
- Pollock, Sheldon, *The Language of the Gods in the World of Men*, Orient Blackswan Private Limited, New Delhi, 2009.
- Rajan, K., "Traditional Technology with Special Reference to Tamilnadu", *Chemmozhi*, Vol.2, No.3 April - June 2007.
- Rajan, K., "Archaeology of Dharmapuri District, Tamilnadu", *Man and Environment*, 16(1), 1991.

- Ramanujan, A.K., *The Interior Landscape: Love Poems from a Classical Tamil Anthology*, Bloomington, Indiana University Press, 1967.
- Ramaswamy, Vijaya, "Women and Farm Work in Tamil Folk Songs". *Social Scientist* 21 (9/11): 113-129, 1993.
- Robins, R.H., *A Short History of Linguistics*, Longmans, London, 1967.
- Samuel, G. John, *Tamil Among the Classical Languages* (in Tamil), Pawai Publication, Chennai, 1995.
- Sanmugadas, A., "Tamil as a Classical Language at the Global Level", *International Symposium on Tamil as a Classical Language*, Institute of Asian Studies, Chennai, 17-20 January 2008.
- Sesha Iyengar, T.R., *Dravidian India by, Madras*, 1925, Asian Educational Services, 31 Hauz Khas Village, New Delhi 110016, reprinted 1995.
- Siromoney, Gift, "Origin of the Tamil-Brahmi Script", *Seminar on Origin Evolution and Reform of the Tamil Script*, pp.21-29, The Institute of Traditional Cultures, University Buildings, Madras-600005, 1983.
- Srinivasan, K.R., "The Megalithic Burials Urn-fields of South India in the Light of Tamil Literature and Tradition", *Ancient India*, No. 2, July 1946.
- Tieken, Herman, *Kavya in South India: Old Tamil Cankam Poetry*, Egbert Forsten, Gronin Gen, The Netherlands, 2001.
- Vaiyapuri Pillai, S., *History of Tamil Language and Literature: Beginning to 1000 A.D.*, Madras: New Century Book House, 1956.
- Zvelebil, Kamil, *The Smile of Murugan on Tamil literature of South India*, Leiden: Brill, 1973.
- Zvelebil, Kamil, *Companion Studies to the History of Tamil Literature*, E.J. Brill, Leiden, The Netherlanda, 1992.

Ramanujan, A.K. The History of Language in Tamil. In Tamil Language and Literature. Madras: The Tamil University Press, 1967.

Ramaswamy, V. Women and Farm Work in Tamil Folk Songs. *Journal of Tamil Studies*, 1967, 1: 1-12.

Rubin, K.H. A Short History of Linguistics. Longman, London, 1967.

Sankar, G. John Tamil Among the Classical Languages (in Tamil). Puvvuluru, Chennai, 1955.

Sankar, A. Tamil as a Classical Language at the Global Level. *International Symposium on Tamil as a Classical Language*, Institute of Asian Studies, Chennai, 17-20 January 2008.

Sankar, A.R. *Evolution and Revival of Tamil*. Asian Educational Services, 31 Haux Road, New Delhi 110016, reprinted 1995.

Sankar, A.R. Origin of the Tamil-Brahmi Script. *Journal of Tamil Studies*, 1995, 2: 1-29. The Institute of Tamil Studies, Chennai, 1995.

Shivaram, K.R. The Megalithic Burials in the Fields of South India in the Light of Tamil Literature and Tradition. *Ancient India*, No. 2, 1954, pp. 1-24.

Toren, Herman. Kings in South India. *Old World Archaeology*, 2001.

Vijayaraj, S. History of Tamil Language and Literature: Beginning to 1000 A.D. Madras: New Century Book House, 1958.

Zvelebil, Kamil. The Smiles of Murugan on Tamil Literature of South India. Leiden: Brill, 1973.

Zvelebil, Kamil. *Comparative Studies in the History of Tamil Literature*. E.J. Brill, Leiden, The Netherlands, 1995.

Zvelebil, Kamil. *Archaeology of Cherpai District, Tamil Nadu*. *Madras Archaeologist*, 1961, 16(1): 1-11.

111

883345

660342

செவ்வியல் தமிழ்: வரலாறும் பண்புகளும்

பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்

செவ்வியல் தமிழ் என்றால் என்ன? என்பது பற்றி இந்நூல் விளக்கிக் கூறுகின்றது. உலகத்திலேயுள்ள செவ்வியல் மொழிகள் அல்லது செம்மொழிகள் யாவை என்பது பற்றிய விளக்கமும் தமிழ் தவிர்ந்த ஏனைய செவ்வியல் மொழிகள் ஒவ்வொன்றினைப் பற்றிய விரிவான தகவல்களும் தரப்படுகின்றன.

தமிழ் வரலாற்றிலே செவ்வியல் காலம் என்பது எது என்பது பற்றிய உசாவல் இந்நூலில் இடம் பெறுகின்றது. செவ்வியல் தமிழ் இலக்கியத்தின் சிறப்பான பண்புகள் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் எவை உலகச் செவ்வியல் மொழி இலக்கியப் பண்புகளுடன் ஒற்றுமைப் படுகின்றன என்பதை நோக்கி, அப்பண்புகள் விளக்கப்படுகின்றன.

செவ்வியல் தமிழ் மொழி மையம் சென்னையில் அமைந்துள்ளது. அது பற்றித் தமிழ் ஆய்வாளர்களும் சாதாரண வாசிப்பாளர்களும் அறிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியம் எனக் கருதி, அம் மையத்தின் அமைப்பு, ஆற்றியுள்ள, ஆற்றுகின்ற, ஆற்றவுள்ள பணிகள் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளன. 2010 ஆம் ஆண்டு சூன் மாதம் 27ஆம் நாள் தொடக்கம் கோவையிலே நடைபெற்று முடிந்த செம்மொழி மாநாடு உலகப் புகழ் பெற்றதாயிற்று. அம்மாநாடு முதன்முறையாக செம்மொழிக்கு எடுக்கப்பட்ட மாநாடாகையால் செவ்வியல் தமிழ் மொழி பற்றி எழுதப்படும் இந்நூலிலே அது பற்றிய பதிகை இடம்பெறுகின்றது.

அருணாசலம் சண்முகதாஸ்: யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் தகைசார் வாழ்நாட் பேராசிரியரான இவர் தனது இளங்கலைமாணிப் பட்டத்தினையும், முதுகலைமாணிப் பட்டத்தினையும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலும், முனைவர் பட்டத்தினை இங்கிலாந்திலுள்ள எடின்பரோப் பல்கலைக்கழகத்திலும் பெற்றவர். தமிழ்த்துறை, மொழிப்பண்பாட்டுத்துறை, இசைத்துறை ஆகியவற்றின் தலைவராகவும், கலைப்பீடாதிபதியாகவும், உயர்பட்டப்பீடாதிபதியாகவும், பதில் துணைவேந்தராகவும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலே பணி செய்தவர். தனியாகவும், துணைவியார் மனோன்மணியுடன் இணைந்தும் இவர் பல நூல்களை எழுதியுள்ளார்.

குமரன் புத்தக இலவம்

விடயம்: தமிழ் இலக்கியம் / மொழியியல்
noolaham.org | aavanaham.org

ISBN 978-955-659-282-5

9 789556 592825
இந்திய விலை ரூபா 125.00